

НОРА РОбЪРТС

*Карибски
романс*

НОРА РОБЪРТС КАРИБСКИ РОМАНС

Превод: Елена Кънчева

chitanka.info

Книгата ни въвежда в света на жена, бореща се да осигури най-добрия живот на дъщеря си, но въввлечена в свят на насилие, трафик и търговия с наркотици. Жена на име Лиз, която си мислеше, че очите, втренчени в нея, са отдавна угаснали и завинаги затворени, та нали вчера ги видя на дъното на океана, но ето ги сега пред нея.

Тя не знаеше, че тези очи са очите на човек, който ще преобърне света ѝ. Ще я накара отново да се замисли за нещата, от които се е отказала, за нещата, от които се крие, за хората, които искат да я наранят и ще я накара да се почувства отново жива и обичана — този път истински.

ПЪРВА ГЛАВА

— Внимателно, моля ви. Качвайте се внимателно, ако обичате. Благодаря.

Лиз взе билета от мъж с бронзов тен и ярка риза на палми, после търпеливо изчака жена с две обеимисти плетени кошници да придърпа още една.

— Дано не си го изгубила, Мейбъл. Казах ти да стои у мен.

— Не съм го изгубила — отвърна сприхаво жената и измъкна малкото синьо листче.

— Благодаря. Моля да заемете местата си.

След още няколко минути всички се бяха настанили и Лиз също отиде до своето място на носа.

— Добре дошли на борда на „Фантазия“, дами и господа.

Така, с още пет-шест други мисли в главата, тя започна встъпителния си монолог. Кимна разсеяно на мъжа върху кея, който метна вътре въжето, преди Лиз да включи двигателя. Гласът ѝ беше приятен и непринуден. Погледна пак часовника си — вече закъсняваха от графика с петнадесет минути. Огледа за последен път брега, покрит с шезлонги и изтегнати, блестящи от плажното масло тела, които сякаш се предлагаха в жертвоприношение на слънцето. Не можеше повече да чака и да отлага отплаването.

Лодката се заклати леко, отдели се от пристана и пое курс на изток. Макар умът ѝ да бе зает с друго, Лиз майсторски направи завоя от брега навътре в морето. Можеше да управлява със затворени очи. Раздвиженият от лодката въздух, лъхащ я в лицето, бе мек и вече топъл, въпреки ранния час. Безобидни, пухкави бели облачета изпъстриха хоризонта. Разцепваната от моторницата вода беше чиста и синя, точно както обещаваха пътеводителите. Дори след изминалите десет години Лиз не смяташе всичко това за разбираща се от само себе си даденост, особено що се отнасяше до работата ѝ. Може би се дължеше отчасти на цялата атмосфера, която караше тялото да се отпусне и проблемите да изчезнат.

Зад нея, в дългата лодка, наподобяваща по форма куршум, осемнадесет пътника седяха на тапицирани пейки. Вече се чуваха оживените им възклицания при вида на рибните пасажи и другите морски обитатели, които се виждаха през остъкленото дъно. Едва ли в момента някой от тях се сещаше за оставените у дома грижи.

— Ще минем край Северния Райски риф — подхвана тя с нисък, мелодичен глас. — Дълбочината варира от десет до двадесет метра. Видимостта е отлична, така че ще може да се любувате на колонии от корали — клонести, ветрилообразни и различни други, ще видите морски звезди, огромни рапани, пъстроцветни риби — папагали и многобройни кохорти от малки, пъргави рибки, които винаги се движат заедно на големи пасажи. Ще ви покажа друга една, която едва ли е най-красивото морско същество, но е интересна с това, че всички се раждат женски и снасят яйца, преди да сменят пола си и да се превърнат в активни мъжки индивиди.

Лиз стабилно поддържаше курса с постоянна скорост. Продължи с описанието на изящно обагрената райска риба, плашливите сребристи рибки с малки устички, на интригуващите, ала опасни морски таралежи. Клиентите й щяха да намерят информацията за полезна, когато тя спреше за два часа на рифа Паланкар, за да даде възможност на желаещите да се гмуркат или поплуват.

Беше правила това пътешествие безброй пъти. Макар и обичайно, то никога не й се бе струвало отегчително и еднообразно. И сега, както всеки път, с наслада се отдаваше на чувството за волност, радваше се на морската шир, лазурното небе и равномерното бръмчене на мотора. Лодката беше нейна, както още три други и малкия панелен павилион близо до брега. Упорито беше работила за всичко това, месеци наред се бе трудила усилено с пот на челото, когато разносните бяха големи, а приходите слаби. Но го постигна. Десет години борба си заслужаваха, за да придобие и притежава нещо свое. Да обърне гръб на родното място, да остави всичко познато, беше една ниска цена, която плати за спокойствието на духа си.

Малкият китен остров Косумел в мексиканските карибски води наистина осигуряваше душевно спокойствие. Сега той бе нейният дом, единственият, който имаше значение. Тук я приемаха и уважаваха. Никой на острова не знаеше за унижението и болката, които бе

преживяла, преди да дойде в Мексико. Тя рядко се сещаше за тях, макар да имаше кой живо да ѝ ги напомня.

Фейт. Само мисълта за дъщеря ѝ я накара да се усмихне. Фейт беше едно малко скъпоценно съкровище, ала сега се намираше ужасно далеч. Оставаше още месец и половина, докато се върне за лятната ваканция.

Изпрати я при баба ѝ и дядо ѝ в Хюстън за нейно добро, повтаряше си Лиз, когато болката от самотата ставаше прекалено остра. Образованието на Фейт бе по-важно от нуждите на майка ѝ. Лиз беше работила, рискувала, беше се борила, за да може Фейт да има всичко, което заслужава, всичко, което би имала, ако баща ѝ...

Лиз решително насочи мисълта си към други неща. Още преди десет години бе дала дума да изхвърли бащата на Фейт от ума си точно така, както той я беше изхвърлил от живота си. Беше допуснала грешка — една грешка, направена от наивност и чувства, която завинаги промени хода на живота ѝ. Но от нея беше спечелила нещо безценно — Фейт.

— На дъното, точно под вас, виждате останките на четиридесетместен самолет — тя намали скорост, за да могат пътниците ѝ да разгледат преобърнатия наопаки самолет и подранилите гмуркачи, които с интерес го изучаваха. От аквалангите им бълбукаха мехурчета и се издигаха към повърхността като малки сребърни дискове. — Не е имало катастрофа, тук не се е разиграла никаква трагедия — продължи Лиз. — Самолетът е бил специално потопен за сцена от филм и за развлечение на любителите на водолазния спорт.

Работата ѝ беше да прави същото и със своите пасажери — да им доставя удоволствие и да ги забавлява. Това не представляваше трудност, ако имаше помощник до себе си. Ала ѝ се налагаше сама да управлява лодката, да поддържа непринудения и занимателен разказ, да раздава маски и шнорхели, да сервира обяд и постоянно да брои глави. Но Джери не дойде навреме и беше невъзможно да го чака повече. Желаящите за разходка в морето бяха много и трябваше да спазва графика.

Тя го нахока мислено и увеличи ход. Не, че имаше нещо против допълнителната работа, ала смяташе, че след като клиентите ѝ си плащаха, бяха в правото си да получат най-доброто, което можеше да

им предложи. Не трябваше да разчита толкова на него. Можеше лесно да го уреди и да вземе някой друг от своите хора за помощник. Всъщност Лиз разполагаше с още двама мъже като екипаж на водолазната лодка и други двама в павилиона, където се даваше плувна екипировка под наем. Но тъй като и втората лодка с леководолазите излизаше по обяд, то не оставаше свободен човек за стъклодънката. Пък и Джери, в интерес на истината, не я беше подвеждал досега. Когато той беше на лодката, дамската половина от пътниците се озоваваше до такава степен в плен на обаянието му, че Лиз се съмняваше дали изобщо забелязваха обкръжаващия ги воден свят, над който минаваха.

Кой може да ги вини, подсмихна се тя. Ако самата не бе имунизирана срещу мъжете като цяло, навярно и на нея биха ѝ се подкосили краката при вида на Джери. Повечето жени трудно устояваха на самонадеяната му, привлекателна външност, трапчинката върху брадичката и загадъчно премрежените сиви очи. Като се добавеше стройната мускулиста фигура и неоспоримото дар слово, нито една жена не се намираше в безопасност.

Ала не заради тези му качества Лиз се бе съгласила да му даде стая под наем и временна работа. Тя имаше нужда от допълнителен доход и допълнителна помощ, а колкото до останалото, беше достатъчно проникателна, за да разпознае бройкаджията. Опитът я беше научил, че от гледна точка на бизнеса не бе зле да има и такъв играч на своя страна. Закани му се мислено здравата да си изпати, ако няма сериозна причина, за да я остави без екипаж, после забрави за него.

Плавното движение, слънцето и нежният бриз я успокояваха, караха я да се отпусне, носеха ѝ блажена отмора. Лиз продължи да говори за морето, разкриващо тайните си под тях, съчетаваше знания, които беше усвоила в колежа, докато следваше морска биология, с други интересни факти, научени от личен опит във водите на Мексиканския залив. От време на време някой от екскурзиантите задаваше въпрос или възкликваше развълнувано при вида на нещо, плъзнало се под стъкленото дъно на лодката. Тя отговаряше, обясняваше, даваше напътствия, като поддържаше лек, равномерен ход. Тъй като трима от пътниците бяха мексиканци, повтаряше всичко

и на испански. А понеже имаше и няколко деца, се стараеше информацията да бъде поднесена достатъчно занимателно.

Ако нещата се бяха развили инак, щеше да е учителка. На тази си отколедна мечта Лиз отдавна бе сложила край с аргумента, че бе по-пригодна за света на бизнеса.

На нейния бизнес. Зарей поглед в далечината, където облаците лениво плуваха на хоризонта. Слънцето блестеше с танцуващи отражения върху синята водна повърхност. Отдолу коралите се издигаха като замъци или се развяваха като ветрила. Да, тя сама беше избрала своя свят и не съжаляваше ни най-малко.

Когато чу писък зад гърба си, отпусна ръчката на газта. Първата ѝ мисъл беше, че са видели акула, те понякога се появяваха край рифовете. Остави лодката на течението и се обърна. Жена хлипаше в прегръдките на мъжа си, притиснала закрилнически главата на детето върху рамото си. Останалите се бяха вторачили надолу през прозрачното стъкло. Лиз махна тъмните очила и слезе в кабината, от която я отделяха две стъпала.

— Моля ви, запазете спокойствие. Уверявам ви, че няма нищо, което тук да представлява някаква опасност за вас.

Мъж с фотоапарат „Никон“ на шията и оранжева козирка върху плешивата си глава я изглежда продължително. Изразът му беше напрегнат.

— Госпожице, по-добре се обадете по радиостанцията на полицията.

Лиз хвърли поглед надолу към кристалночистите, прозрачни води. Сърцето ѝ се качи в гърлото и сякаш я задуши. Сега ѝ стана ясно защо Джери не беше дошъл. Той лежеше върху бялото пясъчно дъно с котвена верига, омотана около гърдите му.

Веднага щом самолетът спря да рулира, Джоунъс взе сака си и нетърпеливо зачака пред вратата. Когато тя се отвори, отвън нахлу горещ въздух и боботенето на двигатели. Той кимна късо на стюардесата и заслиза по стръмната метална стълбичка. Нито имаше време, нито желание да се любува на палмите, пищното обилие от цветя и приказно синьото небе. Вървеше бързо и целенасочено, с вперени напред, присвити срещу слънцето очи. С тъмния си костюм и прилежно стегнатата вратовръзка би могъл да мине за бизнесмен,

пристигнал на Косумел не за развлечение, а по работа. Каквато и скръб, какъвто и гняв да изпитваше, те бяха грижливо прикрити зад безстрастното му, непроницаемо изражение.

Залата беше малка и шумна. Американци, дошли на почивка, стояха на групи и се смееха или бродеха объркано. Макар да не знаеше испански, Джоунъс мина бързо през митническата проверка и се озова в тясно и задушно помещение, където хората чакаха за коли и джипове под наем. Петнадесет минути след кацането той вече седеше зад волана на едно комби. Изкара го от паркинга и се насочи към града, пъхнал карта в сенника над предното стъкло.

Точно преди двадесет и четири часа Джоунъс седеше в просторния си, елегантно мебелиран и снабден с климатична инсталация кабинет. Току-що бе спечелил едно проточило се, тежко дело, за което се изискваха всичките му умения и планини от работа. Клиентът му беше почтен гражданин, обвинен в углавно престъпление, за което го чакаше най-малко десетгодишна присъда. Той прие хонорара и благодарностите му, като избегна, доколкото бе възможно, шумотевицата около разрешаването на случая.

Канеше се да си вземе първия отпуск от година и половина насам. Изпитваше задоволство, приятна умора и оптимизъм. Две седмици в Париж изглеждаха чудесна и заслужена награда за дългите месеци работа. Париж с неговата вечна, неостаряваща изисканост, с прохладните паркове, удивителните музеи и с несравнимата храна беше точно това, от което Джоунъс Шарп имаше нужда.

Когато позвъниха от Мексико, му потръбна известно време, докато разбере. Отговори, че да, наистина има брат на име Джеръмая и първата му мисъл беше, че Джери отново се бе забъркал в някаква неприятност и ще трябва за пореден път да пуска в ход връзки и да поръчителства за него.

Вече затворил телефона, той изобщо не бе в състояние да мисли. Като замаян нареди на секретарката си да отмени всичко, уредено за Париж, и да се погрижи за полет до Косумел на следващия ден. После вдигна слушалката, за да се обади на родителите си и да им каже, че синът им е мъртъв.

Пристигна в Мексико, за да идентифицира тялото на брат си и да го откара вкъщи за погребението. Сега с още по-голяма сила изпита мъката, както и чувство за неизбежност. Джери винаги бе живял на

ръба на бедата. Този път беше прекрачил границата. От дете предизвикваше съдбата. За удоволствие. Веднъж се беше пошегувал, че Джоунъс се бе заел да учи право, за да намира най-ефикасния начин да го измъкна от кашите, които вечно забъркваше. Може би в известен смисъл това бе вярно.

Джери беше мечтател, Джоунъс — реалист. Джери беше непростимо мързелив, а Джоунъс — работохолик. Те бяха... Да, вече наистина бяха като двете страни на една монета. Джоунъс се чувстваше така, сякаш част от него бе завинаги заличена.

Стигна до полицейското управление в Сан Мигел. Пристанището представляваше гледка, която си заслужаваше да бъде нарисувана. Множество малки рибарски лодки бяха изтеглени върху тревата, огромни сиви кораби стояха на котва гордо и самодоволно, туристи в къси панталони и ярки ризи на цветя се разхождаха по вълнолома. Водата се плискаше и насищаше въздуха с мирис на море.

Джоунъс слезе от колата и се отправи към сградата на полицията. Предстоеше неизбежното нагазване в тресавището на бюрокрацията, съпровождаща всяка насилствена смърт.

Капитан Моралес беше стегнат, делови мъж, роден на острова и страстно отдаден на дълга си да го защитава. Наближаваше четиридесетте и очакваше раждането на петото си дете. Гордееше се със своето положение, образование и семейство, макар този ред често да се променяше. В основни линии той беше кротък човек, който с удоволствие слушаше класическа музика и ходеше на кино в събота вечер.

Тъй като Сан Мигел беше пристанище и корабите докарваха моряци за кратък престой и туристи в отпуск, за Моралес не бяха новост неприятните и тъмните страни на човешката природа. Той обаче се гордееше с ниския процент на сериозните престъпления на острова. Убийството на американеца го подразни, както досадна муха ядосва настанилия се удобно в люлеещия се стол на верандата си човек. За един полицай не бе нужно да работи в голям град, за да разпознае професионалното изпълнение. На Косумел нямаше място за организирана престъпност.

Но Моралес беше и семеен човек. Познаваше обичта и мъката, знаеше също, че на някои хора им се налага да скриват и двете. В

хладния, неподвижен въздух на моргата той стоеше до Джоунъс и чакаше. Американецът беше с глава по-висок, скован и бледен.

— Това вашият брат ли е, господин Шарп?

Макар че нямаше нужда да пита.

Джоунъс погледна надолу към другата страна на монетата.

— Да.

Моралес мълчаливо се отдалечи, за да му даде нужното време.

Изглеждаше невъзможно. Джоунъс знаеше, че и с часове да стои, втренчил поглед в лицето на брат си, все щеше да му се струва невъзможно. Джери вечно бе търсил лесния път, големия удар и невинаги беше достоен за възхищение. Ала той неизменно бе преизпълнен с възторг и ентусиазъм, кипеше от живот. Джоунъс бавно докосна ръката му. Сега тя лежеше безжизнено и той нищо не можеше да поправи. Никакви постъпки и ходатайства не можеха да го върнат обратно. Също толкова бавно отдръпна пръсти. Изглеждаше немислимо, но бе факт.

Моралес кимна на придружаващия служител да ги изведе.

— Моите съболезнования.

Джоунъс поклати глава. Болката го пронизваше в тила като с тъп нож. Прикри я с ледена сдържаност.

— Кой е убил брат ми, капитане?

— Не зная. Разследваме случая.

— Имате ли подозрения?

Моралес разпери ръце и тръгна по коридора.

— Брат ви е пристигнал на Косумел само преди три седмици, господин Шарп. В момента разпитваме всеки, който е контактувал с него през това време — той отвори вратата, пристъпи навън и пое дълбоко свежия, ухаещ на цветя въздух. Мъжът до него изглежда не забелязваше промяната. — Уверявам ви, че ще направим всичко възможно, за да открием убиеца на брат ви.

Яростта, която Джоунъс бе овладявал толкова часове, си проби път към повърхността.

— Уверявате ме! Нито ви знам, нито ви познавам — извади с твърда ръка цигара и, докато я палеше, наблюдаваше капитана с присвити очи. — А и вие изобщо не сте познавали Джери.

— Това е моят остров — очите на Моралес останаха приковани в тези на спътника му. — Щом има убийство, ще разкрием извършителя.

— Професионалист е — издуха Джоунъс дима, който увисна в неподвижния въздух. Нямаше и повей, за да го разсее. — Това и двамата го знаем, нали?

Моралес не отговори веднага. Той все още чакаше да получи информация на запитването си относно Джеръмая Шарп.

— Брат ви е бил застрелян, господин Шари, и ние провеждаме разследване, за да разберем кой, как и защо го е направил. Можете да сте от помощ, като ни дадете някои сведения.

Джоунъс впери поглед във вратата. Вратата, която водеше надолу по коридора към трупа на брат му.

— Трябва да повървя — промълви.

Моралес изчака да прекосят тревната площ, после шосето. Тръгнаха мълчаливо покрай вълнолома.

— Защо брат ви е дошъл на Косумел?

— Не зная — Джоунъс дръпна силно от цигарата, докато тя не изгоря до филтъра. — Джери харесваше палмите.

— Какво работеше? С какво се занимаваше?

Джоунъс се усмихна криво и стъпка димящия филтър. Слънчеви зайчета проблясваха като диаманти върху водата.

— Джери обичаше да нарича себе си волнонаемен. Пътуваше, не се задържаше на едно място — и докарваше усложнения в живота му толкова често, колкото и радост. Втренчил отсъстващ поглед в морето, Джоунъс си припомняше споделените приятни мигове, караниците и споровете, противоположните възгледи. — За Джери винаги важни бяха следващият град, следващата работа. Последното, което чух — преди две седмици — беше, че давал уроци по гмуркане на туристи.

— Водолазен клуб „Черния корал“ — потвърди Моралес. — Елизабет Палмър го беше наела на почасова надница.

— Палмър... — Джоунъс откъсна поглед от водата. — Това е жената, с която е живял.

— Госпожица Палмър даваше на брат ви стая под наем — поправи го Моралес със строга благопристойност. — Тя също е била сред групата, която е открила тялото му. Предостави на нашата служба пълното си съдействие.

Джоунъс сви устни. Как я беше описал Джери тази Лиз Палмър в краткия телефонен разговор преди време? Сексапилно маце, което прави страхотни палачинки. Звучеше така, като че е поредната бройка

на Джери в търсенето на развлечения и на големия шанс в живота. — Нужен ми е адресът ѝ — свъси вежди при полувъпросителния, полуизпитателен погледа на капитана и добави: — Предполагам, че нещата на брат ми са още там.

— Там са. При мен в управлението са някои от личните вещи на брат ви, тези, които са били намерени у него. Можете да ги вземете, както и останалите в къщата на госпожица Палмър. Вече ги прегледахме.

Джоунъс пак почувства гневът да се надига в душата му. Постара се да го потисне.

— Кога мога да откарам брат си у дома?

— Ще направя всичко възможно да приключим оформянето на документите още днес. Ще са ми нужни вашите показания. Има стандартни формуляри, разбира се — той изгледа скования профил на Джоунъс и отново го обзе жал. — Още веднъж моите съболезнования.

Джоунъс само кимна.

— Нека по-скоро свършваме с това.

С влизането си Лиз щракна ключа и двата вентилатора на тавана се завъртяха. За момента лекото им шумолене ѝ беше достатъчна компания. Главоболието, което я мъчеше повече от двадесет и четири часа, беше една постоянна тъпа болка, притискаща слепоочията ѝ. Отиде в банята и, преди да се съблече и пусне душа, глътна два аспирина.

Днес пак беше плавала със стъклодънката. Макар сезонът да не беше в разгара си, хора имаше доста и дори се наложи да върне десетина човека от желаещите да излязат в морето. Не всеки ден се случваше да открият труп по крайбрежието и любопитните прииждаха на тълпи. Ужасно, рече си, после се пхна под студените струи. Питаше се докога ли ще вижда пред очите си Джери, лежащ на белия пясък под водата?

Вярно е, че едва го познаваше, ала той беше весел и забавен, компанията му ѝ беше приятна. Хранеше се в нейната кухня, спеше в леглото на дъщеря ѝ. Лиз затвори очи и с надеждата водата да отмие упоритото главоболие я остави да се стича по тялото ѝ. Ще се почувства по-добре, щом полицията приключи разследването,

помисли. Беше ѝ мъчително, много тежко и мъчително, когато дойдоха да ровят из вещите му. И да я разпитват.

Какво всъщност знаеше тя за Джери Шарп? Че е американец, тарикат, женкар. Като го взе на работа за уроците по подводно плуване и за помощник на лодката, Лиз се възползваше и от трите. Смяташе го за безобиден — привлекателен, сексапилен и най-вече ленив. Хвалеше се, че е на път да постигне нещо голямо, че върти сделка, която ще му оправи живота. Тя смяташе това за празни приказки. Според нея нищо не можеше да те оправи в живота, освен години усилена работа или наследено богатство.

Но очите на Джери светваха, когато говореше, и усмивката му ставаше трогателна. Ако самата Лиз си позволяваше да се уповава на мечти и блянове, навярно би му повярвала. Ала мечтите бяха за младите и глупавите. С известна жал тя си даде сметка, че Джери Шарп беше и двете.

Сега той бе мъртъв и малкото, което притежаваше, бе разхвърляно из стаята на дъщеря ѝ. Трябва да опакова нещата му, реши Лиз и спря кранчето на душа. Това поне можеше да направи. Щеше да събере вещите на Джери и да попита онзи капитан Моралес какво да прави с тях. Сигурно семейството му щеше да пожелае да прибере това, което бе останало след него. Джери ѝ беше споменавал за брат, когото незлобиво наричаше „задръстеняк“. Самият той бе всичко друго, но не и „задръстен“.

Тя завърза косата си с хавлиена кърпа и отиде в спалнята. Спомни си как няколко дни, след като се нанесе при нея, Джери се беше опитал да се намърда в леглото ѝ. С ласкателни приказки и гальовни ръце. Макар да я бе изненадал и успял да я целуне, притискайки я с гръб на вратата, тя бързо се бе откопчила. Той беше приел отказа добродушно и отношенията им не пострадаха, останаха дружелюбни и естествени.

Лиз облече широка риза, която се спускаше надолу до бедрата ѝ. Истината бе, че Джери действително беше мил и добросърдечен, освен това очарователен фантазьор. Не за първи път си задаваше въпроса дали тези негови измишльотини нямаха нещо общо със смъртта му.

Трябваше да спре да мисли за случилото се. Така не можеше да продължава. Най-добре беше да прибере вещите му в куфара и да ги отнесе в полицията.

Само след пет минути откри, че това ѝ подежда още по-потискащо. Беше ѝ неловко и тягостно да наднича в нечий личен живот и да се рови в чужди тайни. Имаше време, когато самата тя пазеше своята тайна дълбоко в себе си. Нагъна избеляла кафява тениска, чийто надпис съобщаваше, че бе скитала из Големия каньон, и се постара изобщо да не мисли повече. Ала той стоеше пред очите ѝ, чуваше го как се шегува, че спи с една кукла от колекцията на Фейт. Беше оправил изметнатия прозорец и бе сготвил паеля, за да отпразнуват първата му заплата.

Неусетно по бузите ѝ се търколиха сълзи. Джери беше толкова жизнен, толкова преизпълнен с онази младежка, перчеща се самонадеяност. Твърде кратко го познаваше, за да го нарече приятел, но той беше спал в стаята на дъщеря ѝ, дрехите му лежах в нейния гардероб.

Сега ѝ се искаше да го бе слушала по-внимателно, да се бе държала по-мило. Беше я канил да пийнат заедно, а Лиз го бе отпъждала, защото трябваше да свърши някаква работа. Сега ѝ беше жал, беше ѝ пусто и тъжно. Ако му беше отделила един час от живота си, може би щеше да научи кой беше, откъде беше, защо бе мъртъв сега.

На вратата се почука и тя притисна с ръце бузите си. Глупаво е да плаче, каза си. Сълзите никога нищо не решават. Джери Шарп беше мъртъв, ала какво общо имаше Лиз с това?

На път към вратата изтри лицето си. Главата обаче я беше поотпуснала. Реши, че най-добре беше веднага да се обади на Моралес и да уреди прибирането на дрехите. В крайна сметка тя наистина нямаше нищо общо с цялата тази история. Това бе последната ѝ мисъл, когато отвори.

И първия момент само зяпна втрещено. Тениската, която още държеше в ръце, се изплъзна от пръстите ѝ. Залитна крачка назад, разширила очи от ужас. Стори ѝ се, че вижда като през мъгла и премига. Мъжът, който стоеше на прага, бе вторачил в нея обвинителен поглед.

— Дже... Джери — успя да промълви Лиз и за малко да изпищи, когато той пристъпи напред.

— Елизабет Палмър?

Тя поклати вдървено глава. Не беше суеверна. Имаше практичен ум и вярваше само в реалните неща. Когато някой умре, връщане назад няма. Но ето че Лиз стоеше в дневната, вентилаторите се въртяха, а насреща ѝ през вратата стоеше Джери Шарп. Чу го да се обажда отново:

— Вие ли сте Елизабет Палмър?

— Аз те видях — долови и собствения си изтънял глас, като не можеше да откъсне поглед от лицето на мъжа. Приятната, самоуверена външност, трапчинката върху брадичката, сивите очи под дебели тъмни вежди. Лице, което тласка жените към всякакви рискове, събужда у тях лудо желание за авантюри и приключения. — Кой сте вие?

— Джоунъс Шари. Джери беше мой брат. Брат — близък.

Тя усети, че коленете ѝ треперят и побърза да седне. Не, не е Джери, каза си, щом сърцето ѝ се поукроти. Косата бе също толкова тъмна, също така гъста, ала бе грижливо сресана, липсваше ѝ небрежната разпиляност като на Джери. Лицето бе по същия начин привлекателно, със силно изразени черти, но никога не бе виждала очите на Джери тъй ледени и сурови. А и този мъж беше облечен с костюм, който носеше така, сякаш се беше родил в него. В стойката му се долавяше сдържан гняв и нетърпение. Трябваше ѝ миг, само миг, преди самата ги да избухне.

— Направихте го нарочно! — дланите ѝ бяха влажни и Лиз ги изтри в коленете си. — Безподобна, отвратителна постъпка! Знаехте какво ще си помисля, щом отворя вратата!

— Трябваше да видя как ще реагирате.

Тя се облегна назад и си пое дълбоко дъх.

— Вие сте мерзавец, господин Шарп!

За първи път устните му се извиха. Нагоре. Съвсем леко.

— Може ли да седна?

Лиз му посочи стол.

— Какво искате?

— Дойдох да прибера нещата на Джери. И да говоря с вас.

Той седна и без да бърза се огледа наоколо. Това не беше естествено любопитния, ала вежлив поглед, който си позволява непознатият, влязъл в нечий дом, а изпитателно, напрегнато изучаване. Дневната беше малка, едва ли по-голяма от собствения му кабинет.

Докато той самият предпочиташе убити тонове и изчистени линии, Лиз Палмър се беше спряла на ярки, контрастиращи цветове и причудливи украшения. По стените висяха няколко индиански маски, тъкани килимчета с различен размер и шарка бяха разпръснати върху пода. Слънчевата светлина, сега вече здрачаваща се, влизаше на ивици през червените щори. Голяма синя керамична ваза стоеше върху плетена покривка на масата, но жълтите листенца на цветята бяха започнали да окапват. Лакираната дървената повърхност на масата не блестеше, а беше покрита със слой прах.

Лиз мълчеше и докато мъжът оглеждаше стаята, тя самата го разглеждаше. Свитото ѝ от шока гърло се беше отпуснало. Огледален образ на Джери, помисли си. Не бяха ли огледалните образи нещо като негатив? С него едва ли би ѝ било весело и забавно. Внезапно изпита непреодолимо желание да го отпрати, да го изгони веднага и завинаги. Пълна глупост, рече си. Той бе просто един човек, човек, който нищо не означаваше за нея. Освен това бе загубил брат си.

— Моите съболезнования, господин Шарп. Трябва да ви е много тежко.

Погледът му така бързо се върна и прикова в нея, че Лиз отново се стегна. Не я смути това, че мъжът оглеждаше дома ѝ сантиметър по сантиметър, ала не можеше да стои безразлично и равнодушно, когато разглеждаше и нея по същия начин.

Тя се оказа не такава, каквато той очакваше. Цялото ѝ лице бе някак ъгловато — широки скули, дълъг тесен нос, твърде заострена брадичка. Не беше красавица, но правеше силно впечатление, по един странно смущаващ, почти тревожен начин. Може би заради очите — тъмни, дълбоки и тайнствени, с екзотично приповдигнати външни краища. Или пък устните — пухкави и меки, чувствени и в същото време уязвими. Широка риза обгръщаше тялото ѝ с метри плат, като оставяха голи дългите загорели крака. Ръцете ѝ, поставени върху страничните облегалки на стола, бяха удивително малки, с тесни длани, без пръстени. Джоунъс мислеше, че познава вкуса на брат си, както и своя. Лиз Палмър не отговаряше на предпочитанията на Джери към яркото и хвърлящото се в очи, нито пък на неговите към дискретната изтънченост.

И все пак Джери беше живял с нея. Доста добре приема смъртта на любовника си, отсъди мрачно Джоунъс.

— На вас също — отвърна ѝ.

Настойчивото му съзерцание я напегна и притесни. Излизаше извън рамките на обикновеното любопитство и я беше накарало да се почувства като музеен експонат, който, описан и номериран, е оставен за по-нататъшно проучване. Все пак си напомни, че скръбта при хората има различни проявления.

— Джери беше добър човек. Не е лесно да...

— Как се запознахте?

Прекъсната наред съчувствените си думи, Лиз се изпъна вдървено на стола. Никога не натрапваше дружелюбността си там, където нямаше изгледи да бъде приета. Щом той искаше само факти, тя щеше да му ги изложи.

— Дойде в моя магазин преди по-малко от месец. Интересуваше се от подводно плуване.

Джоунъс повдигна вежда с вежлив интерес, ала очите му останаха студени.

— От подводно плуване.

— Аз съм собственичка на малък павилион близо до морето, давам под наем водолазно снаряжение, предоставям пътувания с лодка, уроци, излети. Джери търсеше работа. Тъй като разбираше от тези неща, го наех. Беше екипаж на водолазните лодки или ми помагаше, когато возех туристи, даваше уроци по подводно плуване, такива неща.

Да показва на туристите как се борава с акваланг и регулират вентили не се връзваше с това, което бе чул последния път по телефона от брат си. Джери му разправяше за някаква голяма сделка. Страхотен случай, страхотни пари.

— Не е ли откупил дял като съдружник?

Върху лицето ѝ се появи особен израз — надменност, високомерие, насмешка. Джоунъс не бе сигурен.

— Нямам съдружници, господин Шарп. Джери просто работеше при мен, това е всичко.

— Всичко? — веждата му пак отскочи нагоре. — Той е живял тук.

Лиз схвана смисъла. Беше се сблъскала със същото и в полицията. Реши, че бе отговорила на всички въпроси, на които бе било необходимо, и бе отделила на Джоунъс Шарп достатъчно от времето си.

— Нещата на Джери са тук — стана и тръгна към стаята на дъщеря си. Изчака го на вратата. — Тъкмо бях започнала да прибирам дрехите му. Вероятно ще предпочетете сам да го направите. Можете да останете колкото е нужно.

Понечи да се обърне, но Джоунъс я спря за ръката. Не гледаше нея, а вътре в стаята — рафтовете с кукли, розовите стени, дантелените пердета. И дрехите на брат си, хвърлени небрежно върху облегалката на боядисан в бяло стол и върху бродираното с цветя покривало на леглото. Сърцето му се сви. Отново.

— Това ли е?

Изглеждаше толкова малко.

— Не съм проверявала чекмеджетата на гардероба. От полицията го сториха — почувствала се изведнъж и уморена, и отегчена, тя махна кърпата от главата си. Тъмноруси коси, още влажни, се разпиляха покрай лицето и върху раменете ѝ. Видът ѝ стана някак още беззащитен. — Не зная нищо за личния живот на Джери, за личните му вещи. Това е стаята на дъщеря ми. — Лиз вдигна поглед и очите им се срещнаха. — Тя учи другаде. Затова Джери спеше тук.

После го остави сам.

Двадесет минути му бяха достатъчни. Брат му беше пътувал с малко багаж. Джоунъс остави куфара в дневната и тръгна из къщата. Не беше голяма. В съседната спалня цареше полумрак от спускащия се вечерен здрач, ала той забеляза яркото оранжево покривало върху леглото и бюро, отрупано с листа и папки. Миришеше леко на някаква подправка и талкова пудра. Обърна се и тръгна към вътрешността на къщата. Откри кухнята. И Лиз в нея.

Щом усети миризмата на кафе, си спомни, че не бе ял от сутринта. Без да се обръща, тя напълни втора чаша. Не беше нужно Джоунъс да проговори, за да се разбере, че бе тук. Нямаше вид на човек, който трябва да обявява присъствието си.

— Сметана?

Той прокара ръка през косата си. Изпитваше такова чувство, сякаш се бе озовал в нечий чужд сън.

— Не, чисто.

Лиз се обърна да му подаде чашата и видимо трепна.

— Извинете — пророни и взе своята. — Толкова приличате на него.

— Това притеснява ли ви?

— Изнервя ме.

Джоунъс отпи от кафето. То като че поразсея усещането му за нереалност.

— Не сте била влюбена в Джери.

Тя го изгледа с известна изненада. Беше й ясно, че я смяташе за любовница на брат му, но не очакваше да му мине през ум нещо повече.

— Познавах го съвсем отскоро — после се усмихна криво, спомнила си едно друго време, един друг живот. — Не, не бях влюбена в него, отношенията ни почиваха на чисто делова основа. Ала го харесвах. Той беше самоуверен, обаятелен и много добре съзнаваше собствения си чар. През последните две седмици доста от клиентките ми идваха по два пъти. Джери беше голям свалач — каза, после вдигна стреснато поглед. — О, извинете.

— Няма нищо — заинтригуван, Джоунъс се приближи. Тя беше висока жена и лицата им се озоваха кажи-речи на едно ниво. От нея се долавяше лек аромат на пудра, грим не носеше. Не е типа на Джери, помисли той отново. Но имаше нещо в нея, нещо в очите й. — Вярно е, само че не всички го схващаха — добави.

— Познавам и други — гласът й беше глух. — Не толкова мили, не така безвредни. Вашият брат беше симпатичен човек, господин Шарп. И се надявам, който и да... Надявам се да го хванат.

Видя как очите му се превърнаха в две сиви блокчета лед. Неволно Лиз потрепери вътрешно. Студенината често бе по-опасна от разпалеността.

— Ще го хванат. Възможно е да ми се наложи отново да говоря с вас.

Молбата беше съвсем естествена, ала я подразни. Не искаше да разговаря пак с него, изобщо не искаше да я замесват по какъвто и да е било начин.

— Нямам какво друго да ви кажа.

— Все пак Джери е живял във вашата къща, работил е за вас.

— Не зная нищо — повиши тя леко глас. Извърна се към прозореца и се загледа навън. Беше й дошло до гуша от въпросите, от хората, които я сочеха по брега като жената, открила трупа. Беше й неприятно нормалният ход на живота й да се обърква от смъртта на

мъж, когото едва познаваше. И да си признае честно, боеше се. Джоунъс Шарп й направи впечатление на човек, който би могъл наистина да преобърне живота й с главата надолу, стига да поиска. — Повтарях го непрекъснато и на полицията. Джери просто работеше при мен. Виждах го само по няколко часа на ден. Не зная къде е ходил нощем, с кого се е срещал, какво е правил. Не беше моя грижа, доколкото си плащаше за стаята и се явяваше на работа. — Отново се обърна към него. Лицето му бе мрачно и зло. — Съжалявам за брат ви, съчувствам и на вас. Но това просто не е моя работа.

Лиз нервно разтвори скръстените си пръсти, а той го изтълкува по свой начин.

— На различно мнение сме, госпожо Палмър.

— Госпожица Палмър — подчерта тя. Джоунъс бавно кимна. — Не мога да ви помогна.

— По-скоро не искате, след като отказвате да разговаряме.

— Е, добре, тъй да бъде. Не искам.

Той я изгледа под око и извади портфейла си.

— Джери дължеше ли ви нещо за стаята?

Обидата я зашлеви като плесница. Очите й, обикновено кротки, дори тъжни, сега блеснаха остро.

— Той нищо не ми дължи, нито пък вие. Ако сте свършили с кафето...

Джоунъс остави чашата на масата.

— Свърших. Засега.

Изгледа я за последен път. Не е типа на Джери, рече си пак. Нито пък неговия. Ала му се струваше, че тя знае нещо и твърдо се закани да разбере какво е, дори ако трябваше да се възползва от нея по един друг начин.

— Лека нощ.

Лиз остана, където стоеше, докато не чу външната врата да хлопва. После стисна клепачи. Не е нейна работа, повтори си мислено. Но все още виждаше Джери под стъкленото дъно на лодката. А сега виждаше и Джоунъс Шарп с вкоравената скръб в очите му.

ВТОРА ГЛАВА

За Лиз работата в павилиона беше направо отмора. Е, не като пълна почивка, но пък лукса да си вземе истински свободен ден и да не излиза в морето нито с лодките, нито да стои в павилиона и да се занимава с плувната екипировка тя си разрешаваше твърде рядко, и то само когато Фейт си идваше за през ваканциите у дома. Днес обаче отпрати лодките и остана да се справя сама с клиентите. Най-вече за да бъде сама. Към обяд всички сериозни гмуркачи вече бяха наели аквалангите, тъй че работа почти нямаше. Това ѝ даде възможност да отдели известно време за оглед на снаряжението.

Павилионът представляваше малка четвъртита постройка. От време на време обмисляше идеята да я боядиса отвън, ала така и не реши дали си заслужава допълнителните разходи. Вътре имаше едно преградено ъгълче, което тя иронично наричаше „офис“ и където бе натъпкала старо метално бюро и въртящ се стол. Останалата част от пространството бе затрупано с различна екипировка, разпръсната по пода, сложена върху рафтове или висяща на куки. Върху бюрото имаше дупка с големината на мъжко стъпало, но затова пък оборудването ѝ беше първокласно и безупречно.

Маски, плавници, кислородни бутилки, шнорхели, харпуни можеха да бъдат взети за ползване отделно или в произволна комбинация. Лиз беше разбрала, че колкото по-голям бе изборът, толкова по-лесно се привличаха и задържаха клиенти. Даването на водолазна екипировка под наем беше гръбнакът на нейния бизнес. На видно място до широкия квадратен отвор, който се затваряше само за през нощта с тежък дървен кепенк, висеше списък на английски и испански за предоставяното снаряжение, вида на услугите и цените.

Когато започна преди осем години, тя се запаси с достатъчно леководолазни апарати и други принадлежности за дванадесет гмуркачи. За това ѝ потрябваха всички спестени пари — всеки грош, който Маркъс бе връчил на наивното младо момиче, бременно с неговото дете. Момичето бързо бе станало жена и тази жена сега

въртеше бизнес, с който можеше да екипира петдесет водолази от главата до петите, десетки плувци с маски и шнорхели, подводни фотографии, любители на дълбоководния риболов или туристи, които искаха да прекарат един приятен ден в морето.

Първата лодка, с която рискува да започне, беше предназначена за леководолази и кръстена „Фейт“, на дъщеря ѝ. Закле се, когато беше едва осемнадесетгодишна, сама и уплашена, че детето, което носи, ще има най-хубавото. Десет години по-късно можеше да се огледа наоколо и да каже, че бе спазила обещанието си.

Нещо повече — островът, на който беше избягала, за да се скрие, се превърна в неин дом. Тук бе намерила не само убежище, а спокойствие, уважение, сигурност. Вече не устремяваше поглед над белите пясъци и синята морска шир, бленувайки за Хюстън и хубава къща със зелена морава. Вече не поглеждаше назад към висшето образование, което едва бе започнала, и към мисълта, каква би могла да стане. Престана да тъгува за мъжа, който не искаше нито нея, нито детето, което бяха създали. Никога нямаше да се върне обратно. Ала Фейт щеше. Фейт щеше да знае френски, да носи копринени рокли, да води разговори за музика и изкуство. Един ден тя щеше да се върне там, при братовчедите си, неминуемо щеше да стане част от средата, към която принадлежеше.

Това беше мечтата на Лиз. Да види дъщеря си приета с такава лекота, с каквата самата тя бе отхвърлена. Не за отмъщение, а заради справедливостта.

— Как сме, мила госпожичке?

Наведена над кислородните бутилки, които пълнеше, Лиз вдигна глава и примижа срещу слънцето. Видя на вратата пълна фигура, напъхана в мокър черно-червен бански, увенчана с едро топчесто лице и дебела пура в устата.

— А, господин Амбъкъл! Не знаех, че сте още на острова.

— Духнах за малко до Канкун. Ама тук по става за гмуркане.

Лиз се изправи. Амбъкъл ѝ беше постоянен клиент, който идваше на Косумел два-три пъти в годината и винаги наемаше безчет кислородни бутилки.

— Това можех и аз да ви го кажа — усмихна му се. — Видяхте ли древните развалини?

— Жената ме завлече в Тулум — повдигна той рамене и се ухили насреща ѝ с опулените си сини очички. — Предпочитам да съм десет метра под водата, отколкото цял ден да се катеря по камънаци. Погмурках се малко, ама човек не прелита целия този път от Далас дотук, само за да се размотава наоколо. Замислил съм нощно гмуркане.

Естествената ѝ, непресторена усмивка добави нещо меко и отзивчиво в инак сериозните ѝ, обикновено внимателни и малко тъжни очи.

— Ще ви приготвя нещата веднага. Колко още ще останете? — попита го, докато проверяваше подводното фенерче.

— Две седмици. Човек понякога трябва да се откъсва от бюрото си.

— Несъмнено.

Лиз беше доволна, че толкова много хора от Тексас, Луизиана или Флорида чувстваха нужда да избягат от ежедневието.

— Чух за някакво произшествие, докато ни е нямало.

Лиз предполагаше, че вече е свикнала с коментарите, но по гърба ѝ пробягаха трънки. Усмивката ѝ помръкна и лицето ѝ стана затворено.

— Имате предвид убития американец?

— Хвърли жената в ужас. Едва я склоних да се върнем. Вие познавахте ли го?

Не, помисли тя, не толкова добре, колкото би трябвало. За да заеме с нещо ръцете си, отиде до бюрото, взе печатна бланка и започна да я попълва.

— Всъщност той работеше при мен съвсем отскоро.

— Не думайте!

Малките сини очички на Амбъкъл светнаха. Лиз смяташе, че бе свикнала и с тази реакция.

— Навярно си го спомняте. Беше екипаж на водолазната лодка последния път, когато вие и съпругата ви излизяхте в морето.

— Сериозно? — изви вежда Амбъкъл. — Да не е онзи симпатяга Джони... Джери — той задъвка пурата. — Жената си беше паднала по него.

— Да, точно той.

— Жалко — измърмори дебеланкото, ала сякаш изглеждаше доволен, че познава жертвата. — Беше много... Жизнен.

— И аз мисля така — тя издърпа готовите кислородни бутилки в предверието. — Тези ще ви стигнат, господин Амбъкъл.

— Добавете и фотоапарат, мила госпожичке. Искан ми се да снимам някоя от ония сепии. Гадни, препротивни същества!

Лиз я досмеша. Свали от рафта фотоапарат за подводни снимки и го записа в бланката. Погледна часовника си, отбеляза и времето, после подаде формуляра на Амбъкъл. Той го подписа и ѝ връчи дължимата сума. Винаги плащаше в брой с американска валута, което ѝ бе добро дошло.

— Благодаря. Радвам се да ви видя отново тук, господин Амбъкъл.

— Не ме свърта другаде, мила госпожичке.

Той нарами с пъшкане бутилките и се отправи по пътеката. Тя погледа след него, после влезе вътре и сложи бланката в папка. Отключи кутията, в която държеше парите, и ги прибра.

— Бизнесът, гледам, процъфтява.

Лиз вдигна сепнато поглед. Пред нея стоеше Джоунъс Шарп.

Макар този път очите му да бяха скрити зад тъмни очила и да носеше къси панталони и разгърдена риза вместо костюм, не би го сбъркала отново с Джери. На врата му висеше дебела златна верижка с полюшваща се малка монета. Сети се, че и Джери имаше такава. Но нещо в стойката му, в напрегнато опънатото лице и свитите устни го правеше да изглежда по-висок и стегнат от мъжа, когото беше познавала.

Понеже не ѝ допадаха излишните приказки, тя заключи, без да бърза кутията, после се зае да проверява ремъците и закопчалките на наредените върху полиците плувни маски. От нейния магазин не излизаше нито едно неизправно снаряжение.

— Не очаквах да ви видя отново.

— А би трябвало.

Джоунъс я наблюдаваше как върви покрай рафтовете. Сега му изглеждаше по-силна, по-уверена, отколкото преди седмица, когато я видя за първи път. Очите ѝ бяха спокойни, гласът овладян. Това щеше да облекчи задачата, за която бе дошъл.

— Славите се с добро име на острова.

Лиз спря и го изгледа през рамо.

— Тъй ли?

— Проверих — отвърна той невъзмутимо. — Живели сте на острова десет години. Направили сте тази постройка на голо място, започнала сте от нулата и имате един от най-доходните бизнеси на острова. Тя щателно оглеждаше маската в ръцете си.

— От наемането на някаква екипировка ли се интересувате, господин Шарп? Ако става дума за гмуркане, ви го препоръчвам отгътък рифа. Разполагам с добри шнорхели.

— Може би. Ала по-скоро предпочитам водолазните апарати.

— Чудесно. Мога да ви предоставя всичко необходимо — Лиз остави маската и взе друга. — В Мексико не е задължително човек да има удостоверение за правоспособност. Съветвам ви обаче да вземете няколко начални урока, преди да се отправите долу. Предлагаме два курса — индивидуален и групов.

За първи път Джоунъс се усмихна — бавна, чаровна извивка на устните, която смекчи твърдия му израз.

— Ще го имам предвид. Между другото, кога затваряте?

— Когато свърша — усмивката му променяше нещата, а тя не можеше да го допусне. Постави като за самоотбрана ръце на кръста и го изгледа дръзко. — Това е остров Косумел, господин Шарп. Тук работното ни време не е чиновническо от девет до пет. Моля да ме извините, освен ако не желаете да наемете някакво снаряжение или да се запишете за екскурзия.

Той посегна и сложи длан върху ръката ѝ.

— Не съм се върнал за екскурзия. Нека да вечеряме заедно. Ще можем да поговорим.

Лиз не направи опит да освободи ръката си, само го гледаше втренчено. Бизнесът я беше научил да бъде вежлива при всякакви обстоятелства.

— Не, благодаря.

— По едно питие тогава?

— Не.

— Госпожице Палмър...

Джоунъс беше известен със своето безгранично, ужасяващо търпение. Това оръжие бе усвоил в съдебна зала, а добре го владееше и извън нея. Откри обаче, че с Лиз му бе трудно да го използва.

— До този момент не разполагам с много, за което да се хвана, а пък полицията изобщо не е напреднала в разследването. Нужна ми е

вашата помощ.

Сега вече тя се дръпна. Беше се зарекла да не се забърква. Нямахме да я склонят нито кротките думи, нито вперения в очакване поглед. Лиз си имаше свой живот, своя работа, която ѝ отнемаше цялото време и сили, а най-важното — след няколко седмици дъщеря ѝ си идваше у дома.

— Не желая да се замесвам. Извинете, но дори и да исках, просто няма с какво да ви помогна.

— Нищо няма да ви стане, ако просто поговорим.

— Господин Шарп! — тя не се славеше с търпение. — Имам твърде малко свободно време. Този мой бизнес не е нито прищявка, нито забавление, а огромно количество работа. Ако случайно довечера ми останат час-два свободни, не възнамерявам да ги прекарам с вас, за да ме разпъвате на кръст. А сега...

Отново понечи да го отпрати, ала в този момент на бегом дотича момченце по плувки, с блестяща от плажно масло кожа. Стискаше в юмруче сгъната двадесет доларова банкнота и в скороговорка поиска шнорхели, плавници и маски за себе си и братчето. Говореше бързо и възбудено на испански, докато Лиз избираше и проверяваше двата комплекта. Питаше я дали смята, че ще видят акула в морето.

Тя върна рестото и му отговори напълно сериозно:

— Акулите не живеят край рифа, но от време на време го посещават. — Видя как очичките му светнаха и добави: — Със сигурност ще срещнете риба папагал. Ето толкова голяма — разтвори ръце, за да му покаже. — Ако вземете малко хляб или бисквити, ще ви последва цял рояк от онези малки сребристи рибки, толкова близко, че ще можете да ги пипнете.

— Те хапят ли?

Лиз се засмя.

— Ядат само трошици. Адиос.

Детето си тръгна, като подритваше пясъка.

— Говорите испански като местна — отбеляза Джоунъс, а наум добави, че това може да му се окаже от полза.

Не му беше убягнала и меката топлина в очите ѝ, когато говореше с момченцето. В тях тогава нямаше нищо отчуждено, тъжно и неразбираемо. Странно, рече си, досега никога не си бе давал сметка какъв барометър на чувствата могат да бъдат очите.

— Нали живея тук — отвърна тя просто. — А сега, господин Шарп...

— Колко са лодките?

— Какво?

— Колко лодки имате?

Лиз въздъхна и реши, че би могла да прежали още пет минути.

— Четири. Стъклодънката за екскурзианти, две водолазни и една за риболов в открито море.

— Риболов в открито море — повтори той. Ето какво му трябваше. Една рибарска лодка гарантира спокойствие и уединение. — Не съм го правил пет или шест години. Значи за утре. — Джоунъс извади портфейла си. — Колко?

— Струва петдесет долара за ден на човек, ала не изкарвам лодката само за един клиент, господин Шарп — тя му се усмихна непресторено. — Не е разумно от гледна точка на бизнеса.

— Какъв е минимумът?

— Трима. Но се страхувам, че няма опашка от чакащи. Тъй че...

Той постави на тезгяха четири петдесетдоларови банкноти.

— Петдесет за това вие лично да карате лодката.

Лиз сведе поглед към парите. Две извънредни стотачки щяха да ѝ дойдат добре при покупката на водни колела, за каквито отдавна бе мислила. Няколко от другите, подобни на нейния, павилиони вече имаха, а тя зорко държеше под око конкуренцията. Водните колела, джетовете и сърфовите бяха започнали да стават все по-популярни и Лиз искаше да не изостава, да поддържа ниво.

Върна поглед върху Джоунъс Шарп и мрачния му, строг израз и реши, че не си заслужава.

— Денят ми утре вече е зает по часове. Опасявам се, че...

— Не е разумно от гледна точка на бизнеса да обръщате гръб на печалбата, госпожице Палмър — когато тя само сви рамене, той се усмихна отново, ала този път не така приятно. — Не бих искал да споменавам в хотела, че не съм доволен от „Черния корал“. Удивително е как мълвата може да помогне или навреди на малкия бизнес.

Лиз взе банкнотите една по една.

— С какво се занимавате, господин Шарп?

— Право.

Тя издаде звук, който можеше да мине за смях. Извади празна бланка.

— Трябваше да се сетя. Познавах навремето един, който следваше право — мислеше за Маркърс с неговото пресметливо красноречие. — Той също винаги получаваше това, което искаше. Подпишете се тук. Тръгваме в осем. — Каза кратко. — Цената включва обяд на борда. Ако желаете бира или друг алкохол, си го носите сам. Слънцето е много силно вътре в морето, тъй че по-добре си купете шапка или козирка. — Лиз хвърли поглед зад гърба му. — Една от лодките ми се връща. Ще трябва да ме извините.

— Госпожице Палмър...

Не беше сигурен какво иска да й каже, нито пък защо се чувства неловко, след като успешно бе завършил предприетия ход. Накрая пъхна разписката в джоба си.

— Ако размислите относно вечерята...

— Няма да размисля.

— Аз съм в хотел „Президент“...

— Отличен избор.

Тя мина край него и се отправи към пристана в очакване на екипажа и клиентите си.

В седем и петнадесет слънцето беше изгряло и вече топеше стелещата се ниско над земята мараня. И да имаше облачета по небето, те бяха ефирни, пухкави и добронамерени.

— По дяволите! — натисна ядно Лиз стартера на мотопеда и с остър обратен завой подкара по улицата. Тайно се бе надявала времето да е лошо и да вали дъжд.

Той всячески се опитваше да я въввлече в тази история. И сега виждаше пред погледа си сивите му очи, които се взираха в нея, изпълнени с мрачно търпение, чуваше тихия му, настоятелен глас. Джоунърс Шарп беше от тоя тип хора, които спокойно изслушваха отказа, но имаха ухапката на булдог и можеха да чакат колкото се наложи, докато не чуят положителен отговор. При други обстоятелства би се възхитила на това му качество. Точно упоритостта беше помогнала на самата нея да започне и да успее в бизнеса, когато наоколо клатеха недоверчиво глави и я предупреждаваха за рисковете. Ала да изпитва възторг към Джоунърс Шарп тя не можеше да си

позволи. Да следи и контролира чувствата си бе толкова важно, колкото и стриктно да следи сметките си.

Не може да му помогне, помисли отново. Въздухът нежно я лъхаше в лицето. Всичко, което знаеше за Джери, го бе повторила най-малко по два пъти. Беше ѝ мъчно, разбира се, и дори сама скърбеше донякъде за мъжа, когото едва познаваше, но разкриването на убийството си бе грижа на полицията. На Джоунъс Шарп не му беше тук мястото.

То си бе нейното място, каза си и почувства как успокояващо ѝ подежда карането в свежото утро. Улицата бе неравна, кърпена на повече места, отколкото бяха читавите участъци, ала Лиз знаеше къде да извие и заобиколи дупките. От двете ѝ страни имаше къщи със сочна зелена трева в дворовете и надвиснали лозници. По възетата вече се вееха проснати дрехи. От нечий отворени прозорци долитаха звуците на ежедневието — бръмченето на радио с ранните новини, гласове на деца, които довършваха закуската си или някакви домашни задължения преди училище. Тя зави зад ъгъла и продължи, без да намалява скорост.

Заредиха се магазини, още затворени. Пред вратата на бакалията сеньор Песадо се помаиваше с връзка ключове. Лиз натисна клаксона и двамата си помахаха за поздрав. Подмина я такси, поело надолу по пътя към летището, за да причака подранили пътници. След малко вече усети мириса на морето. Както винаги, ободряващо свеж. На последния завой погледна разсеяно назад в огледалото. Странно, помисли си, не беше ли мярнала тази малка синя кола и вчера? Но когато свърна към паркинга на хотела, колата изпухтя нататък по пътя.

Договорката на Лиз с управата на хотела бе от взаимна изгода. Нейният павилион за плувна екипировка граничеше с плажната ивица на хотела и подпомагаше бизнеса и на двете страни. Все още когато се отбиваше там, за да вземе обяда на екскурзиантите, тя неизменно си спомняше двете години, прекарани в миене на подове и оправяне на легла.

— Буенос диас, Маргарита.

Младата жена с кофа и дълга четка в ръка се усмихна.

— Буенос диас, Лиз. Комо еста?

— Биен. Как е Рикардо?

— Расте като гъба — Маргарита натисна бутона на служебния асансьор. Ставаше дума за сина ѝ. — Фейт скоро си идва, нали? Той ще ѝ се зарадва.

— Аз също — отвърна Лиз.

С Маргарита бяха работили заедно, постилали чаршафи, сменяли хавлии, чистили стаи. Беше нейна приятелка, както и много други, които бе срещнала на острова и които бяха проявили симпатия и човечност към младото момиче с дете в утробата и без венчален пръстен на ръката.

Тя можеше да излъже. Дори и с неопитните си осемнадесет години би могла да купи десетдоларова златна халка и лесно да съчини някаква история за развод или овдовяване. Ала беше упорита и твърдоглава. Бебето, което растеше вътре в нея, беше нейно. Само нейно. Не се срамуваше и не искаше да разправя лъжи.

В осем без петнадесет прекоси плажа към своя павилион, помъкнала голяма хладилна чанта с два обяда и още една по-малка с живата стръв. Морето беше тихо, водата прозрачна и топла. Тук и там по повърхността вече стърчаха шнорхели. Самата Лиз с удоволствие би се отдала на това занимание, ако имаше как.

— Лиз! — към нея вървеше невисок слаб мъж и клатеше глава. Над горната си устна имаше тънки като молив мустачки, а в черните очи усмивка. — Много си кльоцава да влачиш такива тежести.

Тя спря да си поеме дъх и го изгледа отгоре до долу. Нямаше друго върху себе си, освен плътно прилепнали бански гащета. Фигурата му бе дребна, но жилава и стегната. Знаеше, че му бяха приятни откровените или скришни погледи, които му отправяха жените по плажа.

— Не повече от теб, Луис. Не ми бери грижа.

— Значи днес си с рибарската лодка? — пое той голямата чанта и тръгна редом. — Наложил се да поразместя графика. Имаме тринадесет записани за стъклодънката тази сутрин. Двете водолазници също излизат, тъй че казах на братовчед ми Мигел да попълни екипажа. Става ли?

— Чудесно — Луис беше млад, влюбчив и непостоянен към жените, любител на текилата, ала на него можеше да се разчита при нужда. — Мисля, че действително ще трябва да наема някого, поне временно.

Луис я изгледа под око, после заби поглед в земята. Той беше работил с Джери най-често.

— Мигел не е много надежден. Един ден е тук, после там. Имам племенник, добро момче. Но не може да дойде, докато не свърши училището.

— Ще го имам предвид — отвърна разсеяно Лиз. — Да оставим нещата направо в лодката. Искам да прегледам снаряжението.

На борда тя се залови с обичайната проверка на рибарските принадлежности. Като гледаше грамадните макари и внушителни въдици, се питаше подсмихната дали адвокатът някога бе пробвал подобно занимание. Сигурно нямаше да познае рибата тон, ако подскочеше и го ухапеше за крака.

Палубата бе чиста, снаряжението подредено и в изправност, на което Лиз много държеше и настоятелно следеше. Луис беше при нея от най-отдавна и добре го знаеше, ала всеки, който работеше с Лиз, бързо усвояваше първото и неизменно правило, че клиентите трябва да получат в пълна мярка това, за което си плащат.

Лодката беше малка спрямо действащите стандарти за спортен риболов, но клиентите ѝ рядко си тръгваха неудовлетворени. Тя познаваше морските води из целия полуостров Юкатан, както и нравите на обитателите им, криещи се под повърхността. На лодката ѝ може и да нямаше ехолот за откриване на едри риби и друго сложно оборудване, ала Лиз беше решила да осигури на Джоунъс Шарп незабравимо изживяване. Щеше да бъде толкова зает, че нямаше да има време да ѝ досажда. По времето, когато се върнеха на пристана, така щяха да го болят ръцете и да го кърши гърбът, че единственото му желание щеше да бъде гореща вана и меко легло. А стига да не бе пълен некадърник, тя щеше да се погрижи той да се сдобие с трофей, който да отнесе там, откъдето бе дошъл.

Къде ли е това всъщност, почуди се, докато проверяваше уредите на мостика. Така и не ѝ беше хрумнало да попита Джери. Не ѝ се бе струвало важно. А ето че сега не знаеше откъде бе Джоунъс, какъв живот водеше там. Беше ли от онзи тип, дето често посещават изискани ресторанти с точно толкова изискани жени под ръка? Дали ходеше на опера и играеше бридж? Или може би предпочиташе шумните клубове и горещия джаз? Не ѝ беше така лесно да прецени и да го вмъкне в някакво определение, както често ѝ се случваше с

хората, които срещаше. И изобщо не занимаваше ли прекалено много мислите си с него? Не ми влиза в работа, каза си и се обърна да викне на Луис:

— Погрижи се за всичко тук. Иди да отвориш павилиона. След половин час стъклодънката трябва да е готова за тръгване.

Той обаче не я слушаше. Стоеше на палубата и гледаше втрещено към кея. Вдигна трепереща ръка и се прекръсти.

— Мадре де Диос...

— Луис? — Лиз слезе по късата стълба от рубката до палубата и отиде при него. — Какво...

Тогава видя Джоунъс — със сламена шапка на главата и слънчеви очила. Не си бе дал труд да се избърсне и наболата брада му придаваше небрежен, скитнически вид, подчертан от избелялата тениска и късите черни панталони. Не прилича, помисли си тя, на човек, който играе бридж. Сети се какво минава през ума на Луис, дръпна го за ръката и заговори бързо.

— Това е брат му. Нали ти казах, че са близнаци.

— Обратно от преизподнята... — прошепна Луис.

— Не говори глупости! — потръпна Лиз от думите му. — Името му е Джоунъс и, освен външно, иначе по нищичко не прилича на Джери. Ще видиш, като го заговориш. Точен сте, господин Шарп — извика с надеждата да извади Луис от вцепенението. — Трябва ли ви помощ за качване на лодката?

— Ще се справя — с малка хладилна чанта в ръка Джоунъс леко се покачи на палубата. — „Изгнаник“ — рече, имайки предвид грижливо изписаното върху лодката име. — За вас ли се отнася?

— Очевидно — това беше нещо, с което тя нито се гордееше, нито се срамуваше. — Запознайте се с Луис, той работи при мен. Току-що порядъчно го стреснахте.

— Извинете — погледна Джоунъс към дребния мъж, надничащ иззад Лиз. По горната му устна бяха избили капчици пот. — Познавахте ли брат ми?

— Работихме заедно — отвърна Луис с бавния, си акуратен английски. — На водолазните лодки.

Като се държеше на разстояние, той скочи върху кея.

— Изглежда действам на всички по един и същи начин — подметна Джоунъс. — И на вас ли? — обърна очи към Лиз. Макар и

вече да не предизвикваше в нея представата за Джери, присъствието му наистина ѝ влияеше изнервящо. — Още ли не смееете да се приближите до мен и предпочитате да не ви се мяркам пред погледа?

— Ние се славим с дружелюбното си отношение към всички клиенти. Наели сте лодката за деня, господин Шарп, и тя е на ваше разположение. Моля, настанявайте се — посочи стола на палубата, преди да се качи на мостика и да викне към Луис: — Кажи на Мигел, че ще му се плати, само ако изкара цял ден!

Махна за последен път с ръка и включи двигателя, после пое курс към открито море.

Времето беше тихо, бризът едва докосваше водата. Лиз различаваше по-тъмните петна по повърхността, които означаваха подводни рифове, и караше бавно. Щом навлязоха в по-дълбоки води, увеличи скоростта. По пладне слънцето щеше да припича безмилостно. Искаше ѝ се до туй време Джоунъс да бе прикован в стола и да се бори със стокилограмово рибище.

— Справяте се с руля така леко, както и с клиентите.

В очите ѝ се мярна сянка на раздразнение, но тя продължи да гледа право напред.

— Това ми е работата. Ще ви е по-удобно на стола върху палубата, господин Шарп.

— Джоунъс. Освен това чувствам се много удобно и тук — той беше застанал до нея и пак я гледаше по свойствения му настойчиво изучаващ начин. На главата си тя носеше рекламна шапка с козирка, върху която с бели букви беше изписано името на павилиона ѝ. Същият надпис върху тениската беше избелял от слънцето и честото пране. Интересно, дали носеше нещо под нея? — Откога имате тази лодка?

— Близко осем години. Изпитана е — Лиз бутна лоста напред и даде газ. — Морето е топло, затова се среща риба тон, макайра, риба меч. Вече сме на дълбокото, тъй че може да започвате с примамката.

— Каква примамка?

Тя му хвърли бърз поглед. Така си и знаеше — Джоунъс хабер си нямаше от риболов.

— Удряйте с длан по водата — взе да му разяснява. — Аз ще карам бавно, а вие пляскайте по водата, това привлича рибата.

— Прилича ми на нечестен прием. Риболовът не е ли въпрос на късмет и умение?

— За някои хора е въпрос на препитание, дали ще имат нещо за ядене, или не — Лиз завъртя леко щурвала, като внимателно наблюдаваше дали на повърхността не се подават шнорхелите на непредпазливи плувци. — За други е въпрос на поредния трофей върху стената.

— Не ме вълнуват трофеи.

Тя се обърна и го изгледа. Да, отсъди, не го вълнуваха нито трофеи, нито нещо друго, също толкова безцелно.

— А какво ви интересува тогава?

— В момента вие — той сложи длан върху ръката ѝ и върна лоста назад. — Не бързам за никъде.

Лиз сви ръката си под неговата.

— Платихте си за риболов.

— Платих за времето ви — поправи я Джоунъс.

Стоеше достатъчно близо, за да вижда очите му зад тъмните стъкла на очилата. Бяха сериозни и спокойни, както винаги спокойни, сякаш съзнаваше, че може да си позволи да чака. Дланта му не беше гладка според очакванията ѝ, а твърда и загрубяла. Не, със сигурност не играе бридж, помисли тя отново. Може би тенис, хандбал или нещо друго, което изисква пот и усилие. За първи път от години почувства ситни тръпки по тялото си — тръпки, каквито бе убедена, че едва ли ще изпита пак. Ветрецьт разпиляваше косата ѝ по лицето.

— В такъв случай напразно сте си дали парите.

Опита да си издърпа ръката. Силна е, помисли той, макар на вид да изглежда крехка. И упорита. За това можеше да съди и по начина, по който държеше брадичката си с едва забележима трапчинка леко вирната. Ала в очите ѝ имаше нещо, което говореше за преживяно страдание и за решимостта то да не се повтори. Тази противоречивост беше интригуваща, в добавка към сдържаната, но прозираща чувственост, която го караше да се чуди как така брат му и Лиз не са били в по-интимни отношения. Не, че той не бе направил опит, беше сигурен в това.

— Ако съм си дал парите на вятъра, то няма да е за първи път. Ала ми се струва, че не е точно така.

— Нямам какво да ви кажа.

Тя отново бутна лоста с газта напред.

— Възможно е. Но не е изключено да има нещо, което знаете, без да съзнавате, че е съществено. Практикувам наказателно право повече от десет години. Ще се учудите колко важни могат да бъдат понякога дребни късчета информация. Моля ви — притисна леко ръката ѝ Джоунъс. — Нека да поговорим.

Смяташе, че нищо не може да я трогне, ала сега усети как се размеква. Защо бе способна с часове да се пазари за цената на леководолазната екипировка, а никога не можеше да откаже на една кротко изречена молба? Той щеше да ѝ навлече само неприятности. И понеже го знаеше, въздъхна тежко.

— Да поговорим — изключи двигателя и остави лодката да се носи по течението. — Докато ловите риба. — Успя да се усмихне. — Без пляскане по водата. — Чевръсто намести една въдица в специалното гнездо на прикрепения върху палубата стол. — Засега седнете тук и се отпуснете — каза му. — Понякога рибата е достатъчно напориста и кълве без примамка. Ако се хване някоя, затегнете се с този ремък и действайте.

Джоунъс се настани в стола и килна шапката си назад.

— А вие?

— Аз се връщам при руля. Ще поддържам бавна и равномерна скорост, за да издърпаме рибата и да не ѝ дадем възможност да се отскубне — Лиз събра косата си с ръка и я отметна на гърба. — Има и по-добри места нататък, но защо да си хабя горивото, щом уловът не ви интересува.

Той се подсмихна и се облегна назад.

— Разумно. Така си и мислех, че сте разумна.

— Налага ми се.

— Защо дойдохте на острова?

Без да обръща внимание на въдицата, Джоунъс извади цигара.

— Вече прекарахте тук известно време. Трябва ли да питате?

— И в родината ви има красиви места. Щом сте тук от десет години, сигурно сте били дете, когато сте напуснали Щатите.

— Не, не бях дете — отвърна му. Нещо в начина, по който го каза, го накара пак да се вгледа внимателно в нея и да потърси тайната, която тя очевидно криеше. — Дойдох, защото това изглеждаше най-доброто, което можеше да се направи. И беше най-доброто. Когато бях

малка, родителите ми идваха тук почти всяка година. Обичаха да се гмуркат.

— Преселили сте се всички тук?

— Не, пристигнах сама — този път гласът ѝ беше равен и безизразен. — Не сте платили двеста долара, за да приказваме за мен, господин Шарп.

— Това ми помага да получа някаква представа. Споменахте, че имате дъщеря. Къде е тя?

— Учи в Хюстън, там живеят родителите ми.

Да хвърли детето и отговорностите на бабата и дядото и да живее на тропически остров. Това би могло да му прозвучи зле, ала не и да го учуди. Той всмукна дълбоко от цигарата и продължи да съзерцава профила ѝ. Нещо не се връзваше. Не беше съвсем така.

— Сигурно ви е мъчно за нея.

— Ужасно — отрони Лиз. — След няколко седмици се прибира и ще прекараме лятото заедно. Септември винаги идва твърде бързо. — Тя зарея поглед и продължи да говори сякаш на себе си. — Но е за добро. Родителите ми прекрасно се грижат за нея и тя получава отлично образование, взима също уроци по пиано и балет. Изпратиха ми снимки от продукцията и...

Очите ѝ внезапно и без всякакво предупреждение се напълниха със сълзи. Обърна се срещу вятъра да ги пресуши, ала Джоунъс ги бе забелязал. Седеше и пушеше мълчаливо, за да ѝ даде време да се съвземе.

— Връщали ли сте се някога в Щатите?

— Не.

Лиз преглътна и мислено се нарече глупачка. Заради снимките е, каза си. Получи ги с вчерашната поща. На тях нейното момиченце беше облечено с розова балетна пачка.

— Криете ли се от нещо? — тя се обърна рязко. Сълзите бяха сменени от гневен израз. Тялото ѝ се опъна като натегнатата за стрелба тетива. Той вдигна примирително ръце. — Извинявам се. Навик ми е да си пъхам носа в чуждите тайни.

Лиз си наложи да се отпусне, да потуши яда си, както отдавна се бе научила да прави.

— Добър начин да го загубите, господин Шарп.

Джоунъс се подсмихна.

— Това също е една възможност. Но винаги съм мислел, че си заслужава риска. Казват ви Лиз, нали?

Веждата ѝ се изви под пилеешките се от вятъра кичури.

— Приятелите ми ме наричат така.

— Отива ви, освен когато опитвате да се държите надменно. Тогава повече ви подхожда Елизабет.

Тя му отправи пълен със стаен гняв поглед, убедена, че той нарочно се стараеше да я ядоса.

— Никой не ме нарича Елизабет.

Джоунъс се ухили насреща ѝ.

— Защо не спяхте с Джери?

— Моля?

— Да, определено Елизабет. Вие сте красива жена, по един особен начин — той подхвърли комплимента така нехайно, както и угарката от цигарата във водата. — Джери си падаше по хубавите жени. Не мога да проумея защо не сте били любовници.

За миг, само за миг ѝ мина през ум, че никой от много отдавна не ѝ бе казвал, че е красива. Едно време имаше нужда да чува такива думи. Сега те не ѝ трябваха. Облегна се на парапета, скръсти ръце и му отправи убийствен поглед.

— Защото не исках. Навярно ви е трудно да го проумеете, след като толкова си приличате, ала не намирах Джери за неустоим.

— Така ли? — отпуснат спокойно точно толкова, колкото Лиз бе напрегната, Джоунъс отвори хладилната чанта и ѝ предложи бира. Тя поклати глава отрицателно и той я отвори за себе си. — А какъв го намирахте?

— Той се рееше без цел и случаят го доведе в живота ми. Взех го на работа, защото имаше остър ум и як гръб. Истината е, че не очаквах да се задържи повече от месец. Хората като него не ги свърта на едно място.

Макар и да не бе помръднал, Джоунъс се беше превърнал целият във внимание.

— Хората като него?

— Тези, които търсят най-бързия и лесен начин. Работеше, защото искаше да яде, но вечно говореше за големия удар — този, за който няма нужда да се поти.

— Значи наистина сте го познавали — промърмори Джоунъс. — А какво търсеше той тук?

— Казах ви, че не зная! Всичко, което знам, е, че искаше да си прекарва приятно времето — Лиз махна раздразнено с ръка. — Позволих му да се нанесе в стаята, защото ми изглеждаше безобиден, а парите ми трябваха. Не бях близка с него по никакъв начин. Единственото, което сподели за някакви свои намерения, беше, когато се похвали, че ще се гмурка за големи пари.

— Ще се гмурка? Къде?

Тя се помъчи да се овладее и прокара ръка през косата си.

— Искам да ме оставите на мира.

— Вие сте умна и прозорлива жена, нали, Елизабет?

Лиз вирна брадичка.

— Е, и?

— Значи ви е ясно, че няма да ви оставя. Къде смяташе той да се гмурка?

— Не зная. Почти не го слушах, когато разправяше колко богат щял да стане.

— Какво точно каза? — сега гласът му беше кротък и придумващ. — Просто опитайте да си спомните какво ви каза.

— Спомена нещо за съдбовно гмуркане, което ще промени живота му, шегуваше се за някакво потънало съкровище. И каза още... — тя се напъна да си припомни разговора. Тогава беше късно вечерта и Лиз беше заета, предстоеше й много работа. — Работех вкъщи — подзе колебливо. — Винаги по-добре се справям с документите и сметките вечер. Него го нямаше, беше ходил да се почерпи, изглежда, защото се прибра леко залитайки. Измъкна ме от стола. Помня, че почнах да му се карам, ала видът му беше толкова щастлив, че го оставих да говори. Наистина, почти не го слушах, защото събирах и подреждах всички листове, които бе разпилял, но го чух да казва, че моментът е велик и трябва да купи шампанско, за да се отпразнува. Отговорих му, че е по-добре да се задоволи с бира до получаване на заплатата. Тогава именно започна да приказва за предстояща сделка и гмуркането за много пари. После аз подхвърлих някаква забележка за потънали съкровища и...

— И той какво отговори?

— „Понякога печелиш повече като потапяш, отколкото като вадиш“ — сбърчи чело, сетила се как Джери се разсмя, когато тя му каза да върви и да се наспи. — След това той направи опит, който никой от двамата ни не прие на сериозно, а после... Мисля, че се обади по телефона. Бях се захванала отново с работата.

— Кога беше това?

— Седмица, може би една седмица, след като го наех.

— Трябва да е било тогава, когато ми позвъни.

Джоунъс се загледа в морето. Той също не му бе обърнал особено внимание. Джери му говореше как ще се върне вкъщи забогатял. Ала той винаги приказваше едно и също, как ще си дойде пълен с пари. Телефонното обаждане обаче беше, както обикновено, за сметка на Джоунъс.

— Виждали ли сте го с някого? Да разговаря, да се кара?

— Никога не съм го чувала да се кара с когото и да било. Той флиртуваше с жените на плажа, бърбореше с клиентите и беше в добри отношения с всеки. Предполагах, че прекарва повече от свободното си време в Сан Мигел. Мисля, че заедно с Луис и още някои кръстосваха баровете.

— Кои барове?

— Попитайте тях, макар да съм сигурна, че полицията вече го е направила — Лиз си пое дълбоко дъх. Всичко това я връщаше назад, в още твърде пресните спомени. — Господин Шарп, защо не оставите нещата в ръцете на полицията? Тръгнали сте да гоните призраци.

— Джери беше мой брат.

Нещо повече, брат — близък, което нямаше как да ѝ обясни. Част от самия него беше убита. И след като никога повече нямаше да се чувства цял, то поне искаше да знае защо.

— Не сте ли си задавали въпроса защо е бил убит Джери?

— Разбира се — сведе тя поглед към ръцете си. Не бяха заети с нищо и се чувстваше безпомощна. — Мислех, че може да е попаднал в някаква разправа, да се е сбил или перчил не пред когото трябва. Имаше лошия навик да пилее наляво и надясно парите, с които разполагаше.

— Не е било нападение и грабеж, Елизабет. Извършено е от професионалист. Било е нарочно, предумишлено убийство.

Сърцето ѝ започна да бие тежко и болезнено.

— Не ви разбирам.

— Джери е бил убит преднамерено и професионално и аз смятам да разбера защо.

Гърлото ѝ пресъхна и Лиз преглътна с усилие.

— Ако сте прав, това е още една причина да оставите нещата в ръцете на полицията.

Той отново извади пакета с цигари, но остана загледан в далечината, където морето и небето се срещаха на хоризонта.

— Полицията не търси отмъщение. Аз го търся.

От спокойното търпение в гласа му я побиха тръпки. Поклати глава.

— Дори да откриете човека, който го е извършил, какво можете да направите?

Джоунъс отпи дълга глътка от бирата.

— Като адвокат, предполагам, че съм длъжен да се погрижа да седне на подсъдимата скамейка. А като брат... — той замълча и пи отново. — Ще видим.

— Не мисля, че сте особено приятен човек, господин Шарп.

— Не съм — извърна се Джоунъс бавно и прикова поглед в очите ѝ. — Освен това не съм безобиден. Знайте, че ако аз направя опит, и двамата ще го вземем на сериозно.

Тя понечи да отговори, ала забеляза, че кордата на въдицата се натяга.

— Хванахте риба, господин Шарп — рече сухо. — По-добре се вържете, иначе ще ви отнесе през борда.

Врътна се на пети, върна се на мостика и остави Джоунъс да се оправя сам.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше залез-слънце, когато Лиз спря мотопеда под навеса отстрани на къщата. Колкото и безпокойства да ѝ беше причинил Джоунъс, колкото и да я бе ядосал през трите им кратки срещи, тя имаше неговите двеста долара. А той — своята петнадесеткилограмова риба, независимо дали я искаше, или не. Аз съм си изпълнила задълженията, помисли Лиз, като подрънкваше с ключовете.

Ха, заслужаваше си да се види физиономията му, когато се беше озовал на другия край на въдицата срещу мятащото се раздражено рибище. Сигурна беше, че Джоунъс щеше да го остави да се откачи, ако тя не се бе изхилила самодоволно. Голям инат е, рече си отново. Да, при други обстоятелства това му качество би спечелило възхищението ѝ. Той самият също.

Въпреки че Лиз грешеше относно неумението му да борави с въдицата, Джоунъс изглеждаше така напълно сащисан при вида на лежащата в краката му риба върху палубата, че почти ѝ дожаля. Но за неин късмет това ѝ помогна лесно да се измъкне, щом спряха на пристана. Наоколо се скупчиха зяпачи да видят улова и да го поздравят и той не бе в състояние да я спре и задържи.

Сега ѝ предстоеше една дълга и спокойна вечер. Дъждовна, ако се съдеше по приближаващите от изток облаци. Тя влезе в къщата и остави вратата отворена за вече ухаещия на дъжд въздух. Включи по навик вентилаторите, после и радиото. До сезона на ураганите оставаха месеци, ала внезапните тропически бури бяха непредсказуеми. Достатъчно такива беше преживяла, за да се отнася към тях с пренебрежение.

Отиде в спалнята да се съблече и отмие под душа потта и солта от прекарания в морето ден. Вече беше се смрачило и Лиз посегна към ключа на лампата, когато я спря внезапна блуждаеща мисъл. Не беше ли оставила щорите вдигнати тази сутрин? Сега лежаха пуснати до долу, чак до перваза на прозореца. Тя ги гледаше озадачено. Странно, беше сигурна, че ги бе вдигнала, а и защо шнурът не бе окачен върху

кукичката? Беше изключително педантична към такива подробности, може би защото беше свикнала в лодката винаги да закрепва сигурно въжетата.

Още се колебаеше, дори когато светлината обля стаята, после сви рамене. Трябва тази заран да е била по-разсеяна, отколкото си мислеше. Джоунъс Шарп ѝ отнемаше твърде много от времето и прекалено ангажираше мислите ѝ. Нищо чудно за мъж като него, но Лиз отдавна бе минала този етап в живота си, когато един мъж можеше да го направлява. Той направо ѝ пречеше с присъствието си, защото трябваше да му отделя време, а времето за нея беше ценно, то беше нейната стока. Сега, след като предизвика разговора, за който настояваше, нямаше да я преследва повече. С известно смущение си спомни обаче усмивката му. Най-добре беше да се маха, да върви, откъдето е дошъл, а тя да се заеме със своите работи.

За свое успокоение отиде до прозореца и намота шнура около кукичката. От дневната радиото съобщи за приближаващ порой, после се разнесе музика. Лиз затананика в такт и реши първо да хапне малко от останалата пилешка салата, а после да се изкъпе и да се залови с днешните сметки.

Понечи да се обърне, когато нечия ръка се уви светкавично около шията ѝ и я остави без дъх. Мярна метален отблясък. Преди да разбере какво става, усети опряното острие на нож.

— Казвай къде са?

Гласът просъска в ухото ѝ на испански. Тя посегна инстинктивно нагоре към впилата се в гърлото ѝ ръка. Усети под пръстите си твърда плът и метална гривна. Наби нокти, докато се бореше за глътка въздух, ала острието заплашително прободеше врата ѝ.

— Какво искаш? — обърканите ѝ от ужас мисли отчаяно препускаха. Имаше по-малко от петдесет долара в наличност и никакви ценни бижута, с изключение на една перлена огърлица, останала от баба ѝ. — Портмонето ми е на масата. Можеш да го вземеш.

Злобното дръпване за косата я накара да извика от болка.

— Казвай къде ги е сложил?

— Кой? Не разбирам за какво говориш?

— Шарп. Край на играта, сладурче. Ако искаш да живееш, казвай къде е дянал парите.

— Не зная — върхът на ножа се заби в нежната кожа. Усети как нещо топло започна да се стича надолу. Обхвана я див ужас. — Не съм виждала никакви пари! Виж сам — тук няма нищо!

— Вече гледах — непознатият я стисна още по-силно и от недостиг на въздух погледът ѝ се замъгли. — Шари умря бързо. Ти няма да имаш този късмет. Кажи ми къде са и нищо няма да ти се случи.

Ще я убие, мярна се бързо през ума ѝ. Щеше да умре заради нещо, от което и понятие си нямаше. Пари... Искаше пари, а Лиз имаше само петдесет долара в себе си. Фейт! Прималя ѝ, едва не припадна, когато се сети за дъщеря си. На кого ще я остави? Кой щеше да се грижи за нея? Прехапа устни, докато болката не проясни съзнанието ѝ. Не биваше да умира.

— Моля те... — омекна в ръцете му. — Не мога да говоря, нямам въздух.

Хватката му леко се охлаби. Тя се стовари рязко върху му и когато той политна и отстъпи неволно крачка назад, Лиз с все сила замахна с лакът. Не си направи труд да се обърне, а обезумяла от страх се втурна сляпо към вратата. Подхлъзна се на килимчето, но успя да запази равновесие, хукна навън и закрещя за помощ.

Най-близките съседи се намираха на стотина метра. Прескочи ниската ограда, която делеше дворовете им, и затича нататък. Като преплиташе крака и хлипаше, се заизкачва по стълбите. Вратата се отвори и в този миг чу скърцането на гуми върху грапавия чакълест път зад гърба си.

— Той се опита да ме убие — успя да изрече и загуби съзнание.

— Нямам никаква нова информация за вас, господин Шарп — Моралес седеше в малкия си, спретнат кабинет с изглед към брега. Папката върху бюрото беше прекалено тънка, въпреки желанието му. Разследването не беше стигнало до никакви изводи относно причината за убийството на Джери Шарп. Мъжът, който седеше срещу него, гледаше право напред. Моралес разполагаше със снимка на жертвата в папката и огледалния му образ на няколко крачки пред себе си. — Питам се, господин Шари, дали смъртта на брат ви не е резултат от нещо, случило се преди идването му на Косумел.

— Джери не бягаше, когато пристигна тук.

Моралес подравни купчината бумаги върху бюрото.

— Все пак поискахме съдействие от властите в Ню Орлийнс. Това е бил последният известен адрес на брат ви.

— Той никога не е имал адрес — отвърна Джоунъс. Нито нормална работа или постоянна приятелка. Джери беше като неугасваща комета. — Съобщих ви какво ми каза госпожица Палмър. Джери е уреждал някаква сделка тук, на Косумел.

— Да, отнасяща се до спускане на морското дъно — както винаги въоръжен с търпение, Моралес бавно извади тънка пура. — Макар вече и да разговаряхме с госпожица Палмър, благодаря ви за информацията.

— Само дето не знаете какво, по дяволите, да правите с нея!

Моралес щракна запалката и се усмихна над пламъчето.

— Не се церемонете, карайте направо. Аз също ще бъда прям. И да е имало следа, която води към убийството на брат ви, тя е изстинала. И с всеки изминал ден се заличава все повече. Няма отпечатьци, липсва оръжието на убийството, няма свидетели. — Той вдигна папката и я размаха във въздуха. — Това обаче не означава, че възнамерявам да я хвърля в чекмеджето и да забравя за съществуването ѝ. Щом на моя остров има убиец, аз ще го намеря. Смятам, че в момента той е на стотици километри далеч оттук, вероятно в страната си. Процедурата сега е да проследим дейността на брат ви в миналото, което да ни позволи да открием поне нещо, за което да се заловим. И, нека бъда откровен, господин Шарп, присъствието ви тук не помага нито на мен, нито на вас.

— Няма да си замина.

— Това, разбира се, е ваше право... Освен ако не пречите на работата на полицията.

Телефонът на бюрото иззвъня. Капитанът изтръска пепелта от пурата и вдигна слушалката.

— Моралес — последва пауза. Джоунъс видя как дебелиите му черни вежди се свъсиха. — Да, свържете я. Капитан Моралес слуша, госпожице Палмър.

Джоунъс беше понечил да запали цигара, ала спря и зачака. Лиз Палмър е ключът към загадката, помисли си. Той само трябваше да открие към коя ключалка ставаше.

— Кога? Ранена ли сте? Не, останете, моля ви, където се намирате, аз ще дойда при вас — Моралес се надигна, още преди да затвори телефона. — Госпожица Палмър е била нападната.

Джоунъс стигна до вратата пръв.

— Идвам с вас.

Целият се беше сковал от напрежение в полицейската кола на път от града към крайбрежието. Не задаваше въпроси. Мислено я виждаше да стои на мостика, както преди няколко часа — загоряла, стройна, малко надменна и предизвикателна. Спомни си самодоволната усмивка, която му отправи, когато той се сражаваше с огромната, петнадесеткилограмова риба. И колко ловко му се измъкна в мига, в който пристанаха на кея.

Била е нападната. От кого? Защо? Дали защото знаеше повече, отколкото искаше да му каже? Чудеше са дали лъже, дали се страхува от нещо или просто си беше опърничава. После се разтревожи да не е пострадала.

Свърнаха по тясната алея и Джоунъс хвърли поглед към къщата. Вратата зееше отворена, щорите бяха спуснати. Живее тук сама, помисли си, уязвима и незащитна. После насочи вниманието си към съседната постройка с хоросанова мазилка. На верандата се показва жена в памучна рокля и престилка. Държеше бейзболна бухалка.

— От полицията сте — кимна доволно, след като Моралес ѝ показва удостоверението. — Аз съм сенъора Алдерес. Тя е вътре. — Жената се отдръпна от вратата и ги покани. — Слава Богу, че си бяхме у дома, когато дотича.

— Благодаря — влезе Моралес.

Джоунъс го последва и я видя. Седеше на опърпано канапе, приведена напред, стиснала в две ръце чаша с вино. Бавно вдигна глава при влизането им. Погледът ѝ се плъзна по Моралес и се закова в Джоунъс. Гледаше втренчено, без израз в дълбоките черни очи. Точно толкова бавно ги сведе пак към чашата.

— Госпожице Палмър — каза кротко Моралес и приседна до нея. — Можете ли да ми разкажете какво се случи?

Лиз отпи съвсем малка глътка, просто накваси устни, стисна ги за миг, после заговори така, сякаш рецитираше нещо наизустено.

— Прибрах се по залез-слънце. Не затворих външната врата, нито я заключих. Отидох направо в спалнята. Щорите бяха спуснати, а

си мислех, че ги бях вдигнала сутринта. Шнурът висеше, тъй че взех и го окачих. Точно тогава той... Ме сграбчи... Изотзад. Стисна ме с ръка през гърлото и опря нож. Поряза ме малко — тя посегна несъзнателно към мястото, където личеше дългата два-три сантиметра рана, за която съседката вече суетливо се беше погрижила да промие. — Не се съпротивлявах, защото държеше ножа на гърлото ми и мислех, че ще ме убие. Щеше да ме убие. — Лиз вдигна глава и погледна Моралес право в очите. — Усетих го по гласа му.

— Какво каза той, госпожице Палмър?

— Попита: „Къде са?“ Не разбрах какво иска. Казах му да вземе портмонето ми. Той продължи да ме души и попита: „Къде ги е сложил?“ Каза: „Шарп“ — сега тя погледна към Джоунъс. Той забеляза, че по шията ѝ вече тъмнееха синини. — Каза, че играта свършила и си иска парите. Ако не му кажа къде, ще ме убие и нямало да умра бързо като Джери. Не ми повярва, когато му отвърнах, че нищо не знам.

Говореше на Джоунъс. Гледаше го втренчено и той започна да чувства надигащо се чувство за вина.

Моралес търпеливо я докосна по ръката, за да привлече отново вниманието ѝ към себе си.

— Той ли ви пусна?

— Не, наистина се канеше да ме убие — каза го унило, без страх и без гняв. — Знаех, че ще го направи, независимо дали щях да му кажа нещо, или не, а дъщеря ми... Тя има нужда от мен. Отпуснах се в ръцете му, все едно припадам, после го ударих. Мисля, че го уцелих с лакът в гърлото. И побягнах.

— Ще можете ли да разпознаете мъжа?

— Изобщо не го видях. Не го погледнах.

— А гласа му?

— Говореше на испански. Сигурно е нисък на ръст, защото го чувах направо в ухото си. Повече нищо не зная — Лиз отново сведе поглед към чашата в ръцете си, внезапно ужасена, че всеки момент можеше да заплаче. — Искам да си ида вкъщи.

— Веднага щом хората ми проверят дали всичко е наред. Трябва да сме сигурни, че сте в безопасност, госпожице Палмър. Ще ви назнача полицейска охрана. Починете си тук. Ще се върна да ви взема и ще ви отведа у дома.

Тя нямаше представа дали бяха минали минути, или часове, откакто побягна през вратата. Когато Моралес се върна да я съпроводи, беше вече тъмно и луната тъкмо изгряваше. Отвън пред къщата щеше да остане полицай, а всички врати и прозорци бяха огледани и затворени. Без да говори, Лиз се отправи към кухнята.

— Имала е късмет — обади се Моралес и хвърли още един бърз поглед из дневната. — Който я е нападнал, е бил доста непредпазлив и се е оставил да го изненадат.

— Съседите видели ли са нещо?

Джоунъс оправи масичката, която беше килната. Върху пода лежеше паднала голяма раковина.

— Няколко човека са забелязали синьо комби на улицата късно следобед. Сеньора Алдерес го видяла да префучава, когато отворила вратата на госпожица Палмър, но не могла да познае модела и да различи номера. Ние, разбира се, ще държим госпожица Палмър под наблюдение, докато се опитваме да го издирим.

— Оказва се май, че убиецът на брат ми не е напуснал острова.

Моралес посрещна погледа му невъзмутимо.

— Очевидно е, че с каквото и да се е занимавал брат ви, то му е струвало живота. Ала няма да допусна да отнеме живота и на госпожица Палмър. Ще ви откарам в града.

— Не, аз оставам тук — Джоунъс беше вдигнал и разглеждаше бледорозовата раковина. По дължината ѝ личеше пукнатина. Сети се за резката от ножа върху шията на Лиз. — Брат ми е я е забъркал в това. — Внимателно остави счупената раковина. — Не мога да я оставя сама.

— Както желаете — обърна се да си върви Моралес, но Джоунъс го спря.

— Капитане, вече не смятате, че убиецът е на стотици километри оттук, нали?

Моралес докосна висящия на колана си пистолет.

— Не, господин Шари, не смятам. Буенас ночес.

Джоунъс лично заключи вратата, отново провери прозорците и чак след това отиде в кухнята. Лиз си наливаше втора чаша кафе.

— Това ще те ободри.

Тя преполови чашата, без да откъсва поглед от него. В момента не чувстваше нищо, нито гняв, нито страх.

— Мислех, че си си тръгнал.

— Не съм.

Без покана той намери чаша и също си наля кафе.

— Защо си тук?

Джоунъс се приближи и нежно прокара пръст по белега от страни на шията ѝ.

— Глупав въпрос — промърмори.

Лиз отстъпи крачка и се помъчи да запази спокойствие. Ако загубеше самообладание, то нямаше да е пред него, пред когото и да е било.

— Искам да бъда сама.

Той видя, че ръцете ѝ треперят. Тя стисна по-силно чашата.

— Знам. Седни. Ще ти направя нещо за ядене.

— Не можеш да останеш тук! — направи Лиз нов опит.

— Оставам. Утре си пренасям багажа от хотела.

— Казах...

— Ще наема стаята — прекъсна я Джоунъс, обърна се и започна да рови из шкафа. — Гърлото ти сигурно е пресъхнало. Пилешката супа е най-подходяща в случая.

Тя грабна консервната кутия от ръката му.

— Мога и сама да си приготвя вечеря, а ти и не помисляй, че ще наемеш стаята!

— Оценявам щедростта си — взе той обратно кутията. — Но предпочитам да запазим нещата на делова основа. Двадесет долара на седмица изглеждат справедлива цена. По-добре ги приеми, Лиз — добави, преди тя да бе успяла да проговори. — Защото тъй или иначе оставам. Седни — повтори и се озърна за тенджера.

Щеше ѝ се да е ядосана. Това би ѝ помогнало да държи под контрол всички останали чувства, да не изпуска духа от бутилката. Щеше ѝ се да му кресне, да го изхвърли гневно от къщата си. Вместо това седна, защото краката не я държаха повече.

Какво бе станало с прословутото ѝ самообладание? Десет години бе направлявала живота си, сама беше взимала всяко решение, сама и за себе си. Десет години не беше искала съвет, не беше молила за помощ. Сега случилото се, за чиито причини Лиз и представа нямаше,

й бе отнело управлението и правото да решава. Животът й бе станал част от някаква игра, чиито правила не й бяха известни.

Гледаше вторачено поставените си върху масата ръце и видя как една сълза капна на дланта й. Бързо посегна и изтри останалите, неканено рукнали от очите й. Ала не можа да ги спре. Още едно решение й бе отнето.

— Искаш ли препечени филийки? — попита я Джоунъс, като изсипваше съдържанието на консервата в тенджерата.

Тя не отговори и той се обърна. Видя я да седи вдървена и бледа, сълзите неусетно се стичаха по лицето й. Джоунъс изруга мислено и отново се извърна. Нищо не може да направи за нея, каза си. Не може нищо да й предложи. После се приближи мълчаливо до масата, дръпна един стол, седна и зачака.

— Мислех, че ще ме убие... — гласът й секна и Лиз закри лицето си в шепи. — Почувствах ножа на гърлото си и помислих, че ще умра. Толкова се уплаших. О, Господи, толкова ме е страх!

Той я прегърна и я остави да изплаче страха си. Не беше свикнал да утешава жени. Познатите му бяха прекалено изтънчени, за да отронят повече от една-две ситни сълзици. А тя ридаеше, хълцаше и се тресеше в ръцете му.

Беше й студено, сякаш като доказателство, че от страх кръвта на човек се смразява. Не можеше да призове на помощ гордостта си и да се отдръпне, да потърси някое уединено място, както винаги бе правила в трудни мигове. Джоунъс не й говореше тихо, не казваше, че всичко ще се оправи, не шепнеше кротки думи на утеха. Просто беше при нея. Когато плачът й утихна, още я държеше в прегръдките си. Дъждът започна бавно да потупва върху стъклата на прозорците и да ромоли по покрива. Той продължаваше да я притиска до себе си.

Лиз се размърда. Джоунъс стана и се върна при печката. Като все така мълчеше, включи колелото. След няколко минути сложи отпреде й димяща купичка и отиде да сипе и на себе си. Твърде уморена, за да се чувства неудобно, тя започна да яде. Никакъв друг звук не се чуваше в кухнята, освен монотонното пляскане и трополене на дъждовните капки върху дърво, стъкло и ламарина.

Лиз не подозираше, че бе гладна, ала купичката бе опразнена още преди наистина да го осъзнае. Въздъхна тихо и я побутна настрана. Джоунъс се беше облегал на стола и пушеше мълчаливо.

— Благодаря.

— Не може винаги да имаш това, което искаш. Ще се настаня в стаята на дъщеря ти.

— Не! — Лиз тръсна чашата върху плота и скръсти ръце на гърдите си. — Не те искам тук!

С овладяно спокойствие Джоунъс остави и своята редом с нейната. Хвана я за раменете. Ръцете му не бяха нежни. Заговори и гласът му не бе утешаващ, а рязък и делови.

— Няма да те оставя сама. Не сега, не и докато не открият убиеца на Джери. Вече си замесена, независимо дали го искаш, или не. Аз, дяволите да го вземат, също.

Тя дишаше тежко, въпреки полаганите старания да се успокои.

— Не бях замесена, преди да се върнеш и да започнеш да ме преследваш!

Вече го беше измъчвало съзнанието за това. Ала никой от двамата не би могъл да е сигурен дали бе вярно. А в момента и нямаше значение.

— Както и да е, но си вътре, това е положението. Който е убил Джери, мисли, че знаеш нещо. По-лесно ще ти е да убедиш в обратното мен, ала не и тях. Време е да се замислиш как да действваме съвместно.

— Откъде да знам, че не си ги изпратил ти да ме сплашат?

Той я изгледа продължително, без да мига.

— Не съм — каза спокойно. — Мога да те уверя, че не наемам хора да убиват жени, но ти не си длъжна да вярваш. Мога да ти кажа също, че съжалявам. — За първи път тонът му беше омекнал. Вдигна ръка да махне падналата върху лицето ѝ коса и леко прокара палец по бузата ѝ. И тя, като морската раковина, изглеждаше крехка, прекрасна и наранена. — И че бих искал да се махна и да те оставя на мира, за да може всеки от нас двамата да се върне към своите си неща такива, каквито бяха преди няколко седмици. Ала не мога. И двамата не можем. Тъй че най-добре е да си помогнем един другиму.

— Не желая помощта ти.

— Моля.

Очите ѝ бяха подути и подчертаваха безпомощната уязвимост, която винаги му се бе струвало, че съзира в тях. Това го трогна и накара да се почувства неловко. Загорялата ѝ кожа с топъл меден

блясък сега беше бледа и също я правеше да изглежда крехка и беззащитна. Мина му през ум, че бе жена, от която един мъж трябва да се държи на разстояние по отношение на чувствата. Да спазва емоционална дистанция. Малко да се приближиш, и веднага ще бъдеш всмукан. Не биваше да се вълнува прекалено за нея, щом смяташе да я използва, за да помогне и на двама им. От този момент нататък той щеше да държи и дърпа юздите.

— Изглежда съм била по-разстроена, отколкото предполагаш.

— Нищо чудно.

Лиз кимна, благодарна, че не я караше да се чувства неудобно от това, което тя смяташе за излагащ я израз на слабост.

— Няма причина да стоиш тук.

— Въпреки това ще остана.

Лиз стисна ръце в юмруци, после бавно ги отпусна. Беше ѝ непосилно да признае, че всъщност искаше Джоунъс да остане при нея и че за първи път от много години се страхуваше да бъде сама. А след като се налагаше да отстъпи и да се примири, по-добре беше да мисли за практичната страна на нещата.

— Добре тогава, двадесет на седмица за стаята с една седмица предплата.

Той се усмихна и посегна за портфейла си.

— Съвсем делово, а?

— Не мога да си позволя другояче — тя сложи двадесетачката върху плота и събра чиниите от масата. — За яденето ще се грижиш сам. Тези двадесет не включват храна.

Джоунъс я наблюдаваше, докато отнася съдовете на мивката.

— Ще се оправя някак.

— Утре сутринта ще ти дам ключ — Лиз взе кърпа и започна прилежно да бърше измитите чинии и прибори. — Мислиш ли, че той ще се върне?

Старанието гласът ѝ да прозвучи нормално нямаше успех.

— Не зная — Джоунъс стана и се приближи. — Няма да си сама в случай, че опита.

Тя го погледна и този път изразът ѝ отново беше твърд и уравновесен. Възелът, в който се беше стегнала душата му, се разхлаби.

— Да ме защитиш ли искаш, Джоунъс, или търсиш разплата?

— Като правя едното, може би ще постигна и другото — той взе в шепа краищата на косата ѝ, загледан как в полумрака златото им се стеле под пръстите му. — Нали сама каза, че не съм мил и добър човек.

— А какъв си? — попита Лиз тихо.

— Съвсем обикновен.

Джоунъс я погледна в очите, но тя не му повярва. Не беше обикновен, беше странен и противоречив, притежаваше търпение и сила, невъздържаност и жар.

— Същото се питах и за теб, Елизабет. Ти криеш тайни.

Дъхът ѝ секна. Неволно вдигна ръка, сякаш в самоотбрана.

— Те нямат нищо общо с теб.

— Те може и да нямат. Може би ти имаш.

По-нататък всичко стана бавно, толкова бавно, че би могла да го предотврати. При все това не бе в състояние да помръдне. Ръцете му я обгърнаха, привлякоха я с някаква самонадеяна мудност, която би трябвало да се превърне в негов провал. Ала вместо това Лиз като омагьосана наблюдаваше как устата му се свежда към нейната.

Току-що бе мислила за него като за буен и властен, но устните му се оказаха меки, нежни, примамливи. Толкова време беше изтекло, откакто беше допуснала да бъде примамена. С едно леко докосване, с едва осезаема настойчивост той помете волята ѝ, на която винаги бе разчитала. В съзнанието ѝ се гонеха въпроси, после то се премрежи от тънка като дим пелена. Тя не си даваше сметка колко отзивчиво и с какво, макар отначало плахо, удоволствие отговаряше на целувката.

Какъвто и да беше поривът, подтикнал го да я целуне, той се загуби сред единствената реалност на докоснатите се устни. Джоунъс очакваше Лиз да се възпротиви или обратно — да отвърне с пламенна страст. Ала тази нейна неувереност и мека податливост разпалиха собственото му желание до неимоверна степен, до такава, каквато не беше изпитвал. Сякаш никога досега не я бяха целували, не я бяха прегръщали така, за да усети какво могат да си дадат един мъж и една жена. Но все пак тя има дъщеря, напомни си Джоунъс. Има дете, млада е и красива. И други мъже са я прегръщали по същия начин. Ала въпреки това се чувстваше като първия и не можеше да не бъде с нея внимателен и мил.

Колкото повече му даваше, толкова повече той искаше. Желанието не му бе чуждо. Но сега, колкото по-дълго я държеше в

обятията си, толкова повече му се искаше мигът да не свършва. Страстта също му бе позната. Ала част от него, която Джоунъс не познаваше, се противеше, възпираше го и му налагаше ограничения. Тя го желаше, той усещаше това. И неговата кръв се бе разбушувала, но ръцете му, сякаш притежаващи своя воля, я пуснаха.

Желанията, тъй дълго дремали в нея, се събудиха и надигнаха с всичките си изисквания и рискове. Не, няма да позволи това пак да ѝ се случи. Ала дори като се заричаше за пореден път и подновяваше пак мислено клетвата, Лиз с труд устояваше на трепетния копнеж, който я бе завладял, независимо от волята и разума. Не, не биваше отново да ѝ се случи. В широко отворените ѝ очи, приковани в него, се отразяваше объркване, болка и надежда. Тази смесица го потресе.

— Имаш нужда от сън — каза ѝ, като внимаваше да не я докосне отново.

Значи това е всичко, помисли тя и последният отблясък на надеждата изчезна. Беше глупаво да повярва, макар и за миг, че нещо можеше да се промени. Лиз вирна брадичка и изпъна рамене. Дори и да бе изгубила контрол над много неща, все още владееше сърцето и чувствата си.

— Утре сутринта ще ти дам ключ и разписка за платения наем. Ставам в шест.

Взе двадесетдоларовата банкнота, която беше оставила върху шкафа, и излезе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съдебните заседатели се бяха вторачили в него. Дванадесет неподвижни лица с празни очи, седящи зад преградата. Джоунъс стоеше пред тях в малката, ярко осветена зала на съда, която кънтеше от собствения му глас. Държеше купчина юридически книги — дебели, прашни и тежки, от които ръцете му изнемогваха, но знаеше, че няма как да ги остави. Пот се стичаше по слепоочията и гърба му, докато пламенно произнасяше страстната си заключителна пледоария в защита на своя клиент. Беше въпрос на живот и смърт и гласът му вибрираше от възбуда. Съдебните заседатели не се трогваха, оставаха строги и равнодушни. Въпреки усилието да ги удържи, книгите започнаха да се изплъзват от ръцете му. Чу как присъдата на журито изплющя, отекна и рикошира в стените на съдебната зала.

Виновен. Виновен... Виновен...

Победен, с празни ръце, той се обърна към подсъдимия. Човекът стана, вдигна глава и очите им се заковаха един в друг. Две еднакви лица, два образа — близнака. Самият той? Джери! Отчаян, Джоунъс се върна на скамейката. В черни одежди Лиз седеше в залата зад него, далечна и отчуждена. Ала очите ѝ бяха скръбни. Тя бавно поклати глава. „Не мога да ти помогна“.

Постепенно ликът ѝ започна да избледнява. Той посегна да я хване за ръката, но пръстите му минаха през плътта. Виждаше само тъмните ѝ печални очи.

После Лиз се стопи, брат му също изчезна. Остана сам, изправен срещу съдебните заседатели — дванадесет студени лица, които му се хилеха самодоволно.

Джоунъс лежеше, без да шава и дишаше учестено, забил поглед в пъстро облечените кукли, струпани върху шкафа отстрани на леглото. Танцърка на фламенко, вдигнала кастанети. Принцеса с кристална пантофка. Красива Барби, отпусната в спортна розова кола и махаща за поздрав.

Той въздъхна дълбоко, прокара ръка през лицето си и седна. Все едно да се опитваш да спиш в разгара на вихрено празненство, каза си. Нищо чудно, че го преследваха странни сънища. Върху етажерка на отсрещната стена имаше колекция от плюшени животни, като се започне от мечок и се стигне до нещо, което приличаше на прашна синя дрипа с очи.

Кафе, помисли Джоунъс и примижа. Имаше нужда от кафе. Като се старееше да не обръща внимание на дузината заобикалящи го ухилени лица, той стана и се облече. Монетата върху верижката на врата му дрънна, когато навличаше ризата.

Не знаеше как и откъде да започне. Навън вдигаха врява жизнерадостни птички. У дома това щяха да са звуците от уличното движение на пробуждащата се за новия ден Филадельфия. Под прозореца виждаше храст, отрупан с лилави цветове, които се тълпяха един връз друг и си съперничеха за повече място. Нямаше клонести брястове, нито спретнати, вечнозелени живи плетове или телени огради. Никакви юридически книги нямаше да му помогнат за това, което трябваше да направи. Всичко беше непознато, не съществуваха прецеденти, на които да се позове и използва. Всяка стъпка, която предприемеше, щеше да бъде наслуки, ала беше длъжен да го стори. Усети аромата на кафето в мига, щом излезе от стаята.

Лиз беше в кухнята, облечена с тениска и нещо като долната част на оскъден бански костюм. Джоунъс не беше от мъжете, които обикновено се събуждат със заредени батерии, но не пропусна да отбележи дългите ѝ крака с бронзов тен. Тя мажеше препечена филийка с масло.

— Кафето е на печката — каза, без да се обръща. — В хладилника има яйца. Не купувам овесени ядки, когато Фейт я няма.

— Яйцата стават — промърмори той, ала се насочи към кафето.

— Взимай каквото искаш, стига после да го възстановиш — Лиз пусна радиото да чуе прогнозата за времето. — Излизам след половин час, тъй че, ако искаш да те закарам до хотела, бъди готов.

Джоунъс почувства как първата гореща глътка благотворно се разля в организма му.

— Моята кола е в Сан Мигел.

Тя седна на масата, за да прегледа графика за деня.

— Мога да те оставя в „Президент“ или някой друг от хотелите по крайбрежието. Оттам ще трябва да вземеш такси до града.

Той отпи пак от кафето и внимателно се вгледа в нея. Беше все още бледа и следите по шията ѝ се открояваха като тъмни петна. Сенките под очите ѝ говореха, че надали бе спала по-добре от самия него. Изсърбал първата чашка, Джоунъс си наля втора.

— Не смяташ ли да си вземеш почивен ден?

Лиз за първи път го погледна.

— Не — каза кратко и отново сведе поглед към списъка.

Значи пак се връщаха към изходните позиции. Работа, единствено работа и никакво пресичане на граничната делова линия.

— Не мислиш ли, че трябва да си отдъхнеш, Лиз?

— Имам работа. А ти по-добре си опържи яйцата, ако искаш да ти остане време да ги изядеш. Тиганът е в шкафа до печката.

Джоунъс я изгледа миг-два, после сви ядно рамене и захвана да си приготвя закуската. Лиз почака, за да е сигурна, че е с гръб към нея, и вдигна глава.

Постъпи глупаво предната вечер. Можеше да приеме и оправдае факта, че не ѝ издържаха нервите и се разплака пред него, защото той го беше приел съвсем нормално и естествено. Но че бе стояла в прегръдките му покорна и смирена, тръпнеща от желание и изпълнена с надежда, това вече не можеше да си го прости. Нито на него.

Беше я накарал да почувства нещо, което не бе изпитвала цели десет години. Възбуда. Накара я да пожелае това, което бе убедена, че не иска от един мъж. Обич. Не се беше отдръпнала, нито го отблъсна, както би направила с всеки друг. Дори не се беше опитала. Джоунъс я накара отново да се почувства женствено слаба и безпомощна, после сам я отхвърли.

Затова отношенията им ще бъдат само делови, каза си. Напълно и недвусмислено делови през цялото време, което е решил да остане. Ще задели парите от наема, докато събере достатъчно, за да плати в брой водните колелета.

Той седна на масата с чиния пържени яйца, от които се вдигаше ароматна пара.

— Ключът ти — плъзна го тя по покривката. — И разписка за парите за първата седмица.

Без да погледне листчето, Джоунъс го пъхна в джоба си.

— Често ли пускаш наематели?

— Не, ала ми е нужно ново оборудване.

Лиз стана да си налее още кафе и да си измие чинията. По радиото съобщиха часа и тя го изключи. По график разполагаше с още десет минути. Тъй като обикновено ставаше доста по-рано, занапред нямаше да им се налага да закусват заедно.

— А ти често ли наемаш стая в къщата на непознати, вместо апартамент в хотел?

Той опита яйцата и остана крайно недоволен от кулинарните си умения.

— Не, но нали вече не сме непознати.

Лиз го наблюдаваше над ръба на чашата. Тази заран изглеждаше не така изтупан и пригладен. Това му придаваше значително по-привлекателен вид, отколкото изрядната външност. Поколеба си дали да не му предложи самообръсначка, после отхвърли идеята. Звучеше твърде лично.

— Напротив.

Джоунъс продължи да яде мълчаливо и тя реши, че просто се бе съгласил с думите ѝ.

— Учих право в Нотр Дам, чиракувах при Нейръм и Баркър в Бостън, после отворих собствена кантора във Филаделфия преди пет години — той посоли яйцата с надеждата това да оправи вкуса им. — Специализирал съм наказателно право. Не съм женен, живея сам. В апартамент — добави. — През почивните дни се занимавам с ремонт на една викторианска къща, която купих в Чедс Форд.

Искаше ѝ се да го разпита за къщата — колко е голяма, с онези чудесни високи тавани ли е и с възхитителен старинен паркет на пода? Има ли парк с увивни розови храсти? Ала вместо това се обърна да изплакне чашата си.

— Това не променя факта, че сме непознати.

— Независимо дали се познаваме, или не, и двамата имаме един и същи проблем.

Чашата издрънча в умивалника, изплъзнала се от ръката ѝ. Лиз я взе мълчаливо, изми я пак и я остави върху сушилката. Беше се нащърбила леко, но това не беше съществено в момента.

— Имаш десет минути — каза на излизане от кухнята, ала когато мина край него, Джоунъс я хвана за ръката.

— Ние наистина имаме общ проблем, Елизабет.

Гласът му беше тих, но твърд. Би могла да го намрази само заради това.

— Не, нямаме! Ти искаш да отмъстиш за смъртта на брат си. А аз искам просто да си изкарвам прехраната.

— Да не мислиш, че всичко ще се оправи от само себе си кротко и мирно, ако се върна обратно във Филадельфия?

Тя напразно опита да издърпа ръката си.

— Да!

Очите ѝ пламнаха, защото знаеше, че лъже.

— Едно от първите неща, които ми направиха впечатление у теб, бяха твоята схватливост и здрав разум. Не зная защо се криеш на своя хубав малък остров, Лиз, ала ти имаш ум в главата, определено имаш. И двамата прекрасно разбираме, че това, което се случи с теб миналата вечер, щеше да се случи с или без моето присъствие тук.

— Добре — престана да дърпа тя ръката си. — Случилото се не е заради теб, а заради Джери. Това едва ли променя с нещо положението ми, нали така?

Той бавно се изправи, но не я пусна.

— Доколкото някой смята, че знаеш с какво се е занимавал Джери, то ти си на мушката. А докато си на мушката, аз ще бъда близо до теб, защото ти непосредствено или косвено ще ме отведеш до убиеца на Джери.

Лиз онемя и проговори, едва когато реши, че може да го направи спокойно.

— Това ли представляват за теб хората, Джоунъс? Инструменти? Средства за постигане на целта? — погледът ѝ сновеше по лицето му, ала то беше безизразно и отчуждено. — Хората като теб никога не виждат по-далеч от собствените си интереси.

Ядосан, без да знае защо, той я хвана за брадичката.

— Никога не си познавала такива като мен!

— Така си мислиш — отвърна тя тихо. — Не си единствен и неповторим, Джоунъс. Израснал си сред пари и възможности, посещавал си най-добрите училища, сътрудничил си на видни личности. Осъществил си желанията си. Постигнал си целта си и ако е трябвало по пътя към нея да избуташ или прегазиш някой и друг човек, то в това не си вложил нищо лично. Кое е най-лошото —

довърши Лиз на един дъх. — Никога нищо лично. — Отметна глава, за да се освободи от ръката му.

— Какво искаш да направя?

Никой през живата му не го бе карал да се чувства толкова низък и противен. С няколко думи тя го осъди и заклеми. Спомни си съня и равнодушните, безучастно втренчени очи на съдебните заседатели. Изруга наум, обърна се и отиде до прозореца. Не можеше да се откаже сега, каквото и да си мислеше Лиз за него и независимо как го караха да се чувства думите й, защото бе прав — дали бе тук, или във Филаделфия, нямаше значение, тя бе ключът към всичко.

Навън, опънат между две палми, висеше хамак на яркосини и жълти райета. Почуди се дали Лиз намира някога време да го използва. Изведнъж му се прищя да я хване за ръка, да излязат двамата на двора и да се излегнат заедно в хамака с никаква по-важна грижа, освен да разгонват мухите.

— Трябва да говоря с Луис — рече. — Искam да разбера къде са ходили с Джери, с какви хора го е виждал да приказва.

— Аз ще разговарям с Луис — той понечи да възрази, но тя тръсна глава. — Видя го как реагира вчера. Няма да е в състояние да приказва спокойно с теб, защото му действаш прекалено изнервящо. Ще си вода бележки и ще им ги дам.

— Добре — съгласи се Джоунъс, бръкна за цигарите и с раздразнение разбра, че ги бе оставил в спалнята. — Ще се наложи да ходиш с мен, като започнем още тази вечер, по местата, за които ще ти каже Луис.

Обзе я осезаемото чувство, че нагазва в подвижни пясъци.

— Защо?

Той не бе съвсем сигурен за отговора.

— Защото трябва отнякъде да започна.

— За какво съм ти нужна аз?

За това беше още по-малко сигурен.

— Не зная колко време ще отнеме, а не искам да те оставям сама. Лиз повдигна вежди.

— Нали полицията ме пази.

— Не е достатъчно. Във всеки случай, ти знаеш езика, тукашните нрави. А аз не. Затова ми трябваш — Джоунъс пхна палци в джобовете. — Това е просто и ясно.

Тя отиде до печката, изключи колелото и премести кафеника на съседното.

— Нищо не е ясно — отвърна троснато. — Ала ще ти дам списъка и ще дойда с теб при едно условие.

— Какво е то?

Лиз скръсти ръце. Само от позата и той вече бе сигурен, че тя нямаше намерение да се пазари, а да изложи правилата.

— Каквото и да стане, независимо дали ще откриеш нещо, или не, се изнасяш от тази къща и от живота ми щом пристигне дъщеря ми. Разполагаш с четири седмици, Джоунъс. Това е.

— Ще е достатъчно, мисля.

Лиз кимна и тръгна да излиза.

— Измий си чиниите. Чакам те навън.

Полицейската кола още стоеше отпред на алеята, когато той излезе. Група хлапета се бяха скупчили край пътя и я обсъждаха полугласно. Чу Лиз да вика едно от тях по име, после извади шепа монети и му ги връчи. Не беше нужно да знае испански, за да разбере, че ставаше дума за сделка. След секунди момчето хукна към приятелчетата си, стиснало монетите в ръка.

— Какво беше това?

Тя се усмихваше подир хлапето. През лятото Фейт щеше да си играе със същите тези деца.

— Казах му, че са детективи. Ако видят някой друг, освен теб и полицаите, около къщата, трябва да тичат право у дома и да позвънят на капитан Моралес. Това е най-добрият начин да ги държим далеч от белята.

Джоунъс наблюдаваше как назначеното за шеф момче разпределя парите.

— Колко им даде?

— По двадесет песо на калпак.

Той пресметна какво прави това според курса в момента и поклати глава.

— Никой дребосък във Филадельфия няма да си жертва деня за толкова.

— Тук е Косумел — поясни Лиз кратко и изкара мотопеда си изпод навеса.

Джоунъс го зяпна, след това върна поглед върху нея. Такъв мотопед би хвърлил във възторг само някой тийнейджър.

— Ти това нещо ли караш?

Тонът му за малко да я разсмее, но се постара да отвърне сдържано.

— Това нещо е отлично превозно средство.

— Отлично превозно средство е „БМВ“.

Сега вече тя се засмя. Откакто се бяха запознали, не я беше чувал да се смее така не принудено. Очите ѝ, спрени се върху неговите, бяха гоили и дружелюбни. Той усети как застрашително губи почва под краката си.

— Опитай с твоето „БМВ“ по някой от черните пътища на крайбрежието или във вътрешността. — Лиз праметна крак над седалката. — Скачай, Джоунъс, освен ако не предпочиташ разходката пеш до хотела.

След известни колебания той седна зад нея.

— Къде да си сложа краката?

Тя погледна надолу и не си даде труд да скрие усмивката.

— Ами, на твоє място бих ги държала над земята.

С тази препоръка Лиз включи стартера и зави по улицата. Като се нагоди към допълнителната тежест, тя подкара уверено. Джоунъс се държеше леко за кръста ѝ и стискаше по-здраво, когато мотопедът подскачаше по набраздения от изровени коловози и осеян с дупки неравен път.

— Да не искаш да кажеш, че има по-лоши пътища и от този?

Лиз даде газ и мотопедът прескочи голяма бабуна.

— Какво му е на този?

— Просто питам.

— Ако търсиш удобства, върви в Канкун. Само на няколко минути със самолет е.

— Била ли си там?

— Ходила съм от време на време. Миналата година с Фейт прекарахме два дни там, за да разгледаме развалините. Има древни гробници и светилища. Не са напълно реставрирани, ала човек трябва да ги види. Искях също да ѝ покажа пирамидите и оградените с крепостни стени селища около Канкун.

— Не съм много сведущ в археологията.

— Не е необходимо. Нужно ти е само малко въображение.

Тя натисна клаксона. Джоунъс видя наведен възрастен човек пред вратата на един магазин, който се изправи и помахна.

— Сеньор Песадо — поясни Лиз. — Дава на Фейт бонбони, за което и двамата си мислят, че аз не зная.

Той понечи да я разпита за дъщеря ѝ, но реши да изчака по-подходящ момент. Докато тя беше в настроение и се държеше горедолу сърдечно, най-добре беше да не зачеква прекалено лични теми.

— Много познати ли имаш на острова?

— Ами, тук е като в малките градове. Не е нужно да сте близки, за да помниш хората по физиономия. Виж, в Сан Мигел и на източното крайбрежие по нямам познати, ала имам приятели от вътрешността на острова, с които сме работили заедно в хотела.

— Не знаех, че магазинът ти се води към хотела.

— Не се води — Лиз спря пред знак „стоп“. — Навремето работих в хотела. Като камериерка.

Включи рязко двигателя и префуча през кръстовището.

Джоунъс се загледа в тънките ѝ нежни ръце върху дръжките на мотора и премести очи на слабите рамене и тесни хълбоци, където се бе хванал. Трудно беше да си представи как вдига и влачи кори и легени.

— Бих казал, че повече ти приляга рецепцията.

— Късмет е изобщо да се намери работа, особено извън сезона.

Тя намали скорост и свърна по дългата алея към хотел „Президент“. Позволи си удоволствието да се порадва за миг на високите изящни палми, които растяха от двете страни, на аромата от буйно нацъфтелите цветя. Днес ѝ предстоеше да вози в лодката петима начинаещи леководолази, които трябваше да инструктира и неотлъчно да наблюдава, но се чудеше на хората в хотела, които идваха на такова място, за да помързелуват и да се позабавляват.

— Вътре още ли цари същото великолепие? — попита, като не успя се въздържи.

Той хвърли поглед към помпозната внушителна сграда.

— Много стъкло — отговори. — Мрамор. Балконът на моята стая е с изглед към морето. — Бяха спрели до бордюра. — Защо не влезеш, тъкмо сама ще видиш.

Лиз се изкушаваше. Харесваха ѝ и силно я привличаха красивите, изискани неща. Таз слабост не ѝ беше по възможностите.

— Трябва да вървя на работа.

Джоунъс стъпи на тротоара и слезе, ала сложи длан върху ръката ѝ, преди да бе потеглила.

— Ще се видим у дома. В града ще идем заедно.

Тя само кимна, обърна мотопеда и подкара обратно надолу към пътя. Той гледа подире ѝ докато пърпоренето заглъхна в далечината. Коя всъщност бе Елизабет Палмър, запита се. И защо му се струваше все по-важно и по-важно да го разбере?

В края на деня Лиз се чувстваше много уморена. Беше свикнала да работи часове наред, да мъкне и товари водолазните екипировки, да плува и да се гмурка, да напътства и съветва клиентите си. Но ето че след един съвсем лек ден беше направо капнала. Би трябвало да се чувства в безопасност в присъствието на младия полицай, който ѝ се представи и се качи в лодката заедно с петимата клиенти. Би трябвало да си отдъхне с облекчение, че капитан Моралес бе спазил обещанието си да я охранява. Ала всичко това я караше да се чувства като в клетка.

По пътя за вкъщи не можеше да се отърве от мисълта за полицейската кола, която караше зад нея, макар и на благоразумно, небиещо на очи разстояние. Щом пристигна, ѝ се прищя да изтича вътре, да заключи вратата и да рухне в безпамятен сън, без мисли и страхове. Но Джоунъс я очакваше. Свари го до телефона в дневната, с тефтер в скута, свъсени вежди и мрачен израз. Очевидно някакви служебни проблеми бяха причина за лошото му настроение. Без да му обръща внимание, тя отиде да вземе душ и да се преоблече.

Тъй като повечето ѝ дрехи бяха предназначени за носене главно на плажа и в морето, Лиз не губеше много време пред гардероба. И сега без въодушевление извади памучна пола в електриково синьо и я комбинира с широка червена блуза. По-скоро за да удължи времето, през което можеше да е сама, отколкото поради някаква друга причина, тя се засуети с малкия комплект гримове, който почти не използваше. Още се разтакаваше и реши бавно косата си, когато Джоунъс почука на вратата. Не ѝ даде време за отговор, а я отвори със замах.

— Донесе ли списъка?

Лиз вдигна изписан лист от бележник. Можеше, естествено, да му се сопне за нахълтването, ала от това крайният резултат нямаше да се промени.

— Нали ти казах, че ще го донеса.

Той взе листа от ръцете ѝ и го зачете. Беше се избръснал и носеше елегантно сако върху панталони в цвят слонова кост. Изисканият му и лъскав вид не се връзваше с едно стиснатите му устни и наежения поглед.

— Знаеш ли кои са тези места?

— Била съм в две от тях. Нямам, както се сещаш, много време за барове и забавления.

Джоунъс вдигна очи и резкият отговор, който беше на езика му, замря. Щорите зад гърба ѝ бяха вдигнати както тя обичаше, и през прозореца влизаше розово аленото сияние на ранната привечер. Блузата ѝ беше закопана догоре, а косата сресана назад, като откриваше лицето. Беше си сложила лек грим, но, както винаги, без да прекалява. Подчертани с тъмен туш ресници, леки сенки върху клепачите, малко руж на бузите, устните без червило.

— Трябва да внимаваш какво правиш с очите си — измърмори той и прокара разсеяно палец по скулата ѝ. — Те са проблем.

Лиз усети бърза неволна трънка, ала остана неподвижна.

— Проблем ли?

— Мой проблем — Джоунъс смутено пхна листчето в джоба си и се огледа наоколо. — Готова ли си?

— Трябва да си обуя обувките.

Той не излезе, както тя очакваше, а тръгна да крачи из стаята. Както и останалата част от къщата, спалнята ѝ беше мебелирана просто, но с ярки цветови контрасти. Особеното ухание, което беше доловил първия път, идваше от широка зелена купа, пълна със сушени розови листа, ароматни треви и екзотични подправки. Върху стената висяха два цветни етюда. Единият изобразяваше залез, много приличащ на кроткото сияние отвън, а вторият — разрази се по крайбрежието буря. Спокойствие и ведрина на едната рисунка, ярост и мощ на другата. Мислено се запита колко от едното и другото се криеше в Елизабет Палмър. На нощното шкафче до леглото стоеше в рамка фотография на момиченце.

Облечено в блуза на цветя и бухнали ръкави, то се усмихваше лъчезарно. Косата ѝ стигаше до под ушите, слабо завита в края, черна и лъскава. Липсваше едно зъбче, което придаваше допълнително очарование на овалното ѝ, загоряло лице. Ако не бяха очите, никога не би свързал това дете с Лиз. Бяха тъмнокафяви, леко дръпнати и се смееха от снимката, доверчиво отворени, без да крият загадъчни тайни като очите на майка ѝ.

— Това е дъщеря ти, нали?

— Да.

Тя нахлузи втората обувка, после взе снимката от ръката му и остави на мястото ѝ.

— На колко години е?

— Десет. Тръгваме ли? Не искам да се връщаме късно.

— На десет? — учуди се Джоунъс. Беше предположил, че Фейт е по-малка, резултат от любовна връзка, която Лиз е имала на острова.
— Изключено е да имаш десетгодишно дете.

Тя отправи поглед към фотографията.

— Както виждаш, имам. И е точно десетгодишна.

— Значи ти самата си била още дете.

— Не бях дете.

Лиз отново понечи да тръгне, ала той пак я спря.

— Преди да дойдеш тук ли е родена?

Тя го изгледа безизразно.

— Родена е шест месеца след като пристигнах на Косумел. Ако ти е нужна помощта ми, Джоунъс, тръгваме веднага. Да отговарям на въпросите ти за Фейт не влиза в уговорката ни.

Той обаче не помръдна, а попита:

— Бил е негодник, нали?

Гласът му неочаквано бе станал нежен. Лиз издържа погледа му, без да трепне. Устните ѝ се изкривиха, но не в усмивка.

— Да, точно такъв.

Без да е наясно какво го бе подтикнало, Джоунъс се наведе и докосна устните ѝ.

— Дъщеря ти е прелестна, Елизабет. Има твоите очи.

В гласа му звучеше разбиране, ала без намек от съжаление. Нищо не би могло да я срази повече. Като да се защити от собствената си слабост, тя направи крачка назад.

— Благодаря. А сега трябва да вървим. Утре ще ставам рано.

Първият нощен клуб, в който попаднаха, беше пълен предимно с американска клиентела. В дъното, върху нисък подиум имаше уредба, където облечен в прилепнала тениска младеж пускаше записи и обявяваше предстоящото парче в съпровод от мигащи цветни светлини. Поръчаха си към питиетата и нещо за хапване. Джоунъс се надяваше да забележи нечия реакция поради удивителната си прилика с Джери.

— Луис каза, че често са идвали тук, защото Джери обичал да слуша американската музика.

Лиз опита от лютото ястие и се огледа наоколо. Не би си избрала доброволно това заведение да прекара вечерта. Масите бяха нагъчкани лакът до лакът, а музиката бе надута до грохот. Тълпата обаче изглеждаше добродушна, крещяха в такт с музиката или един на друг. На съседната маса една групичка експериментираше с бутилка текила и купичка лимонови резенчета. И понеже бяха млади грингос, можеше да се предположи, че щяха да се чувстват твърде зле на заранта.

Това определено бе средата на брат му, реши Джоунъс. Шумно, претъпкано, гръмогласно и необуздано, почти до границата на безумието.

— Каза ли ти с кого точно е разговарял Джери?

— С жени — подсмихна се Лиз, докато отхапваше от тънката питка. — Луис беше много впечатлен от способността на Джери да... заинтригува дамите.

— Някоя конкретно?

— Каза, че имало една, но Джери я наричал просто „бечо“.

— Познат номер — отвърна разсеяно Джоунъс.

— Номер ли?

— Ако ги наричаш всичките „бечо“, няма да им объркаш имената и да изпаднеш в затруднение.

— Аха.

Тя отпи от виното и откри, че бе леко и приятно на вкус.

— Луис описа ли я как изглежда?

— Каза само, че била потресаваща — мексиканка, ако това може да ти помогне с нещо. Имала пищна коса и пищни хълбоци. По думите на Луис — добави Лиз при погледа, с който я стрелна Джоунъс. — Каза също, че Джери приказвал на няколко пъти с двама мъже, но

винаги той отивал при тях, тъй че Луис не знае за какво са си говорили. Единият бил американец, а другият мексиканец. И тъй като Луис повече го интересували жените, не им обърнал внимание. Ала спомена, че Джери кръстосвал баровете, докато не ги открие, а после обикновено заявявал, че вечерта е минала върховно.

— Тук срещал ли се е с тях?

— Луис каза, че, доколкото помни, май никога не са се виждали на едно и също място.

— Добре, да ставаме. Сами ще обиколим наоколо.

На излизане от четвъртото заведение Лиз беше грохнала. Забеляза, че във всеки бар Джоунъс едва се докосваше до питието, но на нея вече й прилошаваше само от миризмата на алкохол. Някои от заведенията бяха тихи и немногочудни и изглеждаха почти западнали. В други, облени от ярка светлина, цареше глъч и шумотевица. Лицата пред погледа й започнаха да се размазват, губеха очертанията си и трудно ги различаваше едно от друго. Имаше млади хора и недотам млади. Бяха американци, отдали се на бурен нощен живот, или местни, излезли да се почерпят и повеселят. Видя такива, които нямаха нищо друго, освен пари и време, и други, които седяха в компанията на бутилката и мрачното си настроение.

— Това е последното — каза на Джоунъс, когато той откри свободна маса в поредния нощен клуб с претъпкан дансинг и гърмяща от тонколониите музика.

Джоунъс хвърли поглед на часовника си. Беше едва единадесет. Страстите рядко се нажежаваха преди полунощ.

— Добре — съгласи се, като реши да не спори, а да я поразсее. — Хайде да танцуваме.

Преди да бе успяла да му откаже, я задърпа към навалищата.

— Няма място — започна тя, ала той вече я държеше в прегръдката си.

— Ще си направим — привлече я по-близо и ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. — Ето, виждаш ли?

— Не съм танцувала от години — измърмори Лиз, а Джоунъс се засмя.

— Все едно, няма къде да се развихрим.

Плътно притиснати и блъскани от тълпата, те можеха само да се поклащат на място.

— Каква е смисълът на всичко това? — попита тя с леко раздражение.

— И сам не знам, докато не разбера. Междувременно не можеш ли да се отпуснеш малко?

Отново прокара длан по гърба ѝ. Усети, че бе скован и напрегнат.

— Не.

— Я опитай — докато говореше, погледът му обхождаше тълпата. — Какво правиш, когато не работиш?

— Мисля за работата.

— Лиз!

— Е, добре, чета. Предимно книги за морето.

— Почивка с полза за бизнеса?

— Това е, което ме интересува.

Тялото ѝ се движеше, осезаемо притиснато в него. Вниманието му се откъсна от заобикалящите ги лица и той сведе поглед към нея.

— Единствено и само това ли те интересува?

Стояха прекалено плътно един до друг. Тя се размърда, за да се отдалечи, но ръцете му се оказаха яки. Въпреки взетото решение да не допуска подобни вълнения, започна да усеща ударите на сърцето си в слепоочията.

— Нямам време за друго.

Джоунъс забеляза, че Лиз не употребяваше парфюм, ала от нея се долавяше същия аромат като в спалнята ѝ — екзотичното ухание на сушени цветя и треви. Почуди се дали тялото ѝ наистина бе така крехко, както го усещаше, допряно до неговото.

— Звучи така, сякаш нарочно си налагаш някакви ограничения.

— Трябва да се грижа за бизнеса си — заяви тя. Дали ще е същото, ако пак я целуне? Онова нежно и омайно усещане като първия път. Устните му бяха близо, още повече се приближиха, когато прокара ръка през косата ѝ и леко наклони главата ѝ назад. Почти усещаше вкуса им.

— Печеленето на пари толкова ли е важно?

— Налага се — успя да изрече Лиз, но едва помнеше за какво говорят и защо го бе казала. — Важно е — добави след малко. — Трябва да купя водни колелета.

Очите ѝ бяха премрежени и отнесени. Караше го да се почувства силен и могъщ.

— Водни колелета, значи.

— Ако не съм в крак с конкуренцията...

Той докосна с устни ъгълчето на устата ѝ.

— А-ха, конкуренцията, значи.

— Аз... Клиентите ще идат при някой друг. Тъй че...

Целувката се премести върху другото ъгълче.

— Тъй че какво?

— Трябва да купя колелетата преди началото на летния сезон.

— Ясно. Ала дотогава е далеч. Бих могъл да те любя десетки пъти за това време. Десетки — повтори, когато тя го изгледа смаяно.

После притисна устни в нейните.

Усети я как трепна — от изненада, гняв или в знак на протест, не беше сигурен. Знаеше само, че близостта ѝ предизвика в него вълнение, а вълнението доведе след себе си желанието. По природа беше човек, който предпочиташе да проявява изблиците си на чувства в тихи, уединени места по негов избор, но сега забрави претъпканото заведение, гърмящата музика и ярките, проблясващи светлини. Вече не се поклащаха, я стояха изблъскани в края на дансинга, заобиколени, притиснати отвсякъде. В забрава.

Главата ѝ се замая, музиката сякаш заглъхна, а гласовете долитаха много отдалеч. Топлината му се разля в тялото ѝ, направи целувката пареща, обгаряща, изпепеляваща. Макар да стояха съвършено неподвижни, Лиз имаше чувството, че се въртят като във вихър. Едва си поемаше дъх, цялата бе натегната като струна. После въздъхна на пресекулки и се отпусна върху вълна от смущаваща наслада. Притисна се по-близо и посегна да докосне лицето му. Внезапно музиката промени ритъма си и от нежно бавен той стана неистово буен. Джоунъс я отдалечи леко от ръцете си.

— Крайно неподходящо — промърмори.

Бяха ѝ нужни няколко мига, за да дойде на себе си.

— Да — отрони тя.

Ала имаше предвид съвсем друго. Не ставаше дума и обстановката, за времето и мястото, а за пълната невъзможност. Понечи да тръгне и да се върне на масата, но той я стисна.

— Какво има? — започна Лиз, обаче ѝ беше достатъчно само да зърне лицето му.

Внимателно се огледа през рамо, за да види какво бе привлякло така силно вниманието му. Една жена, облечена в доста оскъдна червена рокля, го гледаше втренчено. Лиз забеляза потресения ѝ израз, преди жената да се обърне и да хукне сред танцуващите, оставяйки партньора си зяпнал от изумление.

— Бързо!

Без да я чака, Джоунъс се запромъква на бегот из тълпата. Като лавираше, заобикаляше или блъскаше според случая, Лиз се втурна след тях.

Жената едва се бе добрала навън, когато Джоунъс я настигна.

— Защо бягаш? — подпря я той на стената и пръстите му се впиха в ръцете ѝ.

— Пор фавор, но компрендо — промълви тя, разтреперана като лист.

— Разбираш, и още как! — разтърси я Джоунъс и, надвесен над нея, я стисна още по-силно, докато жената едва не се разпищя от страх.

— Какво знаеш за брат ми?

— Джоунъс! — ужасена и възмутена, Лиз застана помежду им.

— Ако това е начина, по който смяташ да действаш, нямаш нужда от помощта ми!

Избута го и докосна жената по рамото.

— Ло сиенто мучо — поде тя, като се извини за постъпката му.

— Той загуби брат си. Джери Шарп му е брат. Познавахте ли го?

Жената я погледна и прошепна:

— Има лицето на Джери. Ама нали той е мъртъв, видях във вестника.

— Това е брат му Джоунъс. Искан да говори с вас.

Както се случи и с Лиз, жената бързо бе доловила разликата между Джоунъс и мъжа, когото познаваше. От Джери никога не би се уплашила поради простата причина, че се мислеше за по-хитра и умна от него. Надвисналият сега отгоре ѝ мъж бе съвсем различно нещо.

— Нищо не знам.

— Пор фавор, само няколко минути.

— Кажи ѝ, че няма да съжалява — намеси се Джоунъс, когато жената поклати глава с намерението пак да откаже.

Без да изчака Лиз да преведе, той извади портфейла си и измъкна от там банкнота. Видя как страхът в очите на жената се смени с

нерешителност.

— Няколко минути — съгласи се тя и посочи кафенето на отсрещния тротоар... — Ей там.

Джоунъс поръча две кафета и чаша вино.

— Попитай я за името ѝ — нареди на Лиз.

— Говоря английски — обади се жената, извади тънка цигара и я потупа в масата. — Аз съм Ерика. С Джери бяхме приятели. — Вече поуспокоена, тя му се усмихна. — Сещате се, нали, добри приятели.

— Сещам се.

— Той беше хубав — добави жената и прехапа долната си устна.
— И много забавен.

— От колко време се познавахте?

— Две седмици. Много ми беше мъчно, като разбрах, че е умрял.

— Убит — уточни Джоунъс.

Ерика отпи голяма глътка вино.

— Мислите ли, че е било заради парите?

Той целият се напрегна. Всеки мускул от тялото му се изопна. Хвърли бърз предупредителен поглед на Лиз, преди да бе успяла да се обади.

— Не зная... Така изглежда. Какво ти е споменал за това?

— Ами, достатъчно, за да ме заинтригува — тя се усмихна отново, лапна цигарата и я запали. — Джери беше страшно чаровен. И щедър. — Имаше предвид тънката златна верижка, която ѝ купи, и обиците с красиви сини камъни. — Мислех, че е много богат, ама той каза, че скоро ще бъде още по-богат. Обичам чаровните мъже, особено пък богатите. Джери каза, че като получи парите, ще заминем. — Жената издуха облаче дим и вдигна примирено рамене. — А взе, че умря.

Джоунъс пиеше кафето си и я наблюдаваше изпод вежди. Тя имаше, както се беше изразил Луис, зашеметяваща външност. И не бе никак загубена. Беше сигурен също, че в момента мисълта ѝ бе насочена към едно-единствено нещо.

— Знаеш ли кога е трябвало да получи парите?

— Разбира се, нали трябваше да предупредя в работата си и да взема отпуск, преди да заминем. Той ми се обади — в неделя. Беше много развълнуван. „Ерика“, каза, „улучих джакпота“. Аз му бях малко сърдита, защото никакъв не се появи в събота вечер. Каза ми, че имал

някаква спешна работа в Акапулко и попита дали ще ми хареса да прекараме някоя и друга седмица в Монте Карло — тя се усмихна на Джоунъс и премига с дългите си ресници, после издуха струя дим над рамото му. — Реших да му простя — продължи. — Стегнах си багажа. Канехме се да тръгнем във вторник. А в понеделник вечер прочетох във вестника, че е мъртъв. За парите нищо не пишеше.

— Знаеш ли с кого си е имал работа?

— Не. На няколко пъти разговаря с друг американец — един мършав, с белезникава коса. Срещаше се и с един мексиканец. Той не ми хареса, имаше мал охо.

— Лошо око — поясни Лиз. — Можете ли да го опишете? — намеси се за първи път в разговора.

— Не е красавец — отвърна безцеремонно жената. — Лицето му е сипаничаво. Косата му е дълга на врата, пада върху яката. Слаб и нисък. — Тя отпрати на Джоунъс такава знойна усмивка, от която чак въздухът се нажежи. — Обичам високите мъже.

— Знаете ли как се казва?

— Не. Обаче се обличаше доста добре. Беше изтупан — елегантни костюми, хубави обувки. И носеше гривна, тънка такава, с кръстосващи се краища. Много красива. Мислите ли, че знае нещо за парите? Джери каза, че били много пари.

Джоунъс отново извади портфейла си.

— Искам да узная името му — каза и остави на масата петдесет доларова банкнота. Жената посегна към парите, ала той я хвана за ръката. — Неговото и на американеца. Само не се опитвай да ми играеш номера и да ме размотаващ, Ерика.

Тя тръсна глава и стисна в шепа петдесетачката.

— Ще им науча имената. Като ти ги кажа, още петдесет.

— След като ми ги кажеш — Джоунъс надраска телефонния номер на Лиз върху своя визитка. — Обади се на този номер, щом разбереш нещо.

— Добре — тя пхна листчето и банкнотата в чантичката си и стана. — Знаеш ли, не приличаш чак толкова на Джери, колкото ми се стори отначало.

Ерика затрака с високите си тънки токчета, прекоси улицата и се върна в отсрещния бар.

— Това е началото — рече Джоунъс и бутна кафето си настрана. Вдигна глава и видя, че Лиз го гледа изпитателно.

— Какво има?

— Не ми харесва начина, по който действаш.

Той подхвърли банкнота на масата и се изправи.

— Нямам време за губене в любезности.

— А какво щеше да правиш, ако не я бях успокоила? Да я завлечеш в най-близката тъмна уличка и да опиташ с бой?

Джоунъс извади цигара и се помъчи да потисне яда си.

— Хайде да си вървим, Лиз.

— Чудя се дали изобщо се различаваш по нещо от онзи, когото търсиш! — стана тя рязко от масата. — Между другото, мъжът, който нахлу вкъщи и ме нападна, носеше гривна на китката си. Напипах я, когато опря ножа в гърлото ми.

Наблюдаваше го как вдига бавно поглед от върха на цигарата си и го приковава в очите ѝ.

— Нищо чудно да се познаете един друг, когато му дойде времето.

ПЕТА ГЛАВА

— Винаги следете внимателно показанията на приборите — даваше наставления Лиз и, докато говореше, за нагледност сочеше съответната част от водолазното снаряжение. — Всяка подробност е жизненоважна за вашата безопасност, когато сте под вода. Това важи както за първото ви слизване долу, така и ако сте го правили вече петдесет пъти. Човек лесно се увлича и захласва не само от коралите и другите морски обитатели, а и от самото гмуркане и забравя, че е зависим от кислородната бутилка. Винаги гледайте да започнете изкачването пет или десет минути, преди да ви е свършил въздухът.

Май изчерпа всичко за този урок, реши тя. Беше приказвала час и ако продължеше, рискуваше учениците ѝ да станат разсеяни и нетърпеливи. Беше време да им позволи да вкусят от това, за което си бяха платили.

— Ще се гмурнем всички заедно. На някой може да му се прииска сам да разглежда дъното, но твърдо запомнете, че е задължително да плувате поне по двойки. Още една мярка за сигурност е да наглеждате приборите на другаря си до вас.

Лиз закопча колана с тежестите и групата новаци стори същото. Знаеше, че много от тях гледат на подводното плуване като на забавно приключение. Нищо лошо, разбира се, стига да не забравяха правилата за безопасност. Когато ги инструктираше, тя не само подробно обясняваше кое и как, а винаги изрично подчертаваше възможните проблеми и какво трябва да се прави в такива случаи. Всеки, който слизаше под вода с нея, беше длъжен да знае какво да предприеме при каквито и да било обстоятелства. Злополуките и нещастните случаи при водолазия спорт бяха предимно резултат от небрежност. Лиз никога не се отнасяше нехайно нито към себе си, нито към учениците си.

Сега те си слагаха кислородните бутилки и повечето възбудено говореха.

— В тази група — нарами Луис акваланга си, — всички се случиха съвсем зелени.

— А-ха — помогна му Лиз да закопчае ремъците.

Неговата екипировка, както и на останалите ѝ работници, я предоставяше тя. И беше проверявана не по-малко щателно от тази на клиентите ѝ.

— Дръж под око двойката младоженци, Луис. Акълът им е повече един в друг, отколкото във вентилите.

— Няма проблем.

Той също ѝ помогна да вдигне и нагласи кислородните бутилки, после се отдръпна и я изгледа, докато Лиз затягаше ремъците.

— Струваш ми се умърлушена, малката.

— Нищо ми няма, добре съм.

Тя вдигна глава и Луис забеляза синините по шията. Случката вече бе обиколила околността.

— Сигурна ли си? Не изглеждаш чак толкова добре.

Лиз повдигна иронично вежда и закачи ножа си на колана.

— Много мило.

— Слушай, сериозно ти говоря. Караш ме да се тревожа за теб.

— Няма основание за безпокойство.

Тя си надяна маската и хвърли поглед към пълничкия тип, който се бореше с плавниците. Беше охраната ѝ за деня.

— Полицията държи всичко под контрол — добави, като се надяваше да е вярно. Ала далеч не беше толкова сигурна дали това важеше и за Джоунъс.

Предната вечер поведението му не я изненада особено. Още от самото начало беше усетила у него тази заплашителна изчаквателност, зад която се криеше буен и невъздържан нрав. Но при вида на изкривеното му лице, когато сграбчи Ерика, и при звука на хриптящия му глас изпита едно студено, кухо усещане под лъжичката. Не го познаваше достатъчно, за да е сигурна дали ще сдържи яростта си, или ще я пусне на воля. Нещо повече, откъде можеше да знае дали изобщо бе в състояние да я обуздае? Отмъщението, помисли си, има грозен облик. А той търсеше именно отмъщение. Спомнила си израза в очите му, се опасяваше, че ще го намери.

Лодката се заклати и я върна към настоящия момент. Сега не можеше да мисли за Джоунъс. Чакаше я работа и клиентите ѝ, с които

трябва да се занимава.

— Госпожице Палмър — запромъква се към нея дългнест млад американец с тесен гръден кош и подкупната усмивка. — Бихте ли ме проверили?

— Разбира се.

Делово и оправно Лиз взе да оглежда снаряжението му.

— Малко ме е страх — призна той. — Никога преди не съм правил подобно нещо.

— Не вреди човек да го е страх малко. Така ще бъде по-предпазлив. Готово, сега си сложете маската. Трябва да ви стои удобно, ала плътно.

Младежът се подчини. Очите му зад стъклото изглеждаха ококорени и неясни.

— Ако не възразявате, мисля да се държа близо до вас там, долу.

Тя му се усмихна.

— Нали за това съм тук. Дълбочината е петнадесет метра — обърна се към цялата група. — Не забравяйте да се спускате бавно и да изчаквате за компенсиране на налягането. И ви моля, освен това, да не изпускате групата от поглед през цялото време, докато сме долу.

Лиз седна на борда и с привична лекота се преобърна във водата. Изплува наблизко и изчака, докато под наблюдението на Луис, който остана последен на палубата, всички скочиха един по един. Нагласи за последен път маската и се гмурна.

Това винаги ѝ доставяше удоволствие. Чувството на безтегловност и лекота, илюзията за безпрепятственост и неуязвимост. Недалеч от повърхността морското дъно изглеждаше като разстлано бяло покривало. Тя се задържа малко там да се наслади на гледката. После с бърз замах последва групата.

Младоженците се държаха за ръка и изживяваха в захлас най-неповторимите си мигове. Лиз отново си напомни мислено да не ги изпуска от поглед. Прикрепеният да я охранява полицаи се влачеше мудно до нея като сънена морска костенурка. Той също нямаше да я изпуска от поглед. Повечето от останалите се държаха близо един до друг, очаровани, но предпазливи. Слабичкият американец плуваше насреща ѝ с широко отворени очи, в които имаше смесица от възторг и уплаха, после се пристрои редом и застана съвсем близо до нея. За да го накара да се отпусне, тя докосна рамото му и посочи нагоре. С леко

движение се обърна по гръб, с лице към повърхността. Слънцето слабо прозираше през водата, а килът на лодката ясно се различаваше. Младежът кимна и я последва надолу.

Край тях се стрелкаха риби, на пасажи или сами. Водата беше прозрачна и на фона на белия пясък багрите се открояваха, сменяха и преплитаха. Набраздените туфести корали се издигаха като твърдо вкопани хълмчета с жълто минзухарен цвят. Ветрилообразните, нежни като дантела, се развяваха в розово и пурпурно. Лиз посочи на спътника си колония обитатели на коралите, които проблеснаха с металическата си окраска, после се стрелнаха сред разклонените като еленови рога корали.

Това бе един свят, който тя разбираше и навярно по-добре, отколкото този на повърхността. Тук, в тишината, Лиз често намираще душевния покой, който напоследък от ден на ден все повече ѝ се изплъзваше. Научните названия на морските твари не ѝ бяха чужди. Навремето прилежно ги беше изучавала с мечтата да разкрива тайните на морския свят и да направи красотата му достойние на другите. Това беше минало, беше сякаш в един друг живот. Сега тя срещу почасово заплащане обучаваше туристи и им даваше нещо удивително и незабравимо, което да отнесат у дома след края на почивката си. Това ѝ стигаше.

Загледа се развеселена в една снежнобяла ангелска риба, която бе заета да гълта издигащите се нагоре мехурчета въздух. За да позабавлява клиентите си, Лиз бодна с пръст друга малка женска. По-едрият войнствен мъжки се спусна с отворена уста към пръста ѝ, после се прилепи до своята собственост. Вдясно забеляза как от дъното нагоре се изстреля пясък и размъти водата. Тя направи знака за внимание и посочи плоския, подобен на чиния скат, който отплува настрани, раздразнен от нашествениците.

За да се перчи, новоизлюпеният съпруг правеше някакви пируети пред погледа на младата си жена. Добили вече малко увереност, членовете на групата се поразпръснаха. Само охраната на Лиз и боязливият американец се държаха през цялото време на ръка разстояние от нея. През прекараните под водата тридесет минути тя обикаляше групата и наблюдаваше всеки един поотделно. В края на урока беше доволна, че клиентите ѝ знаят за какво са си дали парите. Това се потвърди и когато изплуваха.

— Превъзходно! — на палубата се покатери английски бизнесмен, който идваше за първи път в Мексико. Лицето му беше силно почервенияло от слънцето, ала той изглежда нямаше нищо против. — Кога слизаме пак? Лиз се засмя и помогна на останалите да се качат.

— Времето под вода и навън трябва да е балансирано, поне съизмеримо. Но ще се гмуркаме още.

— Какво беше онова раздърпано рошаво нещо? — попита друг. — Приличаше донякъде на храст.

— Това е горгона, по името на митологичните същества горгони, за които сте чували — тя свали акваланга си и разкърши гръб. — Ако си спомняте, косата им представлявала съскащи във всички посоки змии. Камшичестата горгона има гъвкава скелетна структура и се огъва като змия от течението.

Имаше още въпроси и още отговори. Лиз забеляза, че младият американец, който се бе държал неотлъчно до нея, сега седеше настрани сам и се подсмиваше. Тя заобиколи струпаната на палубата водолазна екипировка и отиде при него. Отпусна се редом.

— Справихте се много добре.

— Тъй ли? — той изглеждаше малко като замаян. — Хареса ми — сви рамене, — ама трябва да призная, че се чувствах по-добре, като ви виждах наблизо. Вие със сигурност знаете, какво правите.

— Защото съм го правила безброй пъти.

Младежът се облегна назад и свали ципа на водолазния си костюм до кръста.

— Не искам да любопитствам, обаче се чудех, американка сте, нали?

И преди й бяха задавали този въпрос. Лиз приглади мократа си коса. — Да.

— А откъде?

— Хюстън.

— Стига бе! — грейнаха очите му. — Гледай ти, аз пък учех в Тексас. В университета.

— Сериозно? — лекото вълнение, което инак рядко я спохождаше, и сега отмина бързо, както се беше появило. — Аз също. За кратко.

— Колко е малък светът! — възкликна доволно той. — Тексас ми харесва. Имам приятели в Хюстън. Надали познавате семейство Дрескот?

— Не.

— Е, да, наистина, Хюстън не е типичното малко американско градче — младежът протегна кльощавите си крака, които бяха няколко степени по-бледи от ръцете му, ала вече взели и те да хващат тен. — Значи сте учили в тексаския университет?

— Точно така.

— И какво?

Тя се усмихна и устреми поглед към водача.

— Морска биология.

— Подходящо.

— А вие?

— Счетоводство — той отново се ухили лъчезарно. — Много суха материя. Затова, като мине времето на данъците, си взимам отпуск и винаги ходя някъде на открито.

— Може да се каже, че изборът на мястото в случая е крайно сполучлив. Готови ли сте за ново гмуркане?

Младежът си пое дълбоко дъх, уж да събере смелост и да се пристраши.

— А-ха. Хей... Вижте, какво ще кажете да пийнем по нещо, когато се върнем?

Беше мил и привлекателен по един приятен, ненатрапчив начин. Лиз му се усмихна извинително и стана.

— Звучи примамливо, но съм затрупана до гуша с работа.

— Аз съм тук за две седмици. Може би някой друг път?

— Може би. Хайде сега да проверим екипировката.

Когато лодката стигна брега, денят преваляше. Клиентите й, повечето доволни от себе си, се разотидоха — някои да се преоблекат за вечеря, други да полежат на плажа или да побродят наоколо. Само малцина още се въртяха край лодката, сред тях бодигардът й и счетоводителят от Тексас. Мина й през ум, че бе малко рязка с него.

— Дано да ви е харесало, господин...

— Трайдънт. Ала по-добре Скот. Хареса ми. Няма да е зле пак да опитам.

Тя му се усмихна и взе да помага на Луис и останалите от хората й да разтоварят лодката.

— Ние сме на разположение.

— Вие... Ъ-ъ, давате ли частни уроци?

Лиз зърна погледа му. Може би не бе била достатъчно рязка.

— При случай.

— Тогава, бихме могли...

— Хей, госпожичке, здрасти!

Тя заслони очи с длан.

— Господин Амбъкъл.

Той беше застанал на пътеката в неопрен с къси крачоли, издут от едрите му бутове. Косата му, доколкото още я имаше, бе мокра и зализана назад. До него с отегчен вид стоеше жена му, облечена с бански костюм, чиято кройка имаше за цел да понамали визуално доста широкия й ханш.

— Тъкмо пак влизам! — извика Амбъкъл. — Цял ден съм вътре.

Изглеждаше неимоверно доволен от себе си. Жена му погледна Лиз и извъртя нагоре очи.

— Както е тръгнало, няма да сбъркам, ако ви наема при мен на работа, господин Амбъкъл.

Той избухна в смях и се шляпна по бедрата.

— Предпочитам да се гмуркам, отколкото нещо друго — хвърли поглед към жена си и я потупа по рамото. — Е, с някои малки изключения. Иди да платиш за нови бутилки, скъпа, и кажи да ми ги донесат.

— Пак ли ще влизаш?

— Довечера. Де да можех да придумам госпожичката за едно нощно плуване.

— Ако питате мен, аз се пъхвам в леглото с някоя хубава книжка — обърна се жена му към Лиз. — Единствената вода, която имам желание да видя, е тази във ваната.

Лиз се засмя и скочи на пристана.

— В момента и аз съм на същото мнение. А, позволете да ви запозная. Това е Скот Трайдънт. Току-що се гмурка за първи път.

— Ха така, браво! — шляпна го свойски Амбъкъл по гърба. — Хареса ли ти?

— Ами, аз...

— Несравнимо, нали? Какво ще кажеш да опиташ през нощта, а, момко? Съвсем различна работа е нощно време.

— Навярно, но...

— Отивам да сменя бутилките.

Амбъкъл го тупна отново по гърба, нарами акваланга и се заклатушка към павилиона.

— Съвсем се е вмениачил — обади се госпожа Амбъкъл и пак подбели очи към небето. — Не се оставяйте в ръцете му, господин Трайдънт. Не може да се отървете после от него за нищо на света.

— Ще внимавам. Приятно ми беше да се запознаем, госпожо Амбъкъл.

Видимо слисан, Скот гледаше подире ѝ, когато тя си тръгна, отпавила се към хотела.

— Ама че двойка...

— Така е — Лиз също нарами акваланга си. Помощниците ѝ не го бяха прибрали заедно с останалото снаряжение, защото тя го държеше отделно от екипировката, която раздаваше под наем. — Довиждане, господин Трайдънт.

— Скот — поправи я той отново. — А относно питието...

— Благодаря, все пак — отвърна любезно Лиз и го остави да стърчи на пристана. — Всичко наред ли е? — попита и влезе в павилиона.

— Тъкмо приключваме проверката. Един от вентилите прави номера.

— Задели го Хосе да го погледне — по навик влезе навътре да напълни кислородните си бутилки, преди да ги остави в шкафа. — Всички лодки се прибраха, Луис. Имаме още малко работа. Ти и другите може да вървите, щом приключите с огледа. Аз ще затворя.

— Нямам нищо против аз да остана.

— Ти затвори снощи. Какво искаш? — усмихна му се през рамо. — Допълнително заплащане за извън работно време ли? Тръгвай си, Луис. И не ми разправяй, че тази вечер нямаш среща.

Той поглади мустак.

— Всъщност...

— Страхотна мацка, а? — повдигна въпросително вежда тя, а въздухът засвистя в бутилката.

— Че как инак?

Лиз се засмя. Изправи се и видя Амбъкъл да върви през пясъка с новите бутилки. Хората ѝ бяха свършили с подреждането и разговаряха помежду си.

— Ами, хайде върви тогава и се издокарай. Аз пък имам среща със счетоводната книга.

— Много работиш — промърмори недоволно Луис.

Тя се обърна изненадана.

— Че откога така?

— От самото начало. И става все по-зле, особено когато Фейт я няма. По-добре да я беше оставила да учи тук.

Това, че тонът ѝ стана студен, беше само защото чувстваше Луис близък.

— Тя е щастлива в Хюстън при баба си и дядо си. Инак нямаше да я пратя.

— Тя да, сигурно. А ти?

Лиз свъси вежди и извади връзка ключове от чекмеджето.

— Нещастна ли ти изглеждам?

— Не — той колебливо я докосна по рамото. Познаваше я от години и знаеше, че има граници, които тя на никого не позволяваше да премине. — Обаче и щастлива не изглеждаш. Как така не завъртя главата на някой от тези богати американски туристи? Ето онзи на лодката — така те зяпаше и се кокореше, че очите му щяха да изпаднат, ако не бяха на ластик.

Образното описание я разсмя от сърце. Лиз го потупа по бузата.

— Значи смяташ, че един богат американски турист е пътят към щастието?

— Може и красив мексикански.

— Ще помисля по въпроса... След летния сезон. Хайде, върви — побутна го.

— Тръгвам — Луис си облече тениска. — И бъди нащрек с онзи Джоунъс Шарп — добави. — Погледът му е съвсем различен, не като на онзи.

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Аста луего.

Останала сама, Лиз продължи да стои, като подрънкваше с връзката ключове, загледана към плажа. Хората са по двойки, помисли си, като се почне от доволните и уравновесени съпрузи, излегнали се

на шезлонгите, до младите мъже и жени, сгушени заедно върху хавлии на пясъка. Какво ли е усещането да си половината от едно цяло? Дали действа успокояващо? Или човек неизбежно губи част от себе си, щом е свързан с някого?

В представата ѝ нейните родители бяха отделни личности, ала при все това мисълта за единия винаги я караше да се сеца и за другия. Носи ли утеха съзнанието, че ако протегнеш ръка, ще има кого да прегърнеш?

Спомни си прегръдката на Джоунъс. Твърдите му, силни ръце. Не, подобни отношения с него едва ли биха били спокойно изживяване. Такава връзка щеше да е пълна с изисквания, дори изглеждаше плашеща. Една жена би трябвало да е достатъчно силна, за да остане незасегната и вярна на себе си, както и достатъчно податлива, за да се слее с него в едно цяло. Връзката с мъж като Джоунъс бе вечна опасност, която нямаше да премине с времето.

За миг се отдаде на копнежа, на мечтата да бъде прегръщана и целувана така, сякаш нищо друго и никой друг не съществуваше. Да бъде милвана и ласкана по този начин винаги, когато я водеше желанието... Може би си заслужаваше риска?

Глупости, отърси се бързо от виденията. Джоунъс не си търси жена, нито пък тя имаше нужда от мечти. Обстоятелствата ги бяха сблъскали временно. Двамата имаха свои отделни, различни светове и собствени проблеми, с които да се справят. Но в душата ѝ се промъкнаха тъга и съжаление, трепнаха желания, които я смутиха и нарушиха покоя ѝ.

И понеже чувството не я напусна, остана недосегаемо, извън нейната власт, Лиз упорито се съсредоточи върху дребните подробности, които трябваше да свърши, преди затварянето. Прехвърли документите и парите в кожена папка. Би трябвало да се отбие по пътя и да ги внесе в банката, ала вече се боеше да носи у себе си пари и чекове. Все пак отдели още няколко минути, за да попълни старателно вносната бележка.

Чак когато се намери да тръгва и хвана връзката ключове, се сети за екипировката си. Пъкна папката под тезгяха и отиде да я прибере.

Това беше, може би, единственият лукс, който си позволяваше. Прекарваше повече време с подводното си снаряжение, отколкото пред гардероба и огледалото. За нея неопреновия водолазен костюм бе по-

вълнуващ от всякакви френски коприни. Държеше екипировката си отделно от останалия инвентар в магазина. Отключи шкафа и окачи вътре водолазния костюм, остави маската, колана с тежестите, регулаторния вентил, а също и пъхнатия в калъфа му нож. След като сложи и кислородните бутилки една до друга, тя затвори вратата и пак я заключи. Направи две-три крачки и кой знае защо погледна пак ключовете в ръката си и взе да ги прехвърля един по един между пръстите.

Ето го този за външната врата на павилиона, за решетката на прозореца, за двигателя на мотопеда и катинара от веригата, с която го заключваше, после от чекмеджето с парите, предната и задната врата на къщата ѝ и от мазето. Осем ключа. Но на връзката имаше още един — малко сребристо ключе, което изобщо нищо не ѝ говореше.

Озадачена, Лиз отново преброи ключовете и отново един излезе в повече. Какво правеше върху връзка ѝ ключ, който не беше неин? Тя го стисна в шепата и се помъчи да си спомни дали някой не ѝ е го бе давал да му го пази. Не, това беше безсмислица. Свърсила вежди, Лиз се взря в ключето. Твърде малко бе, за да бъде от врата или кола, прецени тя. Повече приличаше на ключ от катинар, кутия или пък... Ама че странна работа, рече си. Ключът не бе неин, а висеше на нейната връзка. Защо?

Защото някой го бе сложил там, мина ѝ внезапно през ума и Лиз разтвори длан да го разгледа отново. Ключовете ѝ често лежаха хвърлени в чекмеджето, за да са му под ръка на Луис или на другите ѝ помощници. Налагаше им се да отварят кутията с парите. Джери също често беше оставал в магазина сам.

С леден страх в душата тя пусна връзката в джоба си. В главата ѝ проехтяха думите на Джоунъс: „Ти си замесена, независимо дали го искаш, или не“.

Тръгна си по-рано от обичайното.

Джоунъс пристъпи в мъждиво осветеното кафене с мирис на чесън и раздрънкан, жалостно виещ грамофонен автомат. Някой пееше на испански за вечната любов. Той спря за момент, за да свикнат очите му с полумрака, после ги плъзна по тесните сепарета. Както се бяха разбрали, Ерика седеше в най-крайното, в дъното на заведението.

— Закъсняваш — махна тя превзето с ръка, когато Джоунъс дойде при нея. Между пръстите ѝ имаше незапалена цигара.

— Не намерих веднага мястото. Не фигурира в туристическите маршрути.

Тя захапа филтъра и Джоунъс ѝ поднесе огънче.

— Исках да бъдем на спокойствие.

Той се огледа. Двама мъже седяха на бара, всеки задълбочен в собствената си бутилка. Една двойка се натискаше върху пейката в друго сепаре. Останалата част от кафенето беше безлюдна.

— Имаш го.

— Ала си нямам нищо за пиене.

Джоунъс се измъкна, отиде на бара и поръча. Постави пред Ерика текила и чинийка с резенчета лимон, а той се задоволи с газирана вода.

— Каза, че имаш нещо за мен.

Тя си играеше с шарения мънистен гердан.

— А ти каза, че ще платиш още петдесет за името.

Джоунъс извади мълчаливо портфейла си. Остави петдесетачка на масата, но я покри с длан.

— Научила си името, така ли?

Ерика се усмихна и бавно отпи от чашата.

— Може би. А пък на теб май така страшно ти се иска да го узнаеш, че би платил още петдесет.

Той я измери безизразно. Точно този тип жени винаги бяха допадали на брат му. Жени, чиято дързост биеше на очи и нерядко излизаше извън рамките на приличието, граничейки с наглостта. Можеше да ѝ даде още петдесет, разбира се, ала не искаше да го смятат за дойна крава. Без да каже нищо, Джоунъс взе банкнотата и я пхна в джоба си. Надигна се, но тя го сграбчи за ръката.

— Добре де, не се горещи. Нека да са петдесет.

Щом той отново седна, му се усмихна все едно нищо не е било. Беше достатъчно опитна, за да остави подобна възможност да ѝ се изплъзне от ръцете.

— Едно момиче трябва да си изкарва с нещо прехраната, нали? Името е Пабло Манчес — на онзи изтупания.

— Къде мога да го намеря?

— Не знам. Ти искаше името.

Джоунъс кимна, извади пак банкнотата и я подаде. Ерика я сгъна прилежно и я пхна в чантичката си.

— Ще ги кажа още нещо, защото Джери беше мил човек — тя обходи с поглед бара и се наведе по-близо. — Този Манчес е кофти тип. Хората ги беше страх, когато разпитвах за него. Подочух, че бил замесен в две убийства миналата година в Акапулко. Бил платил, разбираш ли... — Ерика сви ръката си като пистолет и после обърна палец надолу. — Щом го чух, спрях да задавам повече въпроси.

— Ами другия, американеца?

— За него нищо. Никой не го познава. Ама щом се мотае с Манчес, значи и той не е цвете за мирисане — тя надигна питието. — Джери се е бил забъркал в някаква гадна работа.

— М-да.

— Жалко — Ерика докосна гривната на ръката си. — Той ми я подари. Добре си прекарвахме с него.

Атмосферата в кафенето беше потискаща. Джоунъс се изправи, поколеба се само миг, после извади още една банкнота и я остави до чашата ѝ.

— Благодаря.

Тя сгъна банкнотата така внимателно, както и предишната.

— Де нада.

Искаше ѝ се той да се бе прибрал. Когато завари къщата празна, Лиз стисна връзката ключове и изруга ядосано. Не я свърташе на едно място. През целия път дотук ставаше все по-нервна и неспокойна. Навън вечерната смяна на Моралес застъпваше на пост.

И колко ли ще продължи така, запита се. Колко време полицията щеше да стои търпеливо пред дома ѝ нощем и да я следва на всяка крачка през деня? Отиде в спалнята и сложи кожената папка с документите и парите в бюрото. Съжали, че то нямаше ключалка. Рано или късно, помисли, Моралес щеше да оттегли охраната. Тогава тя какво щеше да прави? Къде щеше да се дене? Пак се втрени във връзката. Щеше да остане сама, каза си го направо. Сам-сама. Нещо трябваше да предприеме. Не можеше просто да стои и да чака. Тръгна към стаята на дъщеря си. Възможно бе Джери да бе оставил някаква кутия или нещо подобно, което полицията бе пропуснала да забележи. Зае се щателно да рови из гардероба и по етажерките на стената.

Попадна на плюшено мече с оръфано ухо. Задържа го в ръце. То беше, поне допреди много години, ярко лилаво, а сега избеляло и прокъсано по шевовите. Купи го за Фейт още преди тя да се роди. А ухото му беше останало наполовина, защото Фейт винаги го носеше за него. Спомни си, че така и не му бяха дали име. Фейт просто го наричаше „моето си“ и това ѝ стигаше.

С такава сила я връхлетя усещането за самота, че зарови лице в избелялата купчинка.

— О, детенцето ми, толкова ми е мъчно — простена. — Не знам как ще изтрая още без теб.

— Лиз?

Стресната, тя ахна от изненада и се подпря на гардероба. Видя Джоунъс на прага и скри мечето зад гърба си.

— Не те чух да влизаш — каза, почувствала се глупаво.

— Беше заета — отвърна той, приближи се и нежно измъкна играчката от ръцете ѝ. — Изглежда е било много обичано.

— Старо е — Лиз се покашля и взе обратно мечето. Ала ѝ бе невъзможно да го върне пак горе. — Все мислех да го закърпя, преди съвсем да се е разпаднало. — Постави го върху тоалетката на Фейт. — Ходил си навън.

— Да — колебаеше се дали да ѝ каже за срещата си с Ерика, но после реши да запази чутото за себе си, поне засега. — А ти рано си се прибрала.

— Намерих нещо — тя бръкна в джоба си и извади ключовете. — Този не е мой.

Джоунъс изгледа в недоумение ключа, който му сочеше.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че този ключ не е мой и нямам представа как се е озовал на връзката ми.

— Днес ли го видя?

— Едва днес, ала кой знае откога е там. Все едно, надали бих забелязала кога е сложен — с напразната надежда, че това някак ще я откопчи от цялата история, Лиз махна ключа от халката и го подаде на Джоунъс. — Държа ги в чекмеджето, когато съм в павилиона. А вкъщи обикновено ги хвърлям на кухненския плот. Не виждам причина някой да го закачи при моите, освен ако не е искал да го скрие.

Той огледа ключа.

— „Откраднатото писмо“ — измърмори.

— Какво?

— Това беше един от любимите разкази на Джери като деца. Спомням си, че той провери теорията на практика, като сложи книгата, която беше купил за коледен подарък на баща ни, на най-видно място върху рафта в библиотеката.

— Значи мислиш, че е негов?

— Просто мисля, че е в неговия стил.

Несъзнателно тя отново взе плюшеното мече. Сякаш намираще успокоение в него.

— Каква е ползата от ключ, като не знаем какво отваря? Липсва ключалката.

— Не е трудно да разберем — Джоунъс хвана ключа за крачето и го вдигна пред очите ѝ. — Знаеш ли какво е това?

— Ключ.

Лиз седна върху леглото на Фейт. Не, не се беше откопчила. Подвижните пясъци отново се надигаха под краката ѝ.

— За личен сейф в банков трезор.

Джоунъс го обърна, за да види гравирания върху метала номер.

— Смяташ ли, че капитан Моралес ще успее да го проследи?

— Възможно е — промърмори той. Ключът лежеше топъл в ръката му. Ето я следващата стъпка, помисли си. — Само че няма да му съобщавам за находката.

— Защо?

— Защото ще поиска да го вземе, а аз нямам намерение да му го давам, докато сам не отворя въпросната ключалка.

Този път тя по-лесно разпозна погледа му. Упоритата, мрачна решителност в него. Остави мечето върху леглото и стана.

— Какво смяташ да правиш? Да обикаляш от банка на банка и да питаш дали можеш да го пробваш? Тогава наистина няма да има нужда да се обаждаш в полицията, те ще го направят.

— Имам някои връзки... И серийния номер — Джоунъс прибра ключа в джоба си. — При късмет ще науча името на банката още утре следобед. Ще се наложи вероятно да си вземеш два-три свободни дни.

— Не мога да си взема, а дори и да можех, защо да го правя?

— Отиваме в Акапулко.

На езика ѝ беше някаква злъчна забележка, но премълча. Вместо това попита:

— Защото Ерика спомена, че Джери е бил по някаква работа там ли?

— Ако Джери се е забъркал в някоя тъмна история и се е сдобил с нещо важно или ценно, той го е скрил. Банков сейф в Акапулко звучи логично.

— Добре. Щом мислиш така, приятно пътуване.

Лиз понечи да мине край него, ала Джоунъс само се измести леко и препречи вратата.

— Отиваме заедно.

Думата „заедно“ ѝ напомни днешните мисли за уютен и спокоен съвместен живот. Но така също и заключението, до което беше стигнала относно евентуално съжителство с Джоунъс.

— Виж какво, Джоунъс, не мога да захвърля всичко и да хукна с теб. Акапулко е космополитен град. Няма да се нуждаеш от преводач.

— Ключът беше на твоята връзка. Ножът на твоето гърло. Искам да си там, където мога да те виждам. Пред очите ми.

— Това загриженост ли е? — лицето ѝ видимо се скова, мускул по мускул. — Ти не се вълнуваш за мен, Джоунъс. И не аз съм ти грижа. Единственото, което те интересува, е твоето отмъщение. Не искам да имам нищо общо нито с него, нито с теб.

Той я хвана за раменете и опря гърба ѝ в стената.

— И двамата знаем, че това не е вярно. Започнали сме нещо — погледът му се плъзна надолу и се задържа върху устните ѝ. — И няма да спрем, докато не приключим.

— Не зная за какво говориш.

— Знаеш — Джоунъс се приближи съвсем плътно, тъй че телата им се допряха. Притисна я още по-силно, сякаш да докаже нещо, вероятно сам на себе си. — Знаеш — повтори. — Дойдох тук да свърша нещо и твърдо възнамерявам да го докарам до край. Пет пари не давам дали го наричаш отмъщение, или другояче.

Тя усещаше ударите на сърцето си в гърлото. Не би казала, че бе от страх. Ала очите му я гледаха студено.

— А какво е тогава?

— Справедливост.

Изведнџж Лиз се почувства неловко. Испита известно угризение, спомнила си собствените мисли за справедливостта.

— Ти не използваш знанията си на закона, Джоунъс.

— Законът невинаги означава справедливост. Смятам да разбера какво се е случило с брат ми и защо.

Той прекара ръка по бузата ѝ и зарови пръсти в косата. Не испита усещане за покорство и смирение, а за сила и непримиримост.

— Но сега вече има и още нещо — Джоунъс взе лица то ѝ в шепи и тя, ще не ще, бе принудена да го гледа в очите. — Видя ли те, започвам да те желая. Щом те прегърна, забравям всичко друго. По дяволите, ти ми пречиш!

В края на думите устните му се впиха в нейните. Нямаше намерение да го прави. И сам не разбра как стана. Първия път беше нежен, заради безпомощния поглед в очите ѝ. Сега беше груб и ожесточен, заради силата на желанието си.

Той я плашеше. Не беше подозирала досега, че страхът може да бъде източник на тръпнеща възбуда. Сърцето ѝ лудо биеше. Остави се да я прегръща, да я притиска, да я води нататък, още по-нататък, чак до ръба на пропастта. Мамеше я да прекрачи, да се хвърли в неизвестното. Да рискува.

Устните му бяха диви и отчаяни. Търсеха страст, търсеха покорство, търсеха сила. Искаше всичко това. Безумно искаше да го получи от нея. Ръцете му започнаха да сноват по тялото ѝ, сякаш го беше правил стотици пъти. Лиз се скова напрегнато, после така бързо омекна, че бе невъзможно да се отличи едното ѝ състояние от другото. От нея ухаеше на море и невинност, на смеси от загадъчност и сладост, която го подлудяваше.

Забравил целия свят, освен нея, Джоунъс я повлече към леглото.

— Не! — отблъсна го тя, като сама се мъчеше да дойде на себе си. Бяха в стаята на дъщеря ѝ. — Джоунъс, това е грешно.

Той я сграбчи за раменете.

— Дявол да го вземе, това може би е единственото правилно нещо!

Лиз поклати глава и, макар неуверено, се отдръпна. Очите му вече не бяха студени. Една жена можеше само да мечтае за такъв поглед от мъж, поглед, изпълнен с огън и страст. Една жена би

отхвърлила всяка предпазливост, само да притежава мъж, който да я желае така силно и неудържимо. Тя не можеше.

— Не и за мен. Не го искам, Джоунъс — Лиз вдигна ръка и отметна косата си назад. — Не искам да изпитвам нищо подобно.

Той я задържа, преди да се бе отскубнала. Главата му се въртеше. Никога преди, при никакви обстоятелства, никоя друга жена не му беше причинявала такава болка, не го беше довеждала до такова мъчително състояние.

— Защо?

— Не правя една и съща грешка два пъти.

— Това е сега, Лиз!

— Ала животът е мой — тя си пое дълбок, пречистващ дъх и намери сили да го погледне открито. — Ще дойда с теб в Акапулко, защото колкото по-бързо получиш това, което искаш, толкова по-скоро ще си тръгнеш. — Лиз скръсти ръце и ги стисна силно — единственият видим знак, че води борба със себе си. — Наясно си, че хората на Моралес ще ни последват.

Джоунъс водеше свои битки.

— Ще се справя с това.

Тя кимна. Беше сигурна, че е така.

— Прави каквото смяташ за нужно. Аз ще уредя с Луис да поеме работата за ден-два.

Когато остана сам, той извади ключа и го стисна в шепа. Щеше да намери ключалката за него, рече си. Но имаше една друга ключалка, която го объркваше и терзаеше. Вдигна разсеяно оставеното на кревата мече. Премести поглед от него към ключа в ръката си. Трябваше да намери начин да ги съчетае.

ШЕСТА ГЛАВА

Акапулко не беше това Мексико, което Лиз разбираше и обичаше. Не беше мястото, където тя намери убежище преди десет години, нито мястото, което стана неин дом. Градът беше ултрасъвременен, прекалено изискан, лишен от наивност и простота. Струпани един до друг хотели, които се издигаха спираловидно нагоре и блестяха в лъчите на тропическото слънце. Плувни басейни и модни магазини. Безброй ресторанти и нощни клубове. Може и да беше най-известният курорт в Мексико, но Лиз предпочиташе спокойната провинциална атмосфера на нейния остров.

Трябваше да признае все пак, че имаше нещо впечатляващо и внушително в облика на града, разположен в прегръдката на величествените планини и целуван от великолепните води на красивия залив. Цял живот пред погледа ѝ се бе разстиляла равнина — и в Хюстън, и на Косумел. Планината караше всичко останало да изглежда по-дребно и някак закриляно. Над залива се носеха пъстроцветни парашути, предоставящи смайващо пътешествие и възможността за птичи поглед над града. Чудеше се дали реенето в небето даваше същото усещане за свобода, както волните води на морето.

Улиците бяха многолюдни и шумни, възбуждащи по един свой начин. Хрумна ѝ, че за един час, откакто се бяха приземили на летището, беше видяла повече хора, отколкото за седмица на Косумел. Тя слезе от таксито и се запита дали щеше да ѝ остане време да прескочи до някой от магазините за плувни принадлежности.

Джоунъс старателно бе избрал хотела. Беше скъп и луксозен, точно в стила на Джери. Отделните вили гледаха към Пасифика и се гущеха в полите на планината. Той нае апартамент, пхна ключа в джоба си и остави багажа на пиколото.

— Отиваме в банката.

Отне му два дни да открие по ключа името ѝ. Нямахте намерение да губи нито минута повече.

Лиз го последва на улицата. Вярно, че не беше дошла за развлечение, ала да хвърли един поглед на стаите и да хапне нещо за обяд не беше кой знае какво. Джоунъс вече се качваше в таксито.

— Предполагам, не го казваш като молба.

Той я погледна бегло и тръшна вратата на колата.

— Не.

Каза на шофьора накъде да кара и се облегна назад. Разбираше пристрастието на Джери към Акапулко с неговия блясък и бурен нощен живот, с богаташкото му лустро и привкуса на разкош. Ако Джери се застояваше в някой град повече от ден, то значи той притежаваше атмосферата на Ню Йорк, Лондон, Чикаго. Брат му никога не би изпитвал интерес към кроткия и спокоен дух на място като Косумел. Така че, щом бе отишъл на острова, щом бе останал, било е заради някаква цел. И тук, в Акапулко, Джоунъс щеше да разбере каква е била тя.

Колкото до жената до него, той нямаше обяснение. Дали бе била замесена и оплетена от обстоятелствата още преди да я срещне, или самият той я въвличаше по-дълбоко, отколкото имаше право? Лиз седеше до него мълчаливо и малко намусено. Навярно си мислеше за дома и работата, желаше да се върне колкото може по-бързо и да бъде в безопасност, реши Джоунъс. Ако питаха него, той би желал да можеха да обърнат обратно към вилата, където да я люби до насита.

Странно бе, че тя му харесваше. Не беше впечатляващо духовита, безупречно изтънчена или класически красива. Но го привличаше така силно, че нощем не го ловеше сън, а денем ходеше нервен и сприхав. Желаше я, жадуваше да вкуси, да изпита докрай страстта, която долови да тлее у нея. Искаше да я възпламени, да възбуди желанието ѝ до такава степен, та да престане да мисли за своите сметки, клиенти и графици. Може би това беше въпрос на мъжко надмощие, стремеж към притежание и власт — не бе сигурен. Ала преди всичко и необяснимо защо Джоунъс искаше да заличи спомена за израза в очите ѝ, когато я завари в детската стая, вкопчена в плюшеното мече.

Когато таксито спря пред банката, Лиз стъпи на тротоара, без да каже дума. Отсреща на улицата имаше лъскави магазини с големи витрини, бутици с невероятно елегантни дрехи, изложени изкусно върху изящни манекени в находчиви и удачни пози. Дори от

разстояние можеше да се види сиянието и блясъка на бижутата. Една лимузина с тъмни стъкла и безшумен двигател намали ход наблизко. Оттатък високите, модерни сгради Лиз отправи поглед към планината и простора.

— Предполагам, че това е от местата, които ти допадат — подхвърли.

Джоунъс я беше наблюдавал. И без да му казва, не беше трудно да се досети, че сравняваше видяното с нейното кътче от Мексико и намираше Акапулко за по-малко привлекателен.

— При определени обстоятелства — отвърна ѝ. Хвана я за ръка и я поведе вътре.

В банката, както и се полагаше, беше тихо, цареше атмосфера на улегналост и достолепие. Служителите носеха спретнати костюми и учтиви усмивки. Ако имаше разговори, то те се водеха с приглушен тон. Джери, помисли си Джоунъс, винаги бе отдавал предпочитание на консервативния начин за съхранение на парите, докато в харченето им беше къде по-неразумен. Без всякакво колебание той се насочи към хубавичката касиерка зад едно от гишетата.

— Добър ден.

Тя вдигна поглед. В следващия миг вежливата ѝ усмивка засия.

— Господин Шари, буенос диас! Приятно ми е да ви видя отново.

Стоящата редом Лиз изтръпна. Бил е тук и преди, помисли. Защо не ѝ каза? Изглежда го продължително.

Каква игра играеше?

— На мен също — Джоунъс се облегна на гишето — любезен, галантно усмихнат и, както забеляза Лиз, явно флиртуващ. Съвсем неочаквано я обзе известна ревност. — Чудя се дали ме помните.

Касиерката се изчерви и погледна скришом към шефа си.

— Разбира се. С какво мога да съм ви полезна днес?

Той извади ключето от джоба си.

— Бих искал да надзърна в касетата.

Обърна се нехайно и възпря с поглед Лиз, която понечи да проговори.

— Ще го уредя веднага — служителката му подаде бланка. — Само се подпишете тук.

Джоунъс взе химикалката ѝ и постави подпис. Лиз прочете: „Джеръмая С. Шарп“. Погледна го бързо, но той продължаваше спокойно да се усмихва на жената. Тъй като шефът ѝ се въртеше наблизо, тя спази процедурата и сравни подписа с този върху личния му формуляр в папката с документи. Двата идеално съвпадаха.

— Оттук, господин Шарп.

— Това не е ли незаконно? — прошепна Лиз, когато чиновничката ги поведе вън от главната зала.

— Да — спря Джоунъс пред вратата на трезора и я пусна да мине пред него.

— Не ме ли прави съучастник?

Той се усмихна, докато чакаше служителката да издърпа дългата метална кутия от гнездото ѝ.

— Да. Ако имаш неприятности, ще ти препоръчам добър адвокат.

— Чудесно. Само това ми липсва — още един адвокат.

— Може да използвате тази стаичка, господин Шари. Позвънете, щом свършите.

— Благодаря.

Джоунъс побутна Лиз вътре, после затвори и заключи вратата.

— Откъде знаеше?

— Какво да знам? — постави той кутията на масата.

— Да отидеш точно при нея. Когато те заговори, помислих, че вече си идвал тук.

— Бяха трима мъже и две жени. Другата е над петдесетте. Що се отнася до Джери, той би сметнал, че в залата има само една служителка — да речем, че подобен ход на мислене бе достатъчно понятен, ала не и действията му. С ключа в ръка, Джоунъс я изглежда. — Джери беше част от самия мен. Ако се намирахме в една и съща стая, можех да кажа какво мисли в момента. Да възпроизведа неговия подпис ми е толкова лесно, колкото и своя собствен.

— И при него ли беше същото?

Ето че болката, само спотаила се, отново го преряза, остро и ненадейно.

— Да, същото.

Лиз обаче си спомни как Джери беше описал брат си като „задръстенияк“. Това определение някак не пасваше на мъжа, когото тя

започваше вече да опознава.

— Чудя се все пак дали наистина сте се разбирали така добре, както смяташ — тя хвърли поглед към кутията. В края на краищата, всичко това не бе нейна работа.

Много би желала да е вярно. Но вече не изпитваше същата увереност, както в началото.

— Мисля, че е по-добре да я отвориш — добави.

Той пхна ключа и го превъртя беззвучно. Отвори капака и Лиз зяпна онемяла. Никога не бе виждала толкова пари през живота си. Лежаха подредени, в стегнати и прилежно завързани пачки — шумящо нови американски долари. Тя не можа да се въздържи и протегна ръка да ги докосне.

— Господи... Изглеждат хиляди — преглътна. — Стотици хиляди.

С безизразна физиономия Джоунъс започна да прехвърля пачките. В стаичката стана тихо като в гробница.

— Грубо към триста хиляди, в двадесет и петдесетдоларови банкноти.

— Мислиш ли, че ги е откраднал? — прошепна Лиз, твърде замаяна, за да забележи как ръката му се сви конвулсивно. — Това трябва да са парите, които търсеше онзи, дето нахлу вкъщи.

— Сигурен съм, че са именно те — той остави пачката, която бе стиснал, зарови надолу и напипа малко пакетче. — Ала не ги е откраднал. — С мъка успя да сподави чувствата и да запази ледено спокойствие. — Подозирам, че ги е спечелил.

— Как? — възкликна тя припряно. — Никой не печели такива пари за няколко дни, а мога да се закълна, че Джери беше без пукнат грош, когато го взех на работа. Помня, че Луис му даде назаем десет хиляди песо до първата заплата.

— Положително.

Не си даде труд да допълни, че беше пратил на брат си запис за двеста долара, преди Джери да напусне Ню Орлийнс. Внимателно извади найлоновото пликче, пхна пръст и опита съдържанието. Макар вече да знаеше.

— Какво е това?

С каменно лице той го затвори. Нямаше повече място за скръб.

— Кокаин.

Лиз ужасена се вторачи в плика.

— Не мога да проумея... Джери живееше в моята къща. Бих разбрала, ако употребяваше наркотици.

Джоунъс се питаше дали тя проумява друго — колко несведуща бе за тъмната страна на човешката природа. До този момент той самият не си даваше напълно сметка колко близко бе запознат с нея.

— Може би да, а може би и не. Във всеки случай, Джери не е бил по тази част. Поне не лично.

Лиз бавно приседна.

— Искаш да кажеш, че го е продавал?

— Наркодилър? — за малко да се усмихне Джоунъс. — Не, това надали щеше да му се стори достатъчно вълнуващо.

На дъното на кутията имаше малък черен бележник за телефони и адреси. Джоунъс го разлисти.

— Но контрабанда... — пророни той. — Виж, нея Джери би харесал. Би я приел. Опасност, риск... И бързи пари.

Мислите ѝ кръжаха в опита да се върне назад към впечатлението си за мъжа, когото тъй бегло познаваше. Смяташе, че той ѝ бе ясен, бързо му беше прикачила определения, ала се оказа, че сега ѝ бе непознат, отколкото когато беше жив. Едва ли вече имаше някакво значение кой и какъв е бил Джери Шарп. Но мъжът, който стоеше срещу нея, бе от значение.

— А ти? — попита. — Ти приемаш ли я?

Джоунъс закова поглед в нея. Очите му бяха безизразни. Толкова безизразни, че в тях не се четеше абсолютно нищо. Не отговори. Продължи да прелиства тефтерчето.

— Записал е инициали, дати, часове и някакви числа. Доколкото схващам, отбелязани са десет пъти по пет хиляди.

Лиз отново хвърли поглед на парите в кутията. Вече не ѝ изглеждаха шумящо нови и чистички, а гнусни и противни.

— Това прави само петдесет хиляди. Ти каза, че са триста.

— Точно така. Като се брой непокътнатия пакет кокаин по уличната му цена на дребно.

Той извади своя бележник и преписа всичко от тефтерчето на брат си.

— Какво смяташ да правиш с всичко това?

— Нищо.

— Нищо? — тя се изправи невярващо. Струваше й се, че сънува.
— Да не искаш да кажеш, че просто ще ги оставиш тук? Ще ги оставиш ей така в тази кутия и ще си тръгнеш?

Джоунъс преписа последните цифри и сложи черното тефтерче на мястото му.

— Именно.

— Защо тогава изобщо дойдохме, щом няма да предприемем нищо?

Той пхна и своя бележник в джоба си.

— За да ги намерим.

— Джоунъс... — Лиз го хвана за ръката, преди да бе затворил капака на кутията. — Трябва да отнесеш всичко в полицията! На капитан Моралес.

Той бавно отстрани ръката й. После прибра и пакета с кокаин. Тя схвана несъгласието му и се накани сама да възрази, да спори и да го убеждава. Ала това, което зърна в очите му, не беше несъгласие. То бе стаена ярост.

— Искаш да качим това в самолета ли, Лиз? Случайно да имаш представа какво е наказанието в Мексико за пренасяне на забранени вещества?

— Нямам.

— Не ти и трябва — Джоунъс затвори капака и заключи кутията.
— Засега просто забрави какво си видяла. Аз ще се оправям както си знам.

— Не.

Нервите му бяха опънати, чувствата — объркани и противоречиви, търпението — изчерпано.

— Не ме тормози, Лиз.

— Аз те тормозя? — настръхнала от гняв, тя го сграбчи за предницата на ризата. — Ти си този, който ме тормози дни наред! Въвлече ме и ме забърка в нещо толкова непристойно на моя начин на живот, че дори не съм в състояние да го осъзная напълно. Сега, когато съм затънала до гуша в история с контрабанда на наркотици и четвърт милион долара, ти ми казваш да забравя! Какво очакваш от мен? Преспойно да се върна и да раздавам плавници и шнорхели? Може би си изпълнил своето намерение да ме използваш, Джоунъс, обаче аз няма да се оставя да ме отпратиш просто ей така. Навън има убиец,

който мисли, че знае къде са парите. — Лиз замълча. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. — А вече наистина знае.

— Точно там е работата — рече кротко Джоунъс. За втори път отстрани ръцете ѝ от себе си, но не ги пусна. Уплашена е, помисли. Усещаше бързите удари на сърцето ѝ. Беше сигурен, че не бе само защото беше ядосана. Беше я страх. — Вече знаеш. И най-правилното, което можеш да сториш за свое добро, е да стоиш настрана, да ги оставиш да насочат вниманието си към мен.

— И как точно ще стане това?

Гневът у него се надигаше все по-силно, гневът, който бе искал да заключи в кутията заедно с това, което го породил.

— Замини в Хюстън, иди при дъщеря си.

— Как да замина? — промълви тя, ала трепетният ѝ шепот сякаш проехтя. — Могат да ме проследят. — Очите ѝ се приковаха в блестящата метална кутия. — Ще ме проследят. Няма да изложи дъщеря си на опасност.

Беше права и понеже той самият също го съзнаваше, гневът му стана още по-зъл. Беше попаднал в капан, разкъсван между обичта и истината, между доброто и лошото. Справедливостта и законността.

— Ще говорим с Моралес, щом се върнем. Взе кутията. Мразеше я.

— Сега къде отиваме?

Джоунъс отключи вратата.

— Да пийнем по нещо.

Лиз не остана с него в бара до фоайето, а реши да посвети малко време на себе си. Понеже смяташе, че ѝ бе дължник, се отби в магазинчето на хотела, избра си семпъл цял бански и го записа в сметката на стаята. Не беше взела друг багаж, освен бельо и тоалетни принадлежности. Щом като щяха да стоят в Акапулко до утре, то поне щеше да се понаслаждава на самостоятелния басейн, какъвто имаше всяка вила.

Когато за първи път влезе в наетия апартамент, се стъписа. Родителите ѝ не бяха особено заможни и тя беше израснала в сравнително скромните условия на средната класа. С нищо не бе подготвена за пищния разкош на тристайния апартамент с изглед към океана. Краката приятно потъваха в дебел мек килим. Тапетите бяха слонова кост, върху стените висяха картини в пастелни цветове.

Канапето в сиво, зелено и синьо беше достатъчно широко, за да побере двамина, излегнали се за следобедна дрямка.

В банята откри телефон до ваната, която беше толкова голяма и дълбока, че едва не я изкуши да се потопи уютно вътре. Умивалникът имаше формата на раковина с бледорозов цвят.

Ето, значи, как живееха богатшите, помисли Лиз на път за спалнята, където леглото се оказа достатъчно за трима. Завесите към балкона бяха дръпнати, така че се виждаха бурните води на Пасифика, вълните, които се надигаха мощно и разбиваха сред пяна. Отвори остъклената врата, за да пусне вътре пляска на прибоя.

Това бе светът, за който Маркърс ѝ беше разказвал преди толкова много години. Накарал я бе да си го представя като приказка. Тя не беше виждала дома му, така и не бе допусната там, но той непрекъснато ѝ го описваше. С бели колони и мрамор, с балкони и вити стълби. С прислуга, която ти поднася следобедния чай, и конюшня, където очакват разпореждания, за да оседлаят лъскави, охранени коне. Шампанското се пие във френски кристал. Вълшебна приказка, към която Лиз не се стремеше. Искаше само него.

Глупостта на едно младо момиче, каза си тя. Със своята наивност тогава виждаше принц в лицето на мъж, който се оказа слаб, разглезен и егоистичен. Ала през изминалите години беше мислила за къщата, която Маркърс ѝ рисуваше, беше си представяла Фейт на онази вита стълба. Това беше нейното разбиране за справедливост.

Сега обаче видението не ѝ се струваше тъй бляскаво и кристално, не и след като бе зърнала богатството в дългата метална кутия и бе разбрала откъде бе дошло. Не и след като бе видяла израза в очите на Джоунърс, когато ѝ говореше за справедливостта такава, каквато той я разбираше. Не беше вълшебна приказка, а сурова, безжалостна действителност. Налагаше ѝ се сериозно да помисли. Но преди да прави планове за бъдещето, за своя живот и този на дъщеря си, трябваше да премине през настоящия момент.

Джоунърс. Озова се свързана с него не по свое желание. Навярно и той по същия начин се чувстваше обвързан с нея. Възможно ли бе това да беше причината, която я привличаше към него? Че бяха оплетени в една и съща загадка? Ако всичко намереше обяснение, то навярно нямаше повече да изпитва тази нужда, която сега тлееше в

нея? Ако историята бъдеше разнищена и излезеше наяве, може би тя пак щеше да си възвърне душевното равновесие?

Ала как да обясни чувството, което я завладя по време на мълчаливото им пътуване обратно към хотела? Едва сподави желанието си да го прегърне, да му предложи утеха, когато нищо в държането му не подсказваше, че той търси или се нуждае от такава. Нямаше ясен отговор, изобщо никакъв отговор на въпроса как така стана, че Лиз бавно и неизбежно започна да се влюбва в него.

Време е да го признаеш, рече си тя, защото не можеш да се изправиш пред нещо, ако не си си го признала. И никога не би могла да разрешиш нещо, ако не го погледнеш право в очите. Беше се придържала към това правило по време на най-тежките моменти в живота си. То още важеше.

И така, Лиз бе влюбена. Обичаше го или бе на път да го направи. Но вече не беше толкова наивна, та да мисли, че любовта бе отговорът на всичко. Джоунъс щеше да я накара да страда. За това не съществуваха никакви съмнения. Беше ѝ откраднал единственото нещо, което бе успявала здраво да владее през последните десет години. Пленил веднъж сърцето ѝ, какво щеше да прави с него? Имаше ли то някакво значение за Джоунъс Шарп? Тя поклати горчиво глава. Не по-голямо, отколкото подобно завоевание означаваше за мнозина от тези, които го постигаха.

Той имаше определена цел и Лиз представляваше за него само едно средство, един ориентир по пътя към преследването ѝ. Джоунъс беше безмилостен и непреклонен по своя търпелив начин. Когато изпълнеше това, за което бе дошъл, щеше да ѝ обърне гръб, да се върне във Филадельфия и никога повече нямаше да се сети за нея.

Някои жени, каза си тя, са обречени вечно да попадат на мъже, които най-много ги карат да страдат. Взе решение обаче да изпразни за момента главата си от всякакви мисли, съблече се и надяна банския. Ала Джоунъс, мисълта за Джоунъс се промъкваше неканена и преодоляваше поставените бариери.

Може би ако поговореше с Фейт, ако се докоснеше до най-истинската брънка, свързваща я с реалния свят, нещата пак щяха да дойдат на мястото си. Водена от порива, Лиз вдигна слушалката на телефона до леглото и започна да набира номера. Фейт тъкмо се е върнала от училище, пресмяташе наум, и вълнението ѝ нарастваше с

всяка следваща цифра. Когато чу свободния сигнал, се отпусна върху леглото. Вече се усмихваше.

— Ало?

— Мамо? — обзе я едновременно радост и чувство за вина при гласа на майка ѝ. — Аз съм.

— Лиз! — Роуз Палмър изпитваше подобни усещания. — Не те очаквахме да се обадиш. Последното ти писмо току-що пристигна тази сутрин. Да не се е случило нещо?

— Не, не, всичко е наред — нищо не е наред, помисли. — Просто исках да чуя Фейт.

— О, Лиз, толкова съжалявам! Нея я няма. Днес е урокът ѝ по пиано.

Разочарованието беше мъчително, но тя напрегна сили да не му се поддаде.

— Вярно, бях забравила — сълзите също заплашваха да рухнат, макар и да съумя да се справи с тях на първо време. — Харесва ѝ, нали?

— Ходи с голямо удоволствие. Трябва да я чуеш как свири. Помниш ли твоите уроци?

— Бях вързана в ръцете — успя да се усмихне. — Искам да ти благодаря за снимките. Толкова пораснала изглежда! Мамо, тя... Чака ли с нетърпение да си дойде?

Майка ѝ чу копнежа, усети болката. Прииска ѝ се не за първи път дъщеря ѝ да се намираше достатъчно близо, та да можеше да я прегърне.

— Отбелязва всеки ден в календара. Купила ти е подарък.

Лиз преглътна.

— Така ли?

— Трябваше да е изненада, затова не ме издавай, че съм ти казала.

— Няма.

Изтри потеклите сълзи, благодарна, че поне успяваше гласът ѝ да звучи нормално. Разстрои се, че не можа да завари Фейт, ала все пак беше утеха да поговори с някой, който разбираше дъщеря ѝ така добре, както и тя самата.

— Мъчно ми е за нея. Последните няколко седмици изглеждат най-тежки.

Гласът ѝ не бе тъй твърд, както си мислеше, а и майките чуват това, което другите не могат.

— Лиз, защо не си дойдеш у дома? Прекарай остатъка от месеца тук, докато тя свърши училище.

— Не, не мога. Как е татко?

Роуз я подразни смяната на темата, но премълча. Не познаваше по-голям инат от дъщеря си. Освен може би внучката.

— Добре е. Едва чака да тръгнем, за да се гмуркал до насита.

— Ще вземем една от лодките, само за нас четиримата. Кажи на Фейт, че аз... Кажи ѝ, че съм се обаждала — довърши глупаво.

— Естествено, че ще ѝ кажа. А защо да не ти позвъни, щом се върне? Автобусът я оставя в пет.

— Не, недей. Не съм вкъщи. В момента съм в Акапулко, по работа — Лиз си пое дълбоко дъх. — Само ѝ предай, че много ми липсва и че ще я чакам на летището. Знаеш колко съм ти признателна за всичко, което правиш. Аз просто...

— Лиз — прекъсна я нежно майка ѝ. — Ние обичаме Фейт. Теб също те обичаме.

— Зная — тя притисна с пръсти клепачите си. Наистина знаеше, ала така и не бе съвсем сигурна какво произтичаше оттук. — И аз ви обичам. Просто нещата понякога се объркват.

— Ти добре ли си?

Лиз отпусна ръка. Очите ѝ отново бяха сухи.

— Ще бъда, когато ви видя при мен. Кажи на Фейт, че аз също зачерквам в календара дните до пристигането ѝ.

— Непременно.

— Довиждане, мамо.

Тя затвори и стоя така, докато кухото усещане за пустота не премина. Ако имаше по-голяма увереност в подкрепата на родителите си, ако повече вярваше в обичта им, щеше ли да напусне Щатите и да започне нов, самостоятелен живот? Прокара ръка през косата си. Не знаеше, а и какъв бе смисълът да разсъждава върху това? Беше изгорила мостовете зад себе си. Единственото важно нещо, което имаше значение, беше Фейт и нейното щастие.

Час по-късно Джоунъс я откри в басейна. Плуваше с дълги, плавни загребвания, тялото ѝ беше гъвкаво и подвижно. Изглеждаше неуморима и изцяло отдадена на заниманието. Банският ѝ беше

яркочервен, но с толкова опростена кройка, че явно се разчиташе на изящните форми, които щеше да покрива. Джоунъс изпита усещането, че този заобикалящ я лукс някак странно ѝ подходеше.

Изброи двадесет дължини, преди Лиз най-после да спре да плува, и се запита колко ли още бе направила преди идването му. Остана с впечатлението, че тя сякаш искаше да свали, да отмие от себе си някакво напрежение или угнетеност, нещо, което я измъчваше. Всяка измината дължина като че я приближаваше към успеха. Гледаше я как потапя глава назад и косата ѝ се разстила във водата. Синините по шията бяха започнали да избледняват. Изправи се с блестяща от капчици кожа.

— Никога не съм те виждал тъй спокойно отпусната — обади се той.

Още докато правеше забележката, видя как Лиз трепна и отново цялата се напрегна. Тя откъсна очи от залеза над планината, който съзерцаваше в захлас, и се обърна.

Лиз на свой ред забеляза, че видът му бе уморен. Имаше сенки под очите, които тази сутрин не бяха там. Не се беше преоблякъл. Стоеше, пъхнал ръце в джобовите на светло бежовите панталони. Усъмни се дали изобщо бе влизал в апартамента.

— Не си носех бански — опря тя ръце в края на басейна и се измъкна горе. Водата се стичаше по тялото ѝ. — Купих този и го писах в сметката на стаята.

Джоунъс се улови, че я зяпа. Краката ѝ започваха едва ли не от кръста. Мина му мисълта какви ли бяха на допир.

— Хубав е.

Лиз взе хавлията си.

— Скъп е.

Той само повдигна вежда.

— Мога да си го приспадна от наема.

Устните ѝ лекичко се извиха.

— Не можеш — каза и започна да трие косата си. — Ала след като си адвокат, мисля, че ще намериш начин да го приспаднеш от нещо друго. Запазила съм касовата бележката.

Изненада го собственият му смях.

— Браво! Знаеш ли, не останах с впечатлението, че имаш кой знае колко добро отношение към адвокатите.

Нещо се мярна в очите ѝ.

— Старая се да нямам никакви отношения.

Той взе кърпата и нежно избърса лицето ѝ.

— Бащата на Фейт адвокат ли е?

Без да бе помръднала дори, тя сякаш се отдалечи от него.

— Не те засяга, Джоунъс.

— Но засяга теб.

— Всъщност, да. През последните няколко седмици доста често мислех за това, ала то си е моя грижа.

Той праметна хавлията през раменете ѝ и я притегли по-близо към себе си.

— Бих искал да ми разкажеш.

Гласът му, помисли Лиз, бе тъй благ и подкупващ, караше я да отвори сърцето и душата си. Като го гледаше сега, бе готова да повярва, че Джоунъс наистина се интересуваше, че искаше да разбере. Тази част от съществото ѝ, която вече го обичаше, се нуждаеше от вярата, че не му бе безразлична, че той се вълнуваше от нея.

— Защо?

— Не зная. Навярно заради този поглед в очите ти. На човек му идва да направи нещо, за да го пропъди.

Брадичката ѝ съвсем леко се вирна.

— Нямам нужда от състрадание.

— Мисля, че не състрадание е точната дума.

Неочаквано той отпусна чело върху нейното. Внезапно се почувства грохнал. Беше се уморил да се бори с призраци и демони, да търси отговори.

— Проклятие...

Тя стоеше нерешително, без да помръдва.

— Добре ли си?

— Не! Не съм!

Отдръпна се и тръгна към другия края на алеята, където сред наредени в кръг бели камъчета имаше саксия с нежни оранжеви цветя.

— Много неща, които ги каза днес, са верни. Изобщо много от нещата, за които си говорила досега, са верни. Но аз нищо друго не мога да сторя.

— Не зная какво очакваш да ти отговоря.

— Нищо — почувствал се неимоверно уморен, Джоунъс прокара ръце през лицето си. — Опитвам се да живея, примирил се с факта, че брат ми е мъртъв и че е бил убит заради решението си лесно да спечели пари, като се занимава с наркотрафик. Джери имаше ум, ала винаги го използваше по най-лошия начин. Всеки път, щом се погледнех в огледалото, се питах защо е така.

Лиз се озова до него. Не бе в състояние, не се и опита да възпре порива. Той страдаше. За първи път тя прозря под повърхността и видя болката му. Знаеше какво е да живееш с болка.

— Дватамата сте различни, Джоунъс. Не смятам, че той беше лош, просто слаб. Да скърбиш за него е едно, а да се обвиняваш за това, което е правил, и за това, което се случи с него, е друго.

Джоунъс не подозираше, не беше съзнавал, че се нуждае от утеха, но ръката ѝ, почиваща върху рамото му, накара нещо вътре в него да се отпусне.

— Аз бях единственият, който до известна степен можеше да му влияе, да го поддържа на някакво ниво. Обаче настъпи момент, когато просто се уморих да направлявам два живота.

— Наистина ли мислиш, че би могъл да го спреш, да предотвратиш действията му?

— Не зная, може би. Това е още едно нещо, с което ще трябва да живея занапред.

— Я, чакай малко! — Лиз пак го хвана за ризата по същия начин, както бе сторила днес следобед. Лицето ѝ сега не изразяваше съчувствие, а раздразнение. Той не знаеше, че бе имал нужда и от това. — Бяхте братя, близнаци, ала отделни личности. Джери не беше дете, което да бъде наглеждано и наставлявано. Беше зрял мъж, който е вземал своите решения.

— Там е белята. Джери така и не порасна.

— Но ти си пораснал. За това ли смяташ да се наказваш?

Именно това правеше, едва сега ясно осъзна той. Беше се върнал вкъщи и погребал брат си, беше утешил, доколкото съумя, родителите си, и не престана да се самообвинява, че не бе предотвратил нещо, което дълбоко в сърцето си знаеше, че бе неизбежно.

— Трябва да открия убиеца, Лиз! Не мога да се отърва от всичко останало, ако не го направя.

— Ще го открием! — тя поривисто допря буза в неговата. Понякога най-беглият човешки допир може да облекчи море от болка. — И тогава всичко ще свърши.

Джоунъс не бе убеден, че искаше да свърши, не всичко. Прокара длан по ръката ѝ, изпитал нужда да я докосне. Кожата ѝ бе хладна.

— Слънцето залезе — зави я с хавлията, което към друга жена би било просто един жест на любезност. Към Лиз то представляваше израз на защита. — Трябва да махнеш този мокър бански. Отиваме на вечеря.

— Тук ли?

— Естествено. Ресторантът на хотела се смята за един от най-изисканите.

Тя се сети за лукса в апартамента и съдържанието на пътната си чанта.

— Нямам какво да облека.

Той се засмя и я прегърна през рамо. Това беше първото обикновено нещо, което я бе чул да казва.

— Прибави към сметката още нещо.

— Ама...

— Не се притеснявай. Имам най-печените счетоводители във Филадельфия.

СЕДМА ГЛАВА

Лиз се събуди. Понеже на лягане бе твърдо убедена, че изобщо няма да може да мигне на чуждо място, с изненада видя, че стаята вече бе заляна от слънчева светлина. Тя се протегна в прекомерно голямото легло. Не само беше спала като младенец, а се чувстваше свежа и отпочинала. Вярно, едва минаваше шест и нямаше закъде да бърза, но тялото ѝ бе свикнало да се пробужда в този час на утрото. Пътуването до Акапулко не беше променило навика.

Ала бе променило други неща. Неспасяемо я беше забъркало в убийство и контрабанда. Тези две думи я накараха да притвори очи. Ако беше на кино, с интерес щеше да следи развоя на събитията. Ако четеше книга, с нетърпение щеше да обръща страниците. Но то беше истина, действителност, а в своя живот Лиз предпочиташе по-прозаичните и обикновени неща. Беше твърде трезвомислеца, за да се самозалъгва повече и да вярва, че би могла да се откачи по някой начин от тази заплетена история. За добро или зло, тя беше лично замесена в драмата. Която включваше и Джоунъс Шарп. Единственият въпрос сега беше какво да предприеме.

Не можеше да избяга. Това за нея никога не бе представлявало решение. Вече си беше дала сметка, че не може вечно да се крие зад Моралес и неговите хора. Рано или късно мъжът с ножа щеше да се върне или пък друг, по-безмилостен и непоколебим. Втори път нямаше да се измъкне. От мига, когато надникна в банковата касета, Лиз стана участник в играта. Кое то пък затваряше кръга и отново я връщаше към Джоунъс. Сега нямаше друг избор, освен да му се довери. Ако той се откажеше от намерението да изяснява убийството на брат си и се върнеше във Филадельфия, тя оставаше сам-сама. Колкото и да ѝ се искаше да бе иначе, истината бе, че се нуждаеше от него не по-малко, отколкото Джоунъс от нея.

Да, има неща, които действително се бяха променили, помисли си. Чувствата ѝ към Джоунъс бяха станали дори по-неясни и объркани, отколкото бяха в началото. Да го види вчера тъй страдащ и съкрушен,

бе предизвикало нещо повече от безлично съчувствие или физическо привличане. То я беше накарало да почувства близост и съпричастие, които събудиха желанието ѝ да помогне, не само заради собственото си избавление от тази каша, а и заради негово добро. Той скърбеше по загубата на брат си, ала също и заради това, с което се беше занимавал Джери. Едно време Лиз също беше обичала и страдала не само заради загубата, а поради изживяното разочарование.

Някога, в един друг живот. Дали изобщо успяваме наистина да се избавим от прежното си съществуване и да заживеем отново? Или годините минават, обстоятелствата се променят, а ние продължаваме да носим своето бреме през всички етапи на живота си? И все по нещо прибавяме към това бреме с всеки следващ етап. Никаква полза няма от тези размишления, каза си тя решително и се измъкна от леглото. Оттук нататък не ѝ оставаше нищо друго, освен да действа.

Джоунъс я чу като стана. Беше буден още в пет часа, въртеше се неспокойно и се заслушваше. Повече от час напрягаше ум да намери начин за измъкване на Лиз от положението, в което брат му и той самият я бяха въввели. Вече му бяха хрумнали няколко възможности как да отвлече вниманието от нея и да го насочи към себе си, но това не би гарантирало същевременно нейната безопасност. Тя не искаше, нямаше да замине за Хюстън и Джоунъс разбираше опасенията ѝ, беше му ясно, че в никой случай и за нищо на света не би изложила дъщеря си на опасност.

С течение на дните започна да я опознава все по-добре. Беше се обрекла на самота, ала само защото смяташе това за най-сигурният и незастрашаващ я път. Беше се заловила с бизнес само защото поставяше на първо място благополучието на дъщеря си. Вътре в нея, помисли той, тлееха мечти, на които Лиз не даваше да се разгорят, имаше любов, която тя държеше в плен. Своите блянове и обич беше насочила единствено към детето, като изцяло се бе отрекла от себе си. На всичкото отгоре беше успяла да си внуши, че е доволна.

И това му беше ясно, защото само до преди няколко седмици той също бе убеден, че е доволен. Едва сега, когато имаше възможността да погледне живота си отстрани, разбра, че просто се бе носил по течението. Навярно ако се смъкнеше външното лустро, ако ги нямаше привидните белези на благополучието, Джоунъс не би се отличавал много от брат си. И за двамата успехът бе главната цел, те просто се

стремяха към него по различен начин. Макар Джоунъс да имаше солидна професия и да притежаваше собствен дом, в живота му така и не присъстваше жена, която да бе от значение за него. На първо място винаги бе слагал кариерата си. Вече не бе сигурен дали можеше да продължи да я кара така. Трябваше да загуби брат си, за да разбере, че се нуждае от нещо повече, че в живота има и други важни неща. Усвояването на тънкостите на закона беше само работа. Печеленето на съдебни дела носеше само временно удовлетворение. Възможно беше и да не го бе разбрал чак сега, да го бе знаел от известно време насам. В крайна сметка не беше ли купил онази стара къща в Чедс Форд, за да си достави усещането за нещо постоянно и непреходно?

Но тъй или иначе, разсъжденията върху собствения му живот не решаваха проблема на Лиз Палмър и не даваха отговор на въпроса какво да прави с нея. Ясно е, че нямаше да замине в Хюстън, ала имаше други места, където би могла да отиде, докато той не бъдеше в състояние да я увери, че животът ѝ отново ще потече в старото русло, както тя искаше. Първото, което му дойде на ум, беше тихата, провинциална къща на родителите му в Ланкастър, където се бяха оттеглили на спокойствие. Ако намереше начин да я измъкне от Мексико, то там Лиз щеше да бъде в безопасност. Дори бе възможно да доведе и дъщеря ѝ при нея. Тогава съвестта щеше да престане да го измъчва. Ни най-малко не се съмняваше, че родителите му щяха радушно да приемат и двете, а впоследствие да ги обикнат.

Веднъж приключил с това, което бе длъжен да свърши тук, той самият щеше да отиде в Ланкастър. Би му харесало да види Лиз там, сред познатата обстановка. Искаше му се да имат време да разговарят за обикновени, прости неща. Искаше отново да чуе смеха ѝ, което му се бе случило един-единствен път за цялото време, откакто се познаваха. Озовали се веднъж там, без тревоги и страхове, Джоунъс щеше да има възможност по-добре да я опознае и разбере чувствата ѝ. Може би тогава щеше да му се удаде да анализира и какво стана с него, какво се преобърна в душата му, когато тя притисна буза в лицето му и му предложи безусловната си подкрепа.

В онзи миг му се искаше да я прегърне и задържи, да не я пуска, а целият останал свят да върви по дяволите. Имаше в нея нещо, което го караше да си представя морни вечери на прохладна веранда и дълги разходки в неделните следобеди. Не знаеше защо. Във Филаделфия

рядко отделяше време за подобни неща. Дори светските му контакти се бяха превърнали в бизнес. С очите си бе видял как и Лиз вечно си намираще нещо за вършене, как не си позволяваше и час, в който просто да помързелува. Защо тогава той, мъж, отдаден на работата си, седи и бленува за бездейни дни с жена, посветена на своята?

Тя за него оставаше загадка и вероятно това само по себе си съдържаше отговора. Ако мислеше за нея така често, прекалено често, то сигурно бе именно защото все още я познаваше твърде малко. И ако понякога му се струваше, че да открие какво представлява Лиз Палмър бе точно толкова важно, колкото да открие убиеца на брат си, то причината бе, че двамата, тя и Джери, бяха свързани. Как би могъл да изключи единия от ума си, без да направи същото и с другия? Като мислеше сега за нея обаче си я представяше излегната в люлеещия се стол на майка му върху верандата, очакваща го, незастрашавана от нищо.

Ядосан на себе си, Джоунъс погледна часовника си. На Източното крайбрежие минаваше девет. Реши да се обади в офиса. Някой и друг юридически казус можеше да проясни ума му. Тъкмо вдигна слушалката и Лиз се появи от спалнята си.

— Не знаех, че си станал — каза, като си играеше нервно с колана на хотелския халат.

Странно, чувстваше се съвсем различно да са под един покрив в малката, елегантна вила, отколкото при нея вкъщи. Е, в крайна сметка, при нея той плащаше наем, разсъди тя.

— Мислех, че ще спиш до по-късно — отвърна Джоунъс.

Остави слушалката. Офисът можеше да почака.

— Никога не спя много след шест — чувстваше се неловко и отиде до големия панорамен прозорец. — Страхотна гледка.

— Вярно е.

— Не съм била в хотел от... от години — довърши. — Когато пристигнах на Косумел, започнах работа в същия хотел, в който отсядахме с родителите ми. Чувството беше особено. Както и сега.

— Не те ли гони неустойимо желание да смениш чаршафите и да събереш кърпите?

Лиз се усмихна и неловкостта изчезна.

— И през ум не ми минава.

— Лиз, когато всичко това свърши, когато остане зад гърба ни, ще ми разкажеш ли за онази част от живота си?

Тя се извърна към него, но и двамата усетиха как разстоянието помежду им сякаш се увеличи.

— Когато всичко това свърши, ще е безсмислено да ти го разказвам.

Джоунъс стана и се приближи. С жест, който я свари съвсем неподготвена, хвана ръцете ѝ. Повдигна едната към устните си, после и другата.

— Не съм сигурен — прошепна. — А ти?

Лиз не бе сигурна за нищо, когато гласът му беше тъй благ, а ръцете нежни. За момент просто стоеше и попиваше усещането да си жена, към която един мъж се отнася мило. После отстъпи назад. Не защото го искаше, а понеже си даваше сметка, че бе длъжна да го направи.

— Джоунъс, веднъж ти ми каза, че имаме един и същи проблем. Тогава не се съгласих с теб, ала то е вярно. След като този проблем се разреши, между нас няма да има нищо общо. Твоя живот и моя ги дели нещо значително по-съществено, отколкото километрите.

Той пак се сети за своя дом и внезапно появилото се желание да го сподели с нея.

— А не би трябвало.

— Може би някога щях да мисля така.

— Ти живееш в миналото — хвана я за раменете Джоунъс, този път не така нежно. — Сражаваш се с призраци.

— Дори и да имам своите призраци, не живея в миналото. Не мога да си го позволя — тя посегна да махне ръцете му от раменете си. — Не мога също и да се самозалъгвам относно теб.

Обзе го желание да я вдигне и отнесе на канапето, да ѝ докаже, че греша. Но устоя. Не един път уменията от съдебната зала и прилаганата там тактика му помагаша да спечели и в личните взаимоотношения.

— Нека оставим засега нещата по твоему — каза спокойно. — Ала случаят не е приключил. Гладна ли си?

Като не бе сигурна дали думите му трябва да я разтревожат, или успокоят, Лиз кимна.

— Малко.

— Хайде тогава да закусваме. Имаме предостатъчно време до излитането на самолета.

Нямаше му вяра. Макар по време на закуската Джоунъс да поддържаше лек и безгрижен разговор, Лиз седеше нащрек, готова за противодействие. Знаеше, че е умен мъж. Беше убедена, че не се отказва от преследваната цел и постига своето, независимо колко време ще му отнеме. Себе си тя смяташе за достатъчно силна жена, която спазва дадените обещания, дори тези, направени пред самата нея. Никой мъж, та било то и Джоунъс, не можеше да я отклони от пътя, поет преди десет години. В живота ѝ имаше място само за любовта към Фейт и към работата.

— Не мога да свикна в такъв ранен час да ям нещо, което ще прогори дупка в стомаха ми.

Лиз гълташе с удоволствие въз лютивия миш-маш от чушки, лук и яйца.

— Моят е огнеупорен. Но трябва да опиташ чилито, което аз правя.

— Да го смятам ли като предложение ти да ми готвиш оттук насетне?

Тя вдигна очи. Щеше ѝ се той да не се усмихваше по този начин.

— Дали го правя за един, или за двама, е все едно. Ала ми се струва, че нямаш проблеми в кухнята.

— О, да, справям се, разбира се. Работата обаче е там, че крайният резултат не си заслужава труда — Джоунъс се наведе напред и прокара пръст по китката ѝ. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Аз купувам продуктите и дори после чистя, а ти се справяш с чилито.

Лиз се усмихна, но дръпна ръката си.

— Въпросът е дали ти ще се справиш с него. Като нищо ще опърли изнежения организъм на един адвокат.

Доволен от почти приетото предложение и отправеното в добавка предизвикателство, Джоунъс пак хвана ръката ѝ.

— Защо да не опитаме? Тази вечер.

— Добре — тя се помъчи да свие и издърпа пръсти, ала постигна само това, че се преплетоха с неговите. — Не мога да ям, като държиш ръката ми.

Той погледна надолу.

— Имаш още една.

Лиз се засмя, въпреки че направи нов опит да се освободи.

— Полагат ми се две.

— Ще ти я върна. По-късно.

— Хей, Джери!

Усмивката не слезе от лицето му, просто замръзна там. Единствено изразът в очите му се промени. Прикова ги в Лиз настойчиво и предупредително. Ръката му остана върху нейната, само дето я стисна по-здраво. Посланието бе съвършено ясно — тя не трябваше да прави нищо и да не казва нищо, докато той не намести парченцето от мозайката.

Джоунъс се извърна и грейна в усмивка. Лиз потръпна. Това беше усмивката на Джери. Не на Джоунъс.

— Защо не ми се обади, че си пристигнал?

Висок, загорял мъж с пясъчноруса коса и акуратно поддържана брадичка отпусна ръка на рамото му. Лиз долови отблясъка на диамант върху пръста му. Млад е, отбеляза, решила да запомни всичко, което можеше. Малко над тридесетте, облечен с елегантна, изискана небрежност.

— Прескочих само набързо — отвърна Джоунъс. И той като Лиз попиваше всяка подробност. — Малко работа... — Хвърли към нея многозначителен поглед. — Малко удоволствие.

Мъжът обърна глава и я изгледа оценяващо.

— Че как иначе!

Като мислеше трескаво, Лиз протегна ръка.

— Здравейте. Щом Джери е толкова невежлив и не ни запознава, ще го направим сами. Аз съм Лиз Палмър.

— Дейвид Мериуърт — той хвана ръката ѝ в двете си длани. Бяха гладки и меки. — Маниерите на Джери може и да не ги бива много, но вкусът му е на ниво.

Тя се усмихна с надеждата да го прави подобаващо.

— Благодаря.

— Вземи си стол, Мериуърт — Джоунъс извади цигара. — Само за да свалиш ръцете си от моята дама.

Каза го с добродушния, шеговит тон, неизменно присъщ на Джери, ала очите си бяха на Джоунъс — остри, бдителни, с безмълвно отправеното ѝ наново предупреждение да се държи предпазливо.

— Няма да откажа чашка кафе — Дейвид издърпа стол и седна, след като хвърли поглед на часовника. — Да се видим набързо. Та как, казваш, вървят нещата на острова? Гмуркаш ли се често?

Джоунъс изви насмешливо устни и, без да мигне, отвърна нехайно:

— Не се оплаквам.

— Това да се чува. Аз сам се канех да прескоча към теб, но не бях в Щатите две седмици. Едва снощи се върнах — той сложи две бучки захар в кафето, което келнерът донесе и постави пред него. — Бизнесът върви, приятел. Наистина си го бива.

— С какво се занимавате, господин Мериуърт?

Той се ухили широко насреща ѝ, после намигна на Джоунъс.

— Продажби, мила. Внос-износ, тъй да се каже.

— Наистина? — гърлото ѝ беше пресъхнало и Лиз отпи от кафето си. — Трябва да е интересно.

— Има си своите прелести — Мериуърт се извърна така, че да я погледне в лицето. — Та откъде, значи, ви изнамери Джери?

— На Косумел — тя хвърли на Джоунъс твърд поглед. — Партньори сме.

Дейвид остави бавно чашата си.

— Така ли?

Можеха да я оплескат, ако вземеше сега да ѝ противоречи, помисли Джоунъс.

— Така е — потвърди.

Дейвид сви рамене и пак вдигна чашата.

— Щом шефът няма нищо против, на мен ми е все тая.

— Правя нещата както смятам за добре — подхвана Джоунъс, — или не ги правя изобщо.

— Не ще и дума — ухили се Дейвид. Като израз на съгласие, може би. Или пък му се беше сторило забавно напереното изказване. — Слушай, от известно време не съм в течение. Доставките все така гладко ли вървят?

Тези думи погребяха и последните му надежди. Намереното в банковия сейф беше истина и принадлежеше на Джери. Джоунъс започна да си маже филийка с масло така, сякаш цялото време на света беше негово. Под масата Лиз докосна крака му, разчитайки да го разбере като жест на утеха. Той изобщо не я погледна.

— Защо да не вървят?

— Това е най-изпитаната работа, която ми е попадала — заяви Дейвид, като се огледа предпазливо към съседните маси. — Не ми се ще нещата да се издънят.

— Прекалено много се притесняваш.

— Ти си тоя, дето трябва да се притеснява — отбеляза Дейвид. — Не аз си имам вземане-даване с Манчес. Теб те нямаше тук миналата година, когато той се погрижи за ония двамата колумбийци. А аз бях. Ти се занимаваш с доставките, аз си гледам търговията. Спя по-спокойно.

— Аз само се гмуркам — отвърна Джоунъс и изтръска пепелта от цигарата. — Спя си чудесно.

— Бива си го, нали? — ухили й се пак Дейвид. — Знаех си, че Джери е тъкмо човекът, който му е нужен на шефа. Карай все така, малкия, гмуркай се. — Той чукна чашата си в тази на Джоунъс. — Толкова по-добре за мен.

— Вие двамата май отдавна се познавате — обади се усмихната Лиз. Под масата мачкаше салфетката в скута си.

— Бая време, а Джери?

— Ъ-хъ, бая.

— Сприятелихме се преди шест... Не, седем години. Действахме по една баламска далавера в Лос Анджелис. Щяхме да измъкнем онези двадесет хиляди от старата дама, ако дъщеря й не се беше усетила — Дейвид извади тънка табакера. — Брат ти те отърва тогава, нали? Адвокатът от Източното крайбрежие.

— Ъ-хъ.

Джоунъс си спомняше задействаните връзки и изпращането на гаранцията.

— Пък аз съм се установил тук от вече близо пет години. Същински бизнесмен — той шляпна Джоунъс по ръката. — Къде-къде по-добре от дребните игрички, а, Джери?

— Парите са по-добри.

Дейвид се разтресе в смях.

— А бе, защо не ви разведа вас двамата из Акапулко тази вечер?

— Трябва да се връщаме — Джоунъс даде знак на келнера да донесе сметката. — Работа, нали знаеш?

— Ясно — той кимна към входа на ресторанта. — Ето го и клиентът ми. Другия път се обади, като дойдеш.

— Дадено.

— И предай поздрави на стария Кленси.

Дейвид отново се разсмя и им махна за довиждане. Те го наблюдаваха как прекосява помещението и се ръкува с мъж в тъмен костюм.

— Не говори тук — измърмори Джоунъс, докато подписваше сметката. — Хайде да тръгваме.

Смачканата салфетка на Лиз падна на пода, когато стана. Той не проговори, докато вратата на вилата не се затвори зад гърба им.

— Защо ти трябваше да му казваш, че сме партньори?

Тъй като беше готова за атаката, тя невъзмутимо сви рамене.

— Той каза повече, щом разбра.

— Щеше да каже точно толкова и ако беше се извинила и напуснала масата.

Лиз скръсти ръце.

— Проблемът ни е общ, забрави ли?

Хич не му пукаше, че го замерят с камъни от собствената му градина.

— Можеше да измислиш нещо друго! Или да го наречеш поне по друг начин.

— Защо? Останалите знаят коя съм. Рано или късно той ще се види, с който там им е шефът и ще научи цялата история.

Беше права. Ала това също не го интересуваше.

— Багажът ти събран ли е?

— Да.

— Тогава да тръгваме. Плащаме и отиваме на летището.

— А после?

— После направо при Моралес.

— Създадохте ни грижи — Моралес се размърда нервно на стола, но сдържа яда си. — И ни отворихте доста работа. Двамина от моите хора губиха от ценното време да ви дирят из Акапулко. Трябваше да ми кажете, господин Шарп, че възнамерявате да вземете госпожица Палмър със себе си.

— Сметнах, че полицейската опашка в Акапулко ще създаде неудобства.

— А сега, след като сте приключили разследването си, ми носите това — той вдигна ключа и се взря в него. — Това, което госпожица Палмър е открила още преди няколко дни. Като адвокат би следвало да ви е ясен смисълът на фразата „укриване на веществени доказателства“.

— Разбира се — кимна хладно Джоунъс. — Ала нито госпожица Палмър, нито аз самият бихме могли да знаем, че ключът е веществено доказателство. Предполагахме, естествено, че има вероятност да е принадлежал на брат ми. Укриването на предположения едва ли е престъпление.

— Може би не, но е лоша преценка. Лошата преценка често се тълкува като нарушение.

Джоунъс се облегна назад. Ако Моралес искаше да обсъждат закона — дадено, ще го обсъждат.

— Щом ключът е принадлежал на брат ми, тъй като съм наследник на неговото имущество, той става мой. Във всеки случай, след като се убедих, че наистина е бил на Джери, и че съдържанието на сейфа представлява веществено доказателство, аз ви предоставям както ключа, така и описание на съдържанието на банковата касета.

— Тъй. А да имате също предположения как брат ви е се е сдобил с въпросното съдържание?

— Да.

Моралес изчака секунда и се обърна към Лиз.

— А вие, госпожице Палмър, вие също ли имате някакви предположения?

Тя седеше, стиснала здраво ръце в скута си, ала гласът ѝ беше спокоен и твърд.

— Зная, че този, който ме нападна, търсеше пари, очевидно голямо количество пари. Тези, които намерихме, бяха много.

— Също и пакет, чието съдържание, както господин Шари... предполага, е кокаин? — Моралес преплете пръсти върху бюрото. — Госпожице Палмър, да сте виждали някога господин Джеръмая Шарп да притежава кокаин?

— Не.

— Споменавал ли ви е някога за кокаин или трафик на наркотици?

— Не, разбира се, че не. Щях да ви кажа.

— Както ми казахте за ключа ли?

Джоунъс понечи да възрази, но Моралес само махна с ръка.

— Ще ми е нужен списък на вашите клиенти за последния месец и половина, госпожице Палмър. Имена и, доколкото е възможно, адреси.

— На клиентите ми? Защо?

— Повече от вероятно е господин Шарп да е използвал магазина ви са своите контакти.

— Магазина ми! — Лиз се изправи почти вбесена. — Моите лодки? Да не мислите, че е могъл да превозва наркотици под носа ми, без аз да разбера?

Моралес извади пура и взе да я разглежда.

— Много се надявам да сте били в неведение, госпожице Палмър. Донесете ми списъка с клиентите до края на седмицата — той погледна към Джоунъс. — Естествено, вие сте в правото си да поискате съдебно разпореждане. Това само ще забави процедурата. А аз, разбира се, съм в правото си да привлека госпожица Палмър като важен свидетел по делото. Дори да я задържа, ако намеря за необходимо.

Джоунъс съзерцаваше бледосиньото облаче дим на цигарата си, плуващо към тавана. Изкушаваше се да окачества блъфа на Моралес просто като упражнение за изпробване двата края на закона. Ала така двамата с капитана можеха с часове да си подхвърлят топката, тоест Лиз.

— Има случаи, капитане, когато е по-мъдро да не се използват определени права. Мисля, спокойно мога да заявя, че ние, тримата тук, желаем, в общи линии, едно и също — стана и поднесе запалка към върха на пурата в ръката на Моралес. — Ще получите нужния ви списък, капитане. Но има и още нещо.

Моралес вдигна поглед и зачака.

— Пабло Манчес — каза Джоунъс и отбеляза със задоволство как очите на Моралес се присвиха.

— Какво за Манчес?

— Той е на Косумел. Или поне беше — обясни Джоунъс. — Брат ми се е срещал с него на няколко пъти в тукашните барове и нощни клубове. Може би ви интересува също и Дейвид Мериуърт, американец, подвизаващ се в Акапулко. Явно той е запознал брат ми със съучастниците си на острова. Ако се свържете с властите в Щатите, ще откриете, че Мериуърт има впечатляващо криминално досие.

С акуратния си почерк Моралес записа името, макар да нямаше вероятност да го забрави.

— Благодаря за информацията. Между другото, за в бъдеще, господин Шарп, ще съм ви още по-признателен, ако не се пречкате на пътя ми. Буенас тардес, госпожице Палмър.

След малко бяха на улицата.

— Не обичам да ме заплашват — каза Лиз. — Той именно това правеше, нали? Заплашваше да ме пхне в затвора!

Съвсем спокоен, дори леко развеселен, Джоунъс запали цигара.

— Капитанът само изтъкваше възможностите и правата си, нашите също.

— Да, ама теб не те заплашваше със затвор — промърмори тя.

— Той не се безпокои толкова за мен, колкото за теб.

— Да се безпокои ли?

Лиз се закова с ръка върху дръжката на колата, която Джоунъс бе взел под наем.

— Той е добро ченге, а ти си от неговите подопечни.

Тя погледна намръщено към сградата на полицията.

— Странен начин да показва загрижеността си.

Отнякъде изникна опърпано момченце и галантно ѝ отвори вратата. Още преди да протегне ръка, Лиз вече бъркаше в чантата си за монета.

— Грасиас.

То погледна монетата, ухили се като видя стойността ѝ и кимна одобрително.

— Буенас тардес, сеньорита.

Точно толкова галантно затвори вратата след нея, а монетата изчезна в джоба му.

— Хубаво, че не идваш често в града — подхвърли Джоунъс.

— Защо?

— Ще се разориш за една седмица.

Тя извади шнола и върза косата си назад.

— Защото дадох на момченцето двадесет и пет песо ли?

— Колко още даде на другото хлапе, преди да влезем при Моралес?

— Нали купих нещо от него.

— Да, бе — той подкара. — Вярно, имаш вид на човек, който не може да изкара до края на деня без пакетче дъвки.

— Сменяш темата.

— Правилно. Я ми кажи сега къде е най-доброто място, откъдето мога да купя продукти за чилито.

— Искаш да ти го сготвя довечера ли?

— Поне ще ти отвлече ума от всичко останало. Направихме каквото можахме за момента — добави. — Тази вечер ще отмаряме.

Щеше ѝ се да вярва, че е прав. А и наистина, от нерви и напрежение наистина се чувстваше като смазана.

— Готвенето за отмора ли го броиш?

— Яденето. Просто е неизбежно обстоятелството, че трябва първо да го сготвиш.

Звучеше толкова абсурдно, че Лиз премълча. След малко се обади.

— На следващия тъгъл завий наляво. Казвам ти какво да купиш, ти го купуваш, после изчезваш от погледа ми.

— Става.

— Чистенето е за теб.

— Нямах грижа.

— Спри тук — нареди му. — И помни, че сам го поиска.

Лиз никога не жалеше материала, когато готвеше, включително и мексиканските подправки, които в оригиналния си тукашен вид бяха много по-силни от продаваните в обикновения американски супермаркет. Вкус към мексиканската кухня и юкатанските специалитети доби още като дете, докато пътуваше из полуострова с родителите си. Не си падаше особено по кулинарните занимания и, когато беше сама, често минаваше само с по някой сандвич, ала ако се хванеше с желание да сготви нещо, правеше го повече от задоволително.

Може би до известна степен ѝ се искаше да впечатли Джоунъс. Защо да не го признае? Навярно е съвсем нормално и естествено една жена да иска да впечатли някого със своите кулинарни умения.

Подобни мисли се въртяха в ума ѝ, докато приготвяше салата по стара индианска рецепта на маите. Обели авокадото и го нарязва на тънки парченца, после и доматиите. Странно, но действително бе започнала да се чувства по-спокойна и отпусната.

Последните няколко дни се оказаха тежки, почти всичко, което ѝ се налагаше да върши, беше необичайно. Истинско облекчение изпитваше да не взема по-важни жизнени решения от това, по кой най-добър начин да нареже плодовете и зеленчуците. Накрая, след като отдели на външното оформяне повече старания от нужното, тя остана доволна от контрастиращите зелени, червени и жълто-оранжеви цветове. Всъщност това беше единствената салата, която Фейт скланяше да хапне, и то само защото я смяташе за достатъчно красива. Лиз не усети, че се усмихва, захванала да кълца лука и чушките. Добави щедра доза чесън и ги сложи да се задушат.

— Вече мирише хубаво — появи се на вратата Джоунъс.

Тя само се озърна през рамо.

— Разбрахме се да не ми се пречкаш.

— Ти готвиш, аз подреждам масата.

Лиз само вдигна рамене и пак се извърна към печката. Сипваше, бъркаше и добавяше подправки, докато кухнята не се изпълни със смесица от ухания. Ястието, пълно с месо и зеленчуци, къкреше на тих огън и бавно се сгъстяваше. Доволна от себе си, тя изтри ръце в кърпата и се обърна. Той се беше разположил на масата и я наблюдаваше.

— Изглеждаш добре — рече ѝ. — Дори много добре. Толкова естествено ѝ се струваше да бъдат двамата заедно в кухнята, яденото да ври, а ветрецът да появява леко през мрежата на прозореца. Това я накара да си спомни колко тежко бе да си откажеш такива прости неща в живота. Окачи кърпата, но изведнъж празните ръце започнаха да ѝ пречат, не знаеше какво да прави с тях.

— Някои мъже смятат, че жената изглежда най-добре пред печката.

— Не съм сигурен. Аз лично се колебая между сегашния ти вид и този на мостика, както държиш щурвала в ръце. Колко време още

трябва да се готви това чудо?

— Близко половин час.

— Хубаво — Джоунъс стана и отиде до плота, където беше оставил две бутилки. — Ще имаме време за малко вино.

Слаб предупредителен сигнал проехтя в главата ѝ. Припряно реши, че ѝ трябва капак за яденето.

— Нямам подходящи чаши — каза, като ровеше из шкафа.

— Помислил съм и за това.

От плик до бутилките той извади две винени чаши с тънки столчета.

— Много си досетлив — промърмори Лиз.

— Нали не искаше да ти се мотая в краката, та реших и аз да свърша нещо.

Джоунъс измъкна корковата тапа на едното шише и остави виното да подиша.

— Тези свещи не са мои.

Обърна се и я видя да оправя ресните на една от тъканите покривчици за сервиране. Между тях, в средата на масата, беше сложил две тъмносини свещи, по чиято гладка повърхност проблясваха отражения от светлината.

— Наши са — каза той.

Тя бавно приглади с ръка покривчицата. За последен път беше палила свещи, когато изгасна токът. Тези нямаха непретенциозния грубоват вид на домакинските, а бяха тъпички и изящни.

— Не е имало нужда да си създаваш главоболия. Аз не...

— Свещите и виното те карат да се чувстваш неудобно ли?

Лиз остави покривката на мира и отпусна ръце.

— Не, разбира се.

— Хубаво — Джоунъс наля гъстото червено вино в двете чаши. Приблужи се и ѝ подаде едната. — Защото на мен ми действат отпускащо. Нали така се разбрахме за тази вечер?

Тя опита виното. Обзе я внезапно желание да избяга, ала остана закована на място.

— Боя се, че може би търсиш нещо повече, отколкото мога да дам.

— Не — той допря чашата си в нейната. — Търся точно толкова, колкото можеш да дадеш.

Тъй като не се чувстваше в свои води, Лиз отиде до хладилника.

— Можем да започнем със салатата.

Джоунъс запали свещите и загаси лампата. Какво толкоз, каза си тя. Има ли някакво значение? Атмосферата просто е приятно допълнение към яденето.

— Много красиво — обади се той, когато Лиз извади купата, украсена от страни с резенчета авокадо, и я донесе на масата. — Как се нарича?

— Салата на маите — тя седна, опита парченце и за пореден път тази вечер остана доволна. — Научих рецептата, когато работех в хотела. Всъщност оттам идват повечето ми готварски познания.

— Превъзходно! — реши Джоунъс след първата хапка. — Сега съжалявам, че не те придумах да готвиш още от самото начало.

— Само еднократно — усмихна се Лиз. Вече не се чувстваше уморена и изнервена. — Храната не е...

— Включена в наема — довърши Джоунъс. — Бихме могли да се споразумеем.

Тя се засмя и боцна парченце грейпфрут.

— Няма да стане. Във Филаделфия как я караш?

— Една жена идва да чисти и заедно с това ми приготвя телешко задушено. В сряда — той лапна още една хапка с наслаждение. — Така веднъж седмично ям до насита.

— А светски събирания, приеми? Навярно често ходиш по такива места?

— На някои ми се налага заради работата, на други ходя за разнообразие — Джоунъс почти бе забравил удоволствието да седи по домашному в кухнята и да се радва на една обикновена вечеря. — Честно казано, уморително е да кръстосваш.

— Да кръстосваш ли?

— Когато бяхме тийнейджъри, двамата с Джери се мятахме в колата петък вечер и обикаляхме улиците. Идеята беше да видим кои момичета са направили същото. Приемите са точно такива обиколки за възрастни.

Лиз свъси вежди. Не звучеше така блестящо и вълнуващо, както си го представяше.

— Изглежда доста безсмислено.

— Не изглежда, а е.

— Не приличаш на човек, който върши нещо без определена цел.

— Компенсирам го с безсмислени вечери — промърмори той. — Идва един момент, когато разбираш, че не ти трябва кой знае колко.

Ето това е, осъзна Джоунъс. Не работата, не часовете, прекарани над юридическите книги или в съдебната зала. Именно безсъдържателните вечери го караха да се стреми към още нещо, да иска повече. Той взе бутилката да й долее, но очите му останаха приковани в нейните.

— Стигнах до това заключение съвсем неотдавна.

Тя усети обезпокояващо вълнение. Отмести чашата, стана и отиде до печката.

— Всички вземаме решения в определени моменти от живота си и преразглеждаме важността на нещата.

— Имам чувството, че ти си го сторила преди много време.

— Да. И не съжалявам.

Така си е, помисли Джоунъс. Не беше жена, която се тръшка и окайва.

— И не би го променила, нали?

Лиз продължи да сипва яденето в дълбоки чинии.

— Да променя кое?

— Ако можеше да се върнеш единадесет години назад и да поемеш по друг път, не би го направила.

Тя остави черпака и се обърна. Той виждаше отраженията на свещите в очите ѝ. Виждаше силата, която женствената външност и полумракът не можеха да скрият.

— Това означава, че би трябвало да се откажа от Фейт. Не, не бих го направила.

Щом остави чиниите на масата, Джоунъс хвана ръката ѝ.

— Възхищавам ти се.

Лиз се смути.

— За какво?

— Че си точно такава, каквато си.

ОСМА ГЛАВА

Никакво възторжено многословие, никакви любовни уверения нямаше да ѝ подействат по-силно. Пък и тях една прозорлива жена със сигурност би подминала без особено внимание. Не бе свикнала на ласкателства, но едно такова искрено и просто одобрение беше нещо различно. Навярно поради светлината на свещите, виното, уютната атмосфера в малката кухня на празната къща, тя изпитваше някаква задушевна близост, беше ѝ приятно и спокойно с него. Без да го съзнава, се оказа обезоръжена.

— Не мога да съм друга.

— Можеш, разбира се, ала се радвам, че не си.

— А ти какъв си? — попита Лиз и седна до него.

— Тридесет и петгодишен адвокат, който току-що разбира, че е пропилял доста време — Джоунъс вдигна чашата си и я чукна в нейната. — За хубавото, което го има.

Макар да не бе сигурна, че го разбира, тя пи, после започнаха да се хранят.

— Това чудо може да се използва за самолетно гориво — пъкна той отново лъжица в ароматното, пикантно чили. — Страхотно е!

— Не е ли прекалено люто за стомаха на един янки?

— Моят стомах на янки ще се справи. Слушай, учудвам се, че не си отворила ресторант при положение, че можеш да готвиш така.

Нямаше да е истинска жена, ако този комплимент не ѝ достави удоволствие.

— Обичам повече морето, отколкото кухнята.

— За това спор няма. Та, значи, усвоила си тези умения, докато си работила в хотела?

— Да. Хранехме се там. Готвачът често ми показваше колко слага от това, колко от онова. Беше много мил — спомняше си Лиз. — Повечето от хората бяха мили.

Джоунъс искаше да знае всичко — подробностите, чувствата, преживяното. И разбираше, че ако иска да ги узнае, трябва да пита

предпазливо.

— Колко дълго работи там?

— Две години. Загубих броя на леглата, които съм оправила за това време.

— После подхвана собствен бизнес?

— После се залових с магазина за водолазна екипировка — тя взе една препечена филийка и я счупи на две. — Беше рисковано начинание, но единственият правилен начин.

— Как се оправяше? — той изчака да го погледне. — С дъщеря ти?

Лиз сякаш се отдръпна вътрешно. Долови го по гласа ѝ.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Чудя ти се — Джоунъс говореше кротко, тъй като знаеше, че тя никога нямаше да се поддаде на натиск. — Колко жени биха се справили с това, с което ти си успяла? Сама, бременна, принудена да изкарва прехраната си.

— Толкова ли необичайно изглежда? — усмихна се Лиз. — Начини има най-различни, не е ли така?

— Повечето биха избрали друг.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Друг нямаше да е правилният за мен — Лиз отпи от чашата и мисълта ѝ се върна назад, в миналото. — Беше ме страх. Отначало доста, ала все по-малко и по-малко с течение на времето. Хората бяха много добри към мен. Можеше нещата да се стекат и иначе, ако не бях имала късмет. Чистех стая 328, когато започнаха родилните болки — погледът в очите ѝ се стопли, като че виждаше нещо прекрасно. — Помня, че държах куп хавлиени кърпи в ръка и си мислех: „Божичко, започна се, а съм почистила само половината от стаите.“

Тя се засмя и отново хвана лъжицата. Яденето в чинията на Джоунъс изстиваше.

— Работила си до самото раждане на детето?

— Естествено. Бях здрава.

— Познавам мъже, които си взимат ден отпуск, ако трябва да си направят пломба на зъба.

Лиз пак се засмя и му подаде препечения хляб.

— Навярно жените приемат нещата по-спокойно и се справят по-лесно.

Само някои жени, помисли той. Само някои изключителни жени.

— А след това?

— След това отново ми провървя. Една от жените, с които работех заедно, познаваше сенъора Алдерес. Когато Фейт се роди, най-малкото й дете тъкмо бе навършило пет. През деня тя се грижеше за Фейт, тъй че аз можах веднага да се върна на работа.

Филията се натроши в ръцете му.

— Трябва да ти е било трудно.

— Трудното се състоеше в това, да оставям всяка сутрин бебето, но сенъората се отнасяше чудесно и с Фейт, и с мен. После намерих тази къща. Както и да е, нещата се нареждаха едно след друго. Отворих магазина за плувни принадлежности.

Джоунъс се чудеше дали тя бе наясно, че колкото по-просто го описваше, толкова по-въълнуващо и затрогващо звучеше.

— Каза, че магазинът е бил рискована идея.

— Всичко е риск. Ако бях останала в хотела, никога нямаше да имам възможност да дам на Фейт това, което исках да й дам. И навярно самата аз щях да се чувствам измамена. Да ти сипя ли още?

— Не — той стана да отнесе чиниите, като обмисляше как да подходи. Ако изтървеше нещо, което не трябва, Лиз отново щеше да се отдръпне и затвори в себе си. Колкото повече му разказваше за себе си, толкова по-голямо желание изпитваше Джоунъс да узнае повече. — Къде научи да се гмуркаш?

— Ами точно тук, на Косумел, когато бях на възраст малко по-голяма от Фейт — Лиз по навик започна да прибира останалото ядене, докато той пълнеше мивката с вода. — Бяхме пристигнали на почивка с родителите ми. Захванах се на минутата. Изживяването беше като... Не знам, като да се учиш да летиш, може би.

— Затова ли после дойде тук?

— Дойдох, защото тук винаги съм се чувствала спокойно. Имах нужда от душевно равновесие.

— Трябва да си била още ученичка?

Тя клекна пред хладилника, за да размести нещата и направи място.

— Бях първа година в колежа. Щях да ставам морски биолог. Преподавател, който посвещава учениците в тайнствата на морето. Учен, който открива всички отговори. Беше толкова голяма и

завладяваща мечта. Бях погълната от нея до такава степен, че непрекъснато учех и почти не излизах. После... — Лиз млъкна. Изправи се бавно и затвори хладилника. — Ще трябва да светнем лампата за чиниите.

— После какво? — попита той и сложи ръка на рамото ѝ, когато тя щракна ключа.

Лиз го изгледа продължително. Подскачащите сенки на свещите бяха изчезнали от светлината на лампата.

— После срещнах бащата на Фейт и това беше краят на мечтите.

Нуждата, която Джоунъс изпитваше да узнае всичко, помрачи трезвия разум, накара го за забрави предпазливостта.

— Обичаше ли го?

— Да. Инак нямаше да я има Фейт.

Не това беше отговорът, който той искаше.

— Тогава защо я гледаш сама?

— Не е ли ясно? — отърси тя с раздразнение ръката му. — Той не ме искаше.

— Независимо дали ти е искал, или не, имал е задължения към теб и детето.

— Не ми говори за задължения. Фейт е мое задължение.

— Законът разглежда нещата по друг начин.

— Дръж го гоя закон за себе си! — избухна Лиз. — Той можеше да го цитира наизуст по алинеи и параграфи, ала това нищо не значеше. Ние с Фейт не бяхме желани.

— Значи си оставила гордостта да ти отнеме правата? — също ядосан, Джоунъс пхна ръце в джобовете и се върна до мивката. — Защо не си отстоявала това, което ти се полага?

— Подробности ли искаш, Джоунъс? — споменът бе наситен с позор, със срам и болка. Тя се хвана за надигналия се в душата ѝ гняв като за спасителна сламка. Отиде до масата, взе чашата с вино и отпи порядъчна глътка. — Още не бях навършила осемнадесет. Бях в колеж, за да уча точно каквото исках и да се занимавам точно с това, с което исках да се занимавам. Смятах се за много по-зряла от колегите си, които прехвърчаха от лекция на лекция, къде по-заети с мисълта за поредния купон. Повечето вечери прекарвах в библиотеката. Там се и запознахме. Той следваше право, беше последна година и знаеше, че ако не се дипломира, здравата ще си изпати у дома. В семейството му

имало юристи и политици още от времето на Революцията. Разбираемо ти е понятието за семейна чест, нали? — Стрелата улучи целта, но той само кимна. — Тогава ще разбереш и останалото. Виждахме се в библиотеката всяка вечер, тъй че започнахме, естествено, да разговаряме, после да прескачаме на чашка кафе. Той беше умен, привлекателен, с чудесни обноски, забавен. — Лиз духна свещите почти яростно. Разнесе се миризма на восък и увисна във въздуха. — Аз хлътнах яко. Той ми носеше цветя, водеше ме на дълги разходки с колата в събота вечер. Когато ми каза, че ме обича, му повярвах. Мислех, че светът е в краката ми.

Тя допи виното и остави чашата. Искаше ѝ се по-бързо да приключи. Джоунъс мълчеше.

— Каза ми, че ще се оженим веднага, щом си уреди положението. Често седяхме в колата му, съзерцавахме звездите и той ми разказваше за тяхната къща в Далас. За многото стаи, прекрасната наредба и старинните полилеи, за официалните приеми и прислугата. Беше като приказка, една чудесна приказка с щастлив завършек, в края на която всички са навеки щастливи. Един ден пристигна майка му — Лиз се засмя, ала стисна облегалката на стола така, че кокалчетата ѝ побеляха. — Всъщност, изпрати шофьора си горе до стаята, за да ме отведе при нея. Маркъс нищо не бе споменал за идването ѝ, но аз бях изпълнена с трепетното вълнение, че ще се запознаем. До тротоара беше спрял един такъв фантастичен бял „Ролс“, какъвто човек вижда само по филмите. Шофьорът ми отвори вратата и аз вече се превъзнесох. После се качих вътре и тя ми изложи някои истини за живота. Синът ѝ трябвало да поддържа определено ниво, да защитава определена представа. Била убедена, че аз съм много добро момиче, ала едва ли съм подходяща за даласката фамилия Дженсън.

При споменаване на името Джоунъс присви очи, но не каза нищо. Само за да е заета с нещо, Лиз отиде до печката и взе да я търка нервно.

— Каза, че вече е разговаряла със сина си и той разбрал, че тази връзка трябва да приключи. После ми предложи чек като обезщетение. Бях унижена и, по-лошото, бях бременна. Още на никой не бях казала, защото едва същата сутрин го бях разбрала. Не приех парите ѝ. Излязох от „Ролс“-а и отидох право при Маркъс. Бях сигурна, че ме обича достатъчно силно, за да се откаже от всичко това заради мен и

заради детето ни. Грешах — очите й бяха толкова сухи, че чак я боляха. Тя ги притисна с пръсти. — Когато отидох при него, той захвана да приказва. Разсъдливо и благоразумно. Било много хубаво, ала вече дошъл краят. Родителите му държали кесията и било важно да не ги дразни. Но искал да зная, че все още бихме могли да се срещаме от време на време, стига да не бие на очи. Когато му казах за бебето, той допадна в ярост. Как съм могла да направя такова нещо? Аз!

Лиз така захвърли гъбата за чинии в мивката, че сапунената вода се разплиска.

— Сякаш аз сама, без чужда намеса бях заченала бебето! Той не го искаше. Не искаше и някакво тъпо момиче, оставило се да забременее, да обърка живота му. Каза ми, че трябва да го махна, да се отърва от него. От него, сякаш Фейт беше нещо, което може да се изтрие, да се заличи и забрави. Аз изпаднах в истерия, а той побесня. Съвсем си изтърва нервите. Взе да ме заплашва. Щял да пусне слух, че спя, с когото ми попадне и приятелите му щели да го потвърдят. Никога нямало да мога да докажа, че детето е негово. Каза, че родителите ми щели да се озоват в доста неловко положение и дори можело да бъде съдена за морални щети, ако направя опит да раздухам случая и да го направя обществено достояние. Сипеше множество юридически фрази, които ми бяха непонятни, ала това, което разбрах, беше, че скъсва с мен. Семейството му имало значително влияние в колежа и ме заплаши, че ще се погрижи да бъде изключена. Понеже бях достатъчно глупава, та да повярвам на всичко, което изреди, аз онемях от ужас. Даде ми чек и каза да ида в друг щат, а най-добре извън страната, и там да оправя нещата. Така никой нямало да разбере.

Джоунъс продължаваше да слуша, без да я прекъсва.

— Една седмица не предприех нищо. Ходех на лекции като замаяна, мислех, че ще се събудя и всичко това ще се окаже само един кошмарен сън. После погледнах истината в очите. Писах на майка ми и баща им и им казах това, което можех. Продадох колата, която ми бяха подарили след завършване на гимназията, взех чека на Маркърс и дойдох на Косумел да родя бебето.

Сега той не издържа. Беше потресен.

— Могла си да отидеш при родителите си.

— Да, но Маркърс беше успял да ме убеди, че те ще се срамуват от мен. Казваше, че ще ме намразят и ще смятат детето за бreme.

— Защо не отиде при неговото семейство? Имала си право да се погрижат за теб.

— Да ида при тях? — никога не бе чувал такава злост в гласа ѝ.
— И те да се погрижат за мен? По-скоро бих отишла направо в ада!

Джоунъс изчака гневният изблик да отшуми. Когато бе сигурен, че тя отново е в състояние да говори спокойно, попита:

— Те дори не са знаели, нали?

— Не. Няма и да узнаят. Фейт си е моя!

— А какво знае Фейт?

— Само това, което трябва. Никога не съм я лъгала.

— Известно ли ти е, че Маркърс Дженсън точи зъби за сената, а нищо чудно и за по-нагоре?

Лиз пребледня. На лицето ѝ не остана капчица кръв.

— Познаваш ли го?

— По име.

Обзе я паника, после отмина, за да се върне след малко с двойна сила.

— Той не знае за съществуването на Фейт. Никой от тях не знае. Не бива да знаят.

Джоунъс я изгледа изпитателно и пристъпи напред.

— От какво те е страх?

— От властта им. Фейт е моя и ще си остане само моя. Никой от тях няма дори да я докосне.

— Значи затова си тук? Криеш се от тях, нали?

— Правя каквото е необходимо, за да предпазя детето си.

— Той все още те кара да трепериш от страх! — вбесен заради самата нея, Джоунъс я стисна за ръцете. — Вързал е вътре в теб едно уплашено момиче, което така и не може да се откачи и да се почувства живо! Не ти ли е ясно, че такъв като него дори не те помни? Още бягаши от мъж, който няма да те познае на улицата!

Зашлеви го така силно, че главата му се отметна назад. Като дишаше тежко, тя отстъпи крачка, поразена от сляпата ярост, на която не подозираше, че бе способна.

— Не ми разправяй от какво бягам! — процеди. — Не ми обяснявай какво чувствам!

После изскочи от кухнята. Преди да бе стигнала външната врата, той я догони. Хвана я здраво и я извъртя към себе си. Вече не знаеше

кое от всичко го бе ядосало така силно, а само това, че повече не бе в състояние да владее гнева си.

— От колко неща си се отказала заради него? Даваш ли си сметка как си осакатила живота си?

— Това си е моят живот! — кресна му Лиз.

— И в него няма да има никой друг, освен дъщеря ти? А какво, по дяволите, ще правиш, когато тя порасне? Какво, по дяволите, ще правиш след двадесет години, когато ще си останеш единствено със спомените?

— Недей...

Сълзи напълниха очите ѝ така внезапно, че бе невъзможно да ги сдържи.

Джоунъс я привлече по-близо и я разтърси, докато Лиз бе принудена да го погледне.

— Всеки има нужда от човек до себе си. Ти също. Крайно време е някой да ти го докаже.

— Не!

Тя се опита да се извърне, ала той беше по-бърз. Впи устни в нейните. Лиз се дърпаше и съпротивляваше, но ръцете ѝ висяха приклучени между телата им, а неговите я бяха сграбчили в желязна хватка. Чувствата ѝ, в които имаше премесени и страх и мъка, и гняв и болка, станаха още по-объркани, когато в тях се прокрадна желание. Мъчеше се да не се огъне и поддаде на нито едно от тях, докато устните му ѝ повеляваха покорство и отзивчивост.

— Не се бориш с мен — каза ѝ. Очите му, съвсем близо до нейните, я пронизваха. — Бориш се със себе си. Още от първата ни среща непрекъснато се бориш сама със себе си.

— Искам да ме оставиш на мира.

Щеше ѝ се да го каже твърдо, ала гласът ѝ трепереше.

— Да, искаш да те оставя, но точно толкова, колкото и да не го направя. Дълго време сама си вземала решения, Лиз. Този път аз ще го взема вместо теб.

Бурната ѝ съпротива се стопи, щом той я повали на дивана. Тялото ѝ, притиснато под неговото, започна да се нажежава, кръвта ѝ закипя. Джоунъс беше прав, тя наистина се бореше със самата себе си. Трябваше да победи първо себе си, преди да бе в състояние да надвие него. Ала губеше битката.

Чу собствения си стон, когато устните му се спуснаха надолу по шията ѝ. Това беше стон от удоволствие. Усети твърдите очертания на тялото му и се заизвива под него, но тези движения не бяха знак на протест. Искай ме, сякаш казваше. Искай ме такава, каквата съм!

Почувства как започнаха да пулсират части от тялото ѝ, които бяха замрели преди много години. Животът се втурна в нея като зноен вятър, непризнаващ прегради, помитащ всичко по пътя си. Отбранителните ѝ линии рухнаха. С отчаян вопъл Лиз хвана лицето му в шепи и привлече устните му към своите.

Вкуси страст, живот, обещания. Искаше всичко. Дързостта и безразсъдството, държани тъй дълго в окови, се изтръгнаха на свобода. В гърлото ѝ забълбука звук, който Лиз дори не съзнаваше, че бе смях. Обви се около него. Тя го желаше. Той я желаше. Да върви по дяволите всичко останало.

Джоунъс не бе сигурен какво го тласкаше — яд, желание, обида. Знаеше единствено, че трябва да я има — телом и духом. Лиз беше обезумяла под него, ала не защото се противеше. Всяко нейно движение бе повеля да вземе повече, да даде повече, да го направи побързо. Тя беше като буря, превърнала се в ураган, като огън, прераснал във всепоглъщаща стихия. Каквото и да бе освободил вътре в нея, то се отприщи и го повлече.

Издърпа блузата през главата ѝ и я захвърли настрани. Сърцето му биеше оглушително. Лиз беше толкова дребна, толкова крехка. Но и у него имаше звяр, твърде дълго държан в клетка. Взе гърдата ѝ в уста, от което и на двамата главите им се замаяха. Тя бе така свежа — като чаша студена изворна вода. Миришеше на жена по най-неприкрит и съблазнителен начин. Чувстваше извитото ѝ и натегнато като струна тяло под себе си, горящо като комета. Невинността, която ѝ бе така присъща, трепетно прозираше под необузданата страст. Никой жив мъж не можеше да устои на това. Нямаше мъж, който да не го пожелае. Зарови лице на шията ѝ и усети как ризата се свлича от гърба му.

Лиз едва съзнаваше какво върши. Допирът до тялото му командваше разсъдъка ѝ и тя не можеше да попречи. Искаше да го почувства до себе си, плът до плът, да изпита близостта, която така дълго си беше забранявала. Не бе имала никого. Когато усети изгарящата му кожа, Лиз разбра защо. Не можеше да има друг, освен Джоунъс. Само него. Отново потърси устните му.

Той смъкна дрехите ѝ и тя остана гола, ала не се почувства уязвима. Почувства се силна. Задъхана, започна да се бори с неговите. После не му остави друг избор. Отчаяно желаеща това последно облекчение, Лиз обви крака около него и го придърпа в себе си, докато я изпълни. Потресена в първия миг от разкъсващото усещане, отвори широко очи. На сантиметри от лицето ѝ, Джоунъс я наблюдаваше. Устните ѝ трепнаха и се разтвориха, но още преди да си бе поела дъх, той я понесе все по-нагоре и все по-бързо. Не можеше да каже колко дълго се крепяха на ръба, замаяни от наслада и жадуващи удовлетворение. После Джоунъс я притисна в прегръдката си, тя него също. Двамата заедно ги разтърси тръпка на сладостно освобождение.

Лиз мълчеше. Тялото ѝ бавно се укротяваше и тя не бе в състояние да го пришпорва. Той лежеше неподвижно. Бе изместил тежестта си от нея, ала ръцете му още я обгръщаха. Искаше ѝ се Джоунъс да проговори, да каже нещо, което да придаде по-ясни очертания на случилото се. От опита с единствения си досега любовник бе получила горчив урок. Да не храни илюзии.

Джоунъс положи за миг чело върху рамото ѝ. Той имаше своите терзания.

— Прощавай, Лиз.

Не можеше да каже нищо по-лошо. Тя затвори очи и си наложи да пресуши чувствата. Почти успя. Посегна към купчината дрехи върху пода.

— Няма нужда от извинения.

Събра дрехите си на топка и бързо се отправи към спалнята.

Джоунъс въздъхна дълбоко и седна. Изглежда не му се удаваше да налучка верния път към Лиз Палмър. Като че правеше всичко наопаки. Сам бе слиян от грубостта си, от това, че и сега не ѝ остави почти никакъв друг избор. Май щеше да е най-добре, ако ѝ наемеше частен бодигард, а той се преместеше отново в хотела. Самата истина бе, че не искаше тя да пострада и да се чувства отговорен за нея, но изглежда не го правеше както трябва, не успяваше да намери правилния начин. Когато Лиз стоеше в кухнята и му разказваше какво бе преживяла, нещо се бе надигнало и закипяло в душата му. Това, че то прие накрая формата на страстно желание, не беше лесно нито да се обясни, нито да се оправдае. Извинението му беше не на място, ала какво друго можеше да стори?

Джоунъс нахлузи панталоните и тръгна към стаята си. Не се изненада, че краката му завиха към нейната спалня. Тя тъкмо си обличаше халата.

— Стана късно, Джоунъс.

— Обидих ли те?

Лиз му отправи поглед, от който чувството за вина впи зъби в стомаха му.

— Да. А сега искам да взема душ и да си лягам.

— Лиз, няма оправдание за това, че бях толкова груб и за това, което направих, но...

— Твоето извинение ме обиди — прекъсна го тя. — А сега, ако си казал всичко, което имаш да казваш, би ли ме оставил сама?

Той я гледа няколко мига, после прекара ръка през косата си. Откъде-накъде беше смятал досега, че му е ясна и добре я познава, когато Лиз не само в момента, а винаги бе представлявала една загадка за него?

— По дяволите, Лиз, не се извинявам за това, че те любих, а поради грубата си невъздържаност. Практически те съборих на земята и ти смъкнах дрехите.

Тя скръсти ръце и се опита да запази спокойствие.

— Аз смъкнах твоите.

Устните му трепнаха, после се разтеглиха в усмивка.

— Така си беше.

Нейните очи обаче останаха сериозни.

— Трябва ли и аз да ти се извиня?

Джоунъс се приближи и постави ръце на раменете ѝ. Халатът беше памучен, тънък, със замайващи погледа ярки цветове.

— Не. Искam да ми кажеш, че ме желаше така силно, както и аз теб.

Решителността ѝ започна да отслабва и Лиз отмести поглед.

— Мисля, че беше очевидно.

— Лиз... — той нежно обърна лицето ѝ към себе си.

— Е, добре, желях те. А сега...

— Сега — прекъсна я Джоунъс, — би ли ме чула за малко?

— Няма нужда от повече приказки.

— Напротив, има — той я поведе към леглото и я дръпна да седне. Сложи длан върху нейната. Луната огряваше ръцете им. —

Дойдох на Косумел с една определена цел. Тя все още си остава същата, ала има други неща, които се промениха. Когато те видях за първи път, смятах, че ги знаеш нещо, че криеш нещо. Всичко, отнасящо се до теб, свързвах с Джери. Не след дълго разбрах, че има още нещо. Искях да те опозная, но заради себе си.

— Защо?

— Не знам. Струва ми се, че просто е невъзможно човек да не изпита желание да те закриля — Джоунъс се усмихна на изненадания ѝ поглед. — Успяваш да създадеш представа за независимост и в същото време да изглеждаш като изоставено дете. Тази вечер нарочно те подтиквах да ми разкажеш за Фейт и това, което те е довело тук. Оказа се трудно да го понеса.

Лиз издърпа ръката си.

— Това е разбираемо. На мнозина им струва усилие да възприемат неомъжените майки.

Този път той сграбчи ръката ѝ ядосано.

— Престани да ми приписваш думи, които не съм изричал! Ти стоеше там и говореше, а аз си те представях — млада, пламенна и доверлива, а после предадена, изоставена и наранена. Виждах какво ти е причинило това, как ти е отнело мечтата, отрязало пътя към нещата, които си копнеела да направиш.

— Казах ти, че не съжалявам.

— Зная — Джоунъс вдигна ръката ѝ и я целуна. — Ала, струва ми се, за миг аз изпитах съжаление вместо теб.

— Джоунъс, да не мислиш, че животът ни се нарежда така, както си го мечтаем като деца?

Той се усмихна, прегърна я и я притисна до себе си. Тя седеше, без да помръдне, като не знаеше как да реагира на този обикновен, но тъй затрогващ с нежността си жест. Опря глава на рамото му и затвори очи.

— Джери и аз се канехме да бъдем съдружници — обади се Джоунъс.

— В какво?

— Във всичко.

Лиз докосна монетата, висяща на верижката върху гърдите му.

— И той имаше такава.

— Баба и дядо ни ги дадоха, когато бяхме деца. Еднакви са, златни пет долара. Странно, аз винаги съм я носил с „ези“ нагоре, а Джери с „тура“ — той стисна монетата в шепа. — За първи път открадна кола, когато беше на шестнадесет.

Пръстите ѝ пропълзяха по неговите.

— Съжалявам, Джоунъс.

— Работата беше там, че тя изобщо не му трябваше. Можеше да ползва, която си пожелае от гаража. Каза ми, че просто искал да види дали може да я отмъкне.

— Създавал ти е доста неприятности.

— Да, ала преди всичко на себе си. Обърка собствения си живот. Обаче нищо не вършеше от лошотия. Понякога страшно негодувах, но винаги съм го обичал.

Лиз се примъкна по-близо.

— Любовта носи повече страдания от омразата.

Той я целуна по косата.

— Лиз, ти, предполагам, така и не си се съветвала с адвокат относно Фейт?

— Защо да го правя?

— Маркърс носи отговорност, най-малкото има финансови задължения към теб и Фейт.

— Веднъж вече взех пари от него. Никога повече.

— Издръжката за дете може да бъде уредена кротко и мирно, без всякакъв шум. Няма да се налага да работиш по седем дни в седмицата.

Тя си пое дълбоко дъх и се отдръпна, за да го гледа в очите.

— Фейт е мое дете, само мое още от мига, в който Маркърс ми връчи чека. Можех да направя аборт и да се върна към предишния си живот такъв, какъвто го бях планирала. Ала постъпих другояче. Предпочетох да имам детето, да го отглеждам и издържам. Фейт ми е доставяла само радост, откакто се е родила, нямам намерение да я делея с никого.

— Ще дойде ден, когато тя ще те попита за името му, ще поиска да узнае кой е той...

Лиз прехапа устни, но кимна.

— Когато дойде този ден, аз ще ѝ кажа. Тогава и тя ще трябва сама да направи своя избор.

В момента Джоунъс не искаше да настоява повече, ала и не виждаше причина защо да не накара помощника си да провери как стоят по закон нещата с детската издръжка и родителските задължения.

— Ще ми позволиш ли да се запозная с нея? Помня, че се споразумяхме да напусна къщата и живота ти, щом тя се върне. Така и ще стане, но много бих желал да я видя.

— Стига да си още в Мексико по това време.

— Само още един въпрос.

Сега Лиз се усмихна по-непринудено.

— Само още един.

— Не е имало други мъже, нали?

Усмивката ѝ помръкна.

— Не.

Той почувства едновременно облекчение и вина, признателност и угризение.

— Тогава нека да ти покажа как трябва да бъде.

— Не е нужно да...

Джоунъс нежно махна косата от лицето ѝ.

— Напротив. Заради нас двамата — докосна с устни очите ѝ. — Желая те още от самото начало. — Устните му бяха омайни като пролетен дъжд и точно толкова ласкави. Бавно смъкна халата от раменете ѝ, като следваше пътя му с целувки. — Кожата ти е като златна — прошепна и прокара ръка върху гърдите ѝ, където цветът бе различен. — А тук е толкоз бяла. Искам да те видя цялата.

— Джоунъс...

— Цялата — повтори той, като я гледаше в очите, докато не видя лумналата отново жарава. — Искам цялата да те любя.

Тя не устоя. Никога никой през живота ѝ не я бе докосвал с такова благоговение, не я беше гледал с такова желание. Джоунъс я наведе надолу и Лиз се отпусна на леглото.

— Прекрасна си... — промълви той. На лунната светлина тялото ѝ беше като мед и мляко. Широко отворените ѝ очи — невинни и неувверени. — Искам да ми се довериш — започна Джоунъс бавно да я гали от глезена нагоре. — Искам да видя, че не се страхуваш от мен.

— Не ме е страх от теб.

— Ала преди се страхуваше. Възможно е дори да съм искал да е така. Но вече не.

Езикът му се плъзна по свивката на коляното. Тя се изви и простена.

— Джоунъс...

— Отпусни се — ръката му леко-леко запълзя по бедрото ѝ. — Искам да усетя как омекваш и се разтапяш. Легни, Лиз. Остави ме да ти покажа колко много можеш да имаш.

Тя се подчини само защото нямаше сили нито да се противопостави, нито да устои. Той ѝ шепнеше, милваше, целуваше и захапваше, докато Лиз не се потопи напълно в усещанията, които ѝ доставяше, без да бе в състояние сама да даде. Джоунъс точно това и искаше, искаше да я люби така, сякаш до този момент никой не я бе докосвал. Нито той, нито който и да било друг. Бавно, усърдно и с огромно търпение ѝ доставяше наслада. Струваше му се, че чува под устните си как кожата ѝ мърка.

Тя не бе и подозирала, че може да съществува подобно нещо — дълбоко и загадъчно. То сякаш я освобождаваше, носеше ѝ чувството за лекота и волност, каквито бе изпитвала само в морските дълбини. Тялото ѝ се рееше като безтегловно, ала Лиз чувстваше всяко докосване, всяко движение. Заливаха я неправдоподобни усещания, неописуеми и тайнствени, едното се преливаше в друго. Колко можеше да продължи това? А може би наистина съществуваше вечността?

Беше слаба и стройна, със стегнати мускули на краката. Като на танцьорка, помисли Джоунъс. Във въздуха се носеше екзотичният аромат от купичката върху тоалетката, но нейното ухание, прохладно и свежо като водопад, беше това, което го замайваше. Всичко друго бе изскочило от ума му, освен желанието да ѝ достави наслада. Любовта, лишена от егоизъм, бе невероятна сила.

Стисна ръцете ѝ, когато тя се изви нагоре, сепната внезапно и запратена от висините на полета към знойна, още по-потайна и смайваща пропаст. После той се отдръпна решително и търпеливо изчака разтърсилите я тръпки да достигнат най-връхната си точка и да отшумят постепенно. Когато усети, че ръцете ѝ омекнаха и се отпуснаха, Джоунъс ги сложи върху тялото си и сам се отдаде на удоволствието.

Лиз не знаеше, че страстта може да стигне такива предели, а тялото да понесе такъв порой от усещания. Грапавите му длани ѝ разкриваха потайности, каквито не си бе и представяла. Устните му, сгрети от собствената ѝ плът, открехваха небивали загадки и нашепваха отговорите. Той я примамваше и насочваше, галеше и съблазняваше, поглъщаше и завладяваше. Тя се бореше за глътка въздух, беше готова да му даде това, което искаше.

Когато го почувства в себе си, помисли, че бе получила всичко, което би могла да желае. Ако това бе любовта, то Лиз никога досега не я бе вкушвала. Ако това бе страстта, то тя досега се бе плъзгала само по повърхността ѝ. Беше дошло време да я изпита до дъно, да се гмурне в шеметните ѝ дълбочини. С нетърпение и жажда се вкопчи в него.

Вярата ѝ, пълното доверие, с което разбра, че Лиз му се отдава, бяха непоносимо затрогващи. И преди кръвта му бе бушувала, и преди бе желал, ала никога така всецяло. Макар и да знаеше какво бе да си част от друг човек, не бе очаквал отново да изпита подобно единение. Усети, че го повлича и поглъща силно, непреодолимо чувство. Джоунъс ѝ принадлежеше така напълно, както искаше тя да му принадлежи.

Облада я бавно, така, че тръпката, която прекоси тялото ѝ, изглеждаше безкрайна. Лиз допря устни в шията му. Сърцата им биеха в един общ, ускорен ритъм. Обзе я необяснимо ликуващо чувство, бързо пометено от нов изблик на страст.

Той я придърпа нагоре и тялото ѝ, гъвкаво и горещо, се надигна като вълна и се сля с неговото. Вкопчени един в друг, с впити и ненаситно търсещи устни, те се задвижиха заедно. После тя отметна глава и косата ѝ се посипа като водопад по гърба. Чувстваше ударите на сърцето му.

Все така заедно, те се отпуснаха и легнаха отново. Движенията станаха по-бързи, възбудата по-неудържима. Чу го да мълви името ѝ, преди бентът да рухне и пороят да я отнесе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още не съвсем разсънена, тя се протегна лениво. Лежеше със затворени очи и чакаше будилника да звънне. Рядко ѝ се случваше да се чувства тъй отпочинала, дори на събуждане, затова сега, макар и за кратко, се отдаде на удоволствието да помързелува. След час вече с пълна сила щяха да са я завъртели обичайните задължения. Плоскодънката, помисли, сбърчила вежди. Трябваше ли днес да плава с нея? Какъв беше графикът за деня? Странно, че не можеше да си спомни. В следващия миг внезапно ѝ проблесна, че не си спомняше, просто защото нямаше откъде да знае. Два дни не бе била на работа. А нощес...

Лиз рязко отвори очи. В нея се взираха очите на Джоунъс.

— Наблюдавах как съзнанието ти бавно се пробужда — наведе се той и я целуна. — Беше интересно.

Тя хвана чаршафа и го придърпа леко нагоре. Какво трябваше да каже? Никога не бе прекарвала цяла нощ с мъж, не се бе събуждала редом с него. Зачуди се дали всички те имаха сутрин този примамливо отпуснат и небрежно разчорлен вид, както Джоунъс Шарп. Покашля се.

— Как спа? — попита и се почувства ужасно глупаво.

— Чудесно — усмихна се той и махна спусналия се върху лицето ѝ кичур. — А ти?

— И аз.

Пръстите ѝ продължаваха да мачкат нервно чаршафа. Джоунъс не постави ръката си отгоре. Погледът му, топъл и натежал, накара сърцето ѝ да заудря.

— Малко е късно да се притесняваш от мен, Елизабет.

— Не се притеснявам.

Но бузите ѝ пламнаха, когато докосна с устни голото ѝ рамо.

— Макар че, погледнато от друга страна, това звучи ласкателно. Защото означава... — обърна глава и езикът му се заигра с ухото ѝ. —

Че се вълнуваш... Не би ми се искало да ти е все едно дали съм до теб, или не... Поне не толкова скоро.

Възможно ли бе така силно да желаеше на сутринта това, което бе получила до насита през нощта? Едва ли, ако питаше разума, ала тялото ѝ не споделяше същото мнение. Лиз обаче бе свикнала да слуша ума си.

— Сигурно вече е време да ставам — като придържаше с една ръка чаршафа плътно до себе си, тя се повдигна на лакът и погледна часовника. Премига и се вгледа пак. — Не е верен. Не може да е осем и петнадесет!

— Защо да не може?

Той пхна ръка под завивката и я погали по бедрото. От докосването му сърцето ѝ заби още по-бързо.

— Ами така, защото винаги го навивам за шест и петнадесет!

Троснатият ѝ тон го развесели и му подежда насърчаващо. Нежните леки целувки се спуснаха надолу по ръката ѝ.

— Снощи не го нави.

— Аз винаги...

Лиз млъкна. И бездруго ѝ бе трудно да събере ума си, когато Джоунъс я докосваше, а сега, като си припомни изминалата нощ, съвсем не ѝ беше ясно защо изобщо се опитваше да мисли. Нито будилник, нито дневен график и клиенти ѝ бяха в ума снощи, когато се сгуши в прегръдките му и заспа. Същото беше и в момента. Цялото ѝ същество бе изпълнено единствено с него.

— Винаги какво?

Само да не я разсейваше така с ръцете си... Само ако би могъл да я докосва навсякъде едновременно...

— Винаги се събуждам в шест, независимо дали съм го навила, или не.

— Днес пропусна — засмя се той и я претърколи по гръб. — Това също мога да го приема за комплимент.

— Не ти ли станаха твърде много комплиментите — измърмори тя и понечи да се надигне отново, но Джоунъс я натисна. — Трябва да ставам.

— Не трябва.

— Джоунъс, вече съм закъсняла! Трябва да ида на работа.

Слънчевите лъчи играеха по лицето ѝ. Искаше му се да ги види върху цялото ѝ тяло.

— Единственото, което трябва да направиш, е да се любиш с мен — целуна пръстите ѝ и бавно ги издърпа от чаршафа. — Няма да изкарам деня иначе.

— Лодките...

— Вече са в морето, напълно съм сигурен — той хвана в шепи гърдите ѝ. — Луис ми изглежда оправен.

— Да, ала ме е нямало два дни!

— Един повече нищо няма да промени.

Тялото ѝ потръпваше от желание, което бавно обсеби и ума. Обви ръце около него.

— Може и така да е.

Не бе оставала в леглото до толкова късно от детските си години. И се чувстваше точно като малко дете — безгрижна и безотговорна, когато тепърва, в десет часа, захвана да прави кафе. Вярно, Луис можеше да се справи с павилиона и лодките не по-зле от самата нея, но не беше негова работа. Беше нейна. А ето я, че седи тук и си пие кафето кажи-речи по пладне, още разгорещена и тръпнеща от обятията на Джоунъс. Всичко се беше променило, откакто Джоунъс Шарп се появи на прага ѝ.

— Няма смисъл да се претрепваш от бързане — обади се той зад гърба ѝ. — Какво толкова, като те е нямало една сутрин.

Лиз нарязва хляб и пъхна филийките в тостера.

— Ами да, след като дори не знам какви заявки имаме по график за днес.

— Лиз!

Джоунъс я хвана за раменете и решително я обърна с лице към себе си. Изгледа я внимателно, за да прецени настроението ѝ, преди да заговори.

— Знаеш ли, у дома във Филаделфия ме смятат за работохолик. Приятелите дори изразяват сериозни опасения за здравето ми поради голямото натоварване, на което се подлагам. Ала в сравнение с теб аз съм просто един пенсионер.

Тя свъси вежди, както правеше, когато опитваше да се съсредоточи. Или когато беше ядосана.

— И двамата правим каквото трябва.

— Правилно. А това, което май трябва аз да направя, е да те тормозя, докато не свикнеш да си почиваш.

Нямаше как да не се усмихне. Назидателният тон беше в пълен контраст с многозначителността на думите и лукавия израз в очите му.

— Убедена съм, че ти се носи славата на голям досадник.

— Усъвършенствах уменията си в колежа.

— Браво на теб. Аз пък владеем уменията да оползотворявам добре времето си. Филийките са готови.

Той я остави да ги извади, изчака я да си намаже една, после сам взе.

— Спомена нещо за уроци по подводно плуване.

Лиз го погледна с недоумение, но чу кафеварката и се обърна за чаша. После се смили и взе две.

— Е, и какво?

— Искам да пробвам. Днес.

— Днес ли? — тя му подаде кафето, а своето остана да пие права до печката. — Трябва да проверя какъв е графикът за деня. Както вървяха нещата, нищо чудно и двете лодки вече да са отплавали.

— Не говоря за групово изпълнение, а за индивидуален урок. Можеш да ме вземеш на „Изгнаник“.

— Обикновено Луис поема индивидуалните занимания.

Джоунъс се изсмя.

— Предпочитам да си имам работа с ръководството.

Лиз дояде филията и се избърса.

— Добре, щом искаш. Обаче урокът се плаща.

Той вдигна доволно чашата си.

— Не се и съмнявам.

Тя се смееше, когато Джоунъс зави към малкия паркинг до хотела.

— Щом е пребъркал собствения ти джоб, защо си му станал защитник?

— Всеки има право на защитник. Освен това си мислех, че като мой клиент ще остави на мира портмонето ми.

— Така ли стана?

— Да — той я хвана за ръка и тръгнаха по алеята към плажа. — Вместо това ми задигна часовника.

Лиз се разкиска. Не я беше чувал досега да се кикоти така хлапашки.

— Ти отърва ли го?

— Две години условно. Я виж, бизнесът май процъфтява.

Тя заслони с ръка очи срещу слънцето. Пред павилиона цареше оживление и Луис припряно раздаваше шнорхели, маски и плавници. Един поглед наляво ѝ показва, че само „Изгнаник“ бе останал на пристана.

— Косумел взе да става много популярен — измърмори Лиз.

— Не е ли точно това идеята?

— По отношение на бизнеса ли? — тя повдигна рамене. — Би било глупаво да се оплаквам.

— Но?

— Но понякога си мисля, че ще е добре нещата да не се променят особено. Не ми се ще цялото море да се окаже залято с плажно масло. Хола, Луис.

— Лиз! — погледът му се стрелна за кратко към Джоунъс, преди да се усмихне насреща ѝ. — Вече мислехме, че си ни зарязала. Как беше в Акапулко? Хареса ли ти?

— Ами, беше... Различно — рече тя и побърза да влезе вътре. — Някакви проблеми?

— Хосе се справи с една-две дребни поправки. Доведох и Мигел за попълнение, ама го държа под око. Взех ето това, диплянката, както я наричаш, за водните колелета — Луис извади цветна брошура, ала Лиз само кимна и пробяга с поглед по графика.

— Бринкман и компанията му са записани за водолазната лодка. Водихме ли ги до Паланкар?

— Два дни подред. Мигел ги хареса. Давали добри бакшиши.

— Хм. Значи ти сам се оправяш с магазина.

— Няма проблеми. А, да не забравя, онзи се мярна насам — Луис сбърчи лице, като се мъчеше да си спомни името. — Кльощавият младеж, американецът. Сега си се, дето беше в групата на начинаещите.

Тя прелисти фактурите и остана доволна.

— Трайдънт?

— Си, точно той. Идва два пъти.

— Да наеме нещо ли?

— Не — Луис я изглежда с повдигнати вежди. — Търсеше теб.

Лиз не обърна повече внимание. Щом не бе наемал нещо, Трайдънт не я интересуваше.

— Ако всичко тук е наред, ще изведе господин Шарп на урок по гмуркане.

Луис отново му хвърли кос поглед и бързо отмести очи. Този човек го притесняваше, караше го да се чувства тягостно, но затова пък Лиз изглеждаше много по-добре от седмици насам.

— Да приготвя ли екипировката?

— Не, аз сама ще се погрижа — тя вдигна глава и се усмихна. — Попълни бланката на господин Шарп и му дай разписка, като прихванеш снаряжението, урока и излизането с лодката. А понеже... — Лиз погледна часовника си. — Вече минава единадесет, сметни цената за половин ден.

— Самото великодушие — промърмори Джоунъс и тръгна към рафтовете да си избере нужните принадлежности.

— Случили сте с най-добрия учител — обади се Луис, ала така и не можа да задържи дълго погледа си върху него.

— Сто на сто е тъй.

Джоунъс разсеяно обърна налице вестника, хвърлен върху тезгяха. Честно казано, липсваше му сутрешното прелистване на вестниците, докато си пиеше кафето. Обаче заглавията на испански не му говореха нищо.

— Има ли нещо по моя въпрос? — попита той, като посочи вестника.

Луис беше свел глава и пишеше. Беше се поотпуснал малко. Гласовете им с Джери не си приличаха чак толкова. Стига да не го гледаше в лицето.

— Още не съм имал време да го прегледам. Много натоварено беше от сутринта.

По навик Джоунъс разлисти страницата. Там, от една бледа черно-бяла снимка го гледаше Ерика. Ръката му се вцепени. Обърна се и видя, че Лиз бе заета и стоеше гърбом. Без да каже нещо, плъзна вестника към Луис върху бланката, която попълваше.

— Ей, това е...

— Знам — прекъсна го в полушепот Джоунъс. — Какво пише?

Луис се наведе да прочете. Изправи се много бавно, лицето му беше придобило пепеляв оттенък.

— Мъртва — прошепна. — Тя е мъртва.

— Как?

Пръстите на Луис стиснаха силно химикалката, която държаха.

— Наръгана с нож.

Джоунъс си спомни белезите от ножа върху гърлото на Лиз.

— Кога?

— Нощес — Луис преглътна два пъти. — Намерили са я миналата нощ.

— Джоунъс! — повика го Лиз от дъното на магазина. — Колко килограма тежиш?

Като не сваляше поглед от Луис, той затвори страницата и отново обърна вестника наопаки.

— Седемдесет! Сега не е нужно да го вижда — добави шепнешком. Извади няколко банкноти от портфейла си и ги остави върху тезгяха. — Свършвай с тези разписки.

Преодолял след известна борба собствения си страх, Луис се изпъна наежено.

— Не искам на Лиз да ѝ се случи нещо!

Джоунъс го изгледа ядосано, но ядът му бързо премина. В крайна сметка този дребен мургав мъж мислеше за Лиз, безпокоеше се за нея.

— Нито пък аз — отвърна. — Ще имам грижата за това.

— Донесохте само неприятности.

— Знам — погледът му се премести към Лиз. — Ала и да си тръгна, неприятностите ще останат.

За първи път Луис се насили и се взря в лицето му. След малко въздъхна дълбоко.

— Харесвах брат ви, ама мисля, че неприятностите тръгнаха от него.

— Вече няма значение от кого са тръгнали. Аз ще я наглеждам.

— Тогава гледайте внимателно — предупреди с тиха заплаха в гласа Луис. — Наистина внимателно.

— Първо правило — подвижна Лиз, докато си изваждаше нещата от шкафа. — Всеки водолаз сам пренася и отговаря за екипировката си. — Тя се извърна и посочи с глава купчината, където беше струпала екипировката за Джоунъс. Той хвърли последен поглед на Луис. —

Подготовката изисква два пъти повече усилия от самото гмуркане — продължи Лиз наставнически и нарами акваланга си. — Хубавото му обаче е, че си заслужава. Ще се върнем преди залез, Луис. Аста луего.

— Лиз...

Тя спря. Луис се помайваше пред вратата. Погледът му се премести върху Джоунъс, после пак се върна на нея.

— Аста луего — каза ѝ само и стисна в шепа медальона, който носеше на врата си.

Още щом стъпи на борда, Лиз се зае с привичния оглед на лодката.

— Можеш ли да отвържеш лодката и да потеглиш? — попита.

Джоунъс я погали по бузата. Изглеждаше толкова делова, толкова сведуща. Дали с това, че се намираше до нея, щеше да я пази, или да я подложи на още по-голяма опасност? Беше му жизненоважно да вярва, че бе първото.

— Ще се оправя.

Изненадана от ласкавия му жест, както и от погледа, който не сваляше от нея, тя почувства трепет под лъжичката.

— Ами тогава по-добре спри да ме зяпаш и действай.

— Харесва ми да те зяпам — той пристъпи и я прегърна. — Мога да те зяпам цял живот.

Лиз вдигна ръце, поколеба се, после ги отпусна. Колко лесно би могла да повярва. Да се довери отново, да даде отново и отново да страда. Как ѝ се искаше да му каже за любовта, която зрееше в душата ѝ, растеше и набираше сили с всеки изминал миг. Ала направеше ли го, тогава вече и себе си не би могла да залъгва, че контролира нещата. А не бе ли в състояние да владее положението, то ставаше напълно беззащитна.

— Времето ти е засечено от единадесет — каза, но не устоя на изкушението да вдъхне дълбоко миризмата му и да я съхрани в паметта си.

Джоунъс се засмя.

— Аз плащам сметката, значи аз ще се безпокоя за времето.

— Имаш урок по гмуркане — напомни тя. — Който няма как да проведем, ако не отвържеш лодката, за да тръгнем.

— Слушам, сър!

Ала преди да скочи на пристана, той я притисна и целуна така силно, че я остави без дъх.

Лиз се обърна и включи двигателя. Надяваше се единствено да изглежда по-хладнокръвна и невъзмутима, отколкото се чувстваше. Джоунъс печелеше битка, помисли си. Битка, която дори не подозираше, че води. Изчака го да се качи и потегли.

— Има много места за гмуркане, където не е нужна лодка, но мисля, че ще ти хареса, ако е някъде по-далеч от брега. Паланкар е един от най-изумителните коралови рифове на Карибите. Освен това е подходящо място за начинаещи, защото откъм северния му край е плитко и той се спуска полегато надолу, а не рязко вертикално. Има множество пещери и проходи, което прави гмуркането там интересно.

— Сигурно, ала аз всъщност имах нещо друго наум.

— Как така друго?

Джоунъс извади малък бележник от джоба си и го прелисти.

— На какво ти приличат тия числа?

Тя позна бележника. Същият, в който беше преписал числата от тефтерчето на брат си, намерено на дъното на банковата касета. Той все пак имаше цел и я преследваше преди всичко останало, рече си Лиз и отпусна газта, за да забави ход.

Цифрите бяха прилежно изписани в прави редове. Всяко дете, внимавало в час по география, би се сетило какво представляват.

— Географски координати. Дължини и ширини.

Джоунъс кимна.

— Имаш ли карта?

Значи го бе планирал още от мига, в който бе видял числата, помисли тя. Случилото се между тях оттогава насам нищо не бе променило.

— Естествено, но в случая не ми е нужна. Познавам тези води. Мястото се намира точно зад Исла мухерес — Лиз смени курса и отново увеличи скоростта. Може би, каза си, двамата отдавна бяха поели по този курс. Нямаха друг избор, освен да го извървят докрай.

— Разстоянието не е малко. Би могъл междувременно да поотмориш.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Надали вече ще открием нещо, ала аз съм длъжен да отида.

— Разбирам.

— Предпочиташ ли да ида сам? — тя поклати решително глава, но не отвърна нищо. — Лиз, това със сигурност е мястото, където се е гмуркал. До утре Моралес ще разполага с координатите и ще прати там свои хора. Аз трябва да видя мястото с очите си.

— Ти преследваш призраци, Джоунъс. Джери е мъртъв. Каквото и да правиш, нищо не може да промени положението.

— Ще разбере защо и кой го е убил. То е достатъчно.

— Дали? — тя стисна руля по-здраво и се обърна през рамо. В очите му имаше същия онзи суров и решителен израз. — Според мен няма да е достатъчно, поне не и за теб.

Извърна се отново към морето. Щеше да го откара там, където искаше да иде.

Исла Мухерес — Женския остров, беше като бисер наред морето. Заобиколен от рифове и осеян с девствени лагуни, той минаваше за един от най-прекрасните курорти на Карибите. През деня туристически корабчета от континента или съседните острови кръстосваха натам и обратно, като предлагаха на клиентите си и любителите на подводното плуване най-доброто. Разправяше се, че островът често бил посещаван от пирати и бил благословен от богиня. Лиз хвърли котва край югозападния бряг и отново встъпи в ролята си на инструктор.

— Важно е да се знае както името на всяка част от снаряжението, така и да се разбира предназначението ѝ. Работата не се състои само в това, да нарамиш акваланга и да пъхнеш тръбата в устата. Никакво пушене — добави тя, като видя Джоунъс да вади цигара. — Първо, по начало е глупаво да си задръстваш дробовете, а да го правиш преди гмуркане е направо абсурд.

Той остави пакета с цигари на пейката до себе си.

— Колко време ще прекараме долу?

— Ще гледаме да е по-малко от час. Дълбочината тук стига до тридесет метра. Това означава, че ще вдишваш три пъти по-наситен азот, отколкото е свикнал организъмът ти. При някои хора и на определени дълбочини това може да предизвика временни нарушения в координацията на движенията. Ако започнеш да чувстваш замаяване, веднага ми даваш знак. Ще се спускаме постепенно, със спиране, за да дадеш възможност на тялото ти да се нагоди към промените в

налягането. Изкачваме се по същия поетапен начин, за да има време азотът да се изхвърли. Ако изскочиш прекалено бързо на повърхността, съществува риск от декомпенсация. Може да се окаже фатална — докато говореше, Лиз нареди наоколо екипировката с намерението подробно да му обясни всяка част. — Под водата на нищо не можеш да гледаш с пренебрежение или като на нещо, разбиращо се от само себе си. Това не е нашата среда на обитаване. Зависим си от екипировката, разчиташ на нея, както и на собствения си здрав разум. Красиво и вълнуващо е, ала не е увеселителен парк.

— Същата лекция ли изнасяш и на клиентите си, когато ги извеждаш с лодката?

— В основни линии, да.

— Много те бива.

— Благодаря — тя взе един прибор от купчина. — Сега...

— Няма ли да почваме? — попита Джоунъс и вдигна черния непромокаем костюм.

— Вече сме почнали. Не можеш да се гмуркаш, без да имаш представа как действа водолазното снаряжение.

— Това е дълбокомер — кимна той към ръката ѝ и се събу по плувки. — Много е добър. Едва ли в павилионите за плувни принадлежности под наем биха сметнали за необходимо да разполагат с подобно свършено качество.

— Този е мой — промърмори Лиз. — Но имам от същите и за даване.

— Май не ти споменах, че имаш най-доброто водолазно снаряжение, което съм виждал. Не е същата класа, като твоята лична екипировка, ала е изключително качествено. Би ли ми помогнала, моля те?

Тя стана, за да му помогне да навлече тесния, опънат по тялото неопрен.

— Ти май си се гмуркал и друг път?

— Откакто навърших петнадесет — Джоунъс вдигна ципа и се наведе да провери кислородните бутилки.

— Така, значи. Откакто си навършил петнадесет — Лиз смъкна блузата си и я хвърли настрана. Събу и късите си панталонки, като сумтеше. Остана по бикини и намръщен израз на лицето. — Защо в такъв случай ме остави да си приказвам?

— Обичам да те слушам — той вдигна глава и усети как кръвта му се сгорещява. — Почти толкова, колкото и да те гледам.

Тя не беше в настроение за духовити шегички, още по-малко за комплименти и ласкателства. Без да го моли за помощ, се намъкна във водолазния костюм.

— Все едно, ще си платиш за урока.

Джоунъс се изсмя и огледа плавниците.

— Не се и съмнявам.

Лиз довърши приготовленията в мълчание. И сама не можеше да каже дали наистина бе сърдита. Знаеше само, че нито денят, нито гмуркането им сега бяха нещо обикновено, както в началото смяташе, че ще бъде. Повдигна края на пейката и извади от една преграда под нея два къси метални пръта във формата на бухалка.

— Това пък за какво е? — учуди се той, щом му подаде единия.

— За всеки случай — тя пристегна ремъка на маската си. — Слизаме долу в пещерите, където спят акули.

— Акулите не спят.

— Кислородното съдържание на водата в пещерите ги държи в летаргия. Само недей си мисли, че можеш да разчиташ на това. На акула вяра нямай.

Без повече думи Лиз се прехвърли през борда и заслиза по стълбичката.

Водата беше прозрачна като стъкло, а видимостта повече от тридесет метра. Чу как Джоунъс цамбурна наблизо и се обърна, за да се увери, че наистина му бе ясно какво да прави. Уловил скептичния ѝ поглед, той опря палец и показалец в знак, че всичко е наред, после посочи надолу.

Беше неспокоен. Тя долавяше напрежението, което сякаш се излъчваше от него, и се досещаше, че то няма нищо общо с водолазните му умения. Тук беше се гмуркал брат му. В това Лиз беше толкова сигурна, колкото и самият Джоунъс. Причината за тези спускания на Джери под водата явно бе станала и причина за смъртта му. Нямаше право да се сърди на Джоунъс. Протегна ръка и го докосна. В жеста ѝ имаше чувство и нежност, като в целувка.

Той стисна с признателност пръстите ѝ. Не знаеше какво търси, не знаеше защо продължава да търси, след като вече бе намерил повече, отколкото би му се искало. Брат му беше участвал в игра срещу

закона и беше загубил. Някой би казал, че в това има справедливост. Но Джери беше негов брат, бяха родени в едно и също време. Трябваше да продължи търсенето и да продължи да се надява.

Лиз първа забеляза скатите и дръпна Джоунъс за ръката. Подобни гледки винаги я вълнуваха. Гигантските мантии се носеха заедно и се хранеха с планктон, без да се тревожат от човешкото присъствие. Тя се устреми напред, за да ги догони и плува сред тях. Огромните им усти можеха да строшат черупката на ракообразни и да ги погълнат. Големи по шест-седем метра и повече, тези същества бяха внушителни и страховити. Ала Лиз без боязън протегна ръка да ги докосне. Обзе я приятното чувство на задоволство, както винаги ѝ се случваше в морето. В очите ѝ грееше усмивка, когато изчака Джоунъс и пак заплуваха един до друг.

Продължиха спускането и напрежението му започна да се разсейва. Струваше му се, че Лиз тук бе някак различна, безгрижна и волна, без вечно стаената печал в очите. Изглеждаше свободна и щастлива. Никога не я бе виждал такава. Ако бе възможно човек да се влюби за няколко мига, то Джоунъс го направи именно сега, на петнадесет метра под водата, влюби се в морска сирена, която бе забравила как да мечтае.

Всичко, което виждаше, всичко, до което се докосваше, я омайваше. То си личеше в движенията ѝ, в погледа, като че това бе първото ѝ слизание под вода. Ако имаше как, би останал тук с нея завинаги, обкръжени от любов и закриляни от дълбините.

Слизаха все по-надолу, но бавно, без да бързат. Ако нещо зловещо бе започнало или свършило тук, то не беше оставило следи. Морето беше спокойно и безмълвно, ала пълно с живот, живот твърде прекрасен, за да съществува навън.

Тя мярна сянката, минала над главите им и вдигна очи. Никога през всичките си гмуркания не бе виждала подобно зрелище. Хиляди и хиляди сребристи рибки плуваха заедно като вълна, толкова плътна, сякаш бяха едно-единствено същество. Отворила широко очи пред това чудо, Лиз вдигна ръце и се оттласна нагоре. Живата вълна се люшна като едно цяло, за да избегне нашествието. Тя направи знак на Джоунъс да дойде и той. Нуждата да сподели възторга, да изживее заедно с някого вълшебството, беше напълно естествена. Нали тази

притегателна сила на морето, тази негова магия я беше подтикнала навремето да учи, да разкрива тайните му, беше я накарала да мечтае.

Двамата се хванаха за ръце и, преплели пръсти, се врязаха в сребърното ято. То се разцепи и затрептя от двете им страни. Морето кипеше, рибките бяха като дебел сребърен облак, толкова плътно една до друга, сякаш бяха слети.

Струваше ѝ се, че никога не бе била по-близо до своите мечти — носеща се като волните създания край тях, заобиколена от неимоверно очарование, редом със своя любим. Водена от изблик на чувства, от порив, който не можеше да сдържи, Лиз протегна ръце и ги обви около него. Рибният облак ги обгърна, съедини ги в едно, после се устреми по-нататък.

Джоунъс усещаше ударите на сърцето ѝ. Виждаше искрящата радост в очите, възбуденото вълнение. Ограничаван от своята човешка непохватност във водата, той само сложи ръка върху бузата ѝ. Тя притисна с длан ръката му и това бе достатъчно. Рамо до рамо те се спуснаха към дъното.

Варовиковите пещери бяха тайнствени и примамливи. Мистериозният им, злокобен вид създаваше усещане за нереалност. Джоунъс видя как главата на грамаданска змиорка изпълзя и се показва навън, изви се и описа дъга в двете посоки, било от любопитство, било в знак на предупреждение. Стара костенурка с малки рачета-прилепалчета, осеяли гърба ѝ, се надигна от скривалището си иззад една скала, където бе спряла да отдъхне, и заплува между двамата.

После, тъкмо преди да излязат от една пещера, Лиз спря и посочи напред. Акулата лежеше и се отъркваше о пясъка като домашно куче върху килимчето пред камината. Малките ѝ черни очички се бяха приковали в тях, а хрилете ѝ бавно всмукваха вода. Двамата се долепиха до самия вход на пещерата, мехурчетата въздух бълбукаха и се издигаха към повърхността през порестия варовик. Акулата се размърда неспокойно. Джоунъс посегна да дръпне Лиз навътре, ала тя се приближи още повече, жадна да види.

С бързо движение акулата се стрелна към входа. Той сграбчи Лиз с една ръка, а с другата вече вадеше ножа си, когато тя просто сръга главата на акулата с металния прът. Без да се мае, акулата се насочи към открито море и изчезна.

Идеше му да я убие. Искаше му се да ѝ каже колко е невероятна. И понеже не можеше да направи нито едното, нито другото, Джоунъс само я хвана с една ръка под брадичката и я разтърси. От смеха ѝ въздушните мехурчетата затанцуваха по-палаво.

Продължиха да плуват един до друг, като се разделяха от време на време, за да видят по-отблизо нещо, привлякло вниманието им. Той помисли, че Лиз съвсем бе забравила целта на слизането му тук, долу, но реши, че така бе още по-добре. Нека да се наслади на този един час, да го изживее за собствено удоволствие. Джоунъс само щеше да се радва, ако тя се чувстваше добре. А той имаше свои задължения.

Морето и животът в него безспорно бяха прекрасни, ала Джоунъс забелязваше и други неща. Времето им вече изтичаше. Не бяха срещнали други гмуркачи. Освен това надали имаше по-идеално място за складиране и укриване на наркотици от пещерите, където спяха акулите. Трябва да си много смел или безнадеждно глупав, за да се разхождаш на тяхна територия нощем. Джери обаче би сметнал това за несравнимо приключение. Човек с малко ум би могъл да се вмъкне в една от пещерите, докато акулите, да речем, са навън и се хранят, после да излезе, след като е прибрал това, за което е дошъл.

Лиз не беше забравила за какво бе дошъл Джоунъс. Тя смяташе, че разбира донякъде чувствата му и просто го остави на спокойствие. Тук, на тридесет метра под водата, той търсеше нещо, търсеше неясно какво, каквото и да било, стига то да му помогнеше да проумее смъртта на брат си. И живота му.

Скоро всичко щеше да свърши. Полицията разполагаше с името на посредника в Акапулко. И още едно име, което Джоунъс им беше дал, спомни си Лиз изведнъж. Откъде го беше научил? Тя извърна глава към него. Имаше неща, които той не ѝ казваше. На това също скоро ще му дойде краят, рече си Лиз. И в следващия миг изведнъж остана без въздух.

Не се паникьоса. Беше твърде опитна, за да изпадне в ужас. Незабавно провери уреда и видя, че показваше още пълни десет минути. Изви назад ръка и опипа маркуча. Не беше огънат или прищипан. Но не пропускаше въздух. Не можеше да диша през него.

Независимо какво сочеше приборът, животът ѝ висеше на косъм. Ако се устремеше към повърхността, дробовете ѝ щяха да бъдат смазани от налягането. Като се мъчеше да запази спокойствие, тя

заплува по диагонал към Джоунъс. Хвана го за глезена и дръпна рязко. Усмивката, с която той се извърна, тутакси изчезна, щом видя очите ѝ. Познал сигнала, Джоунъс веднага извади мундщука от устата си и ѝ го подаде. Лиз вдиша. Кимна и му го върна. Допряла тяло до него и с ръка върху рамото му, двамата започнаха да се изкачват бавно нагоре.

Като се редуваха да си поемат въздух, те постепенно се издигаха и приближаваха към повърхността, възпираха се от припрени действия и се стараеха да не бързат. Това, което продължи само минути, им се стори цяла вечност. В мига, щом главата ѝ разцепи водата, тя вдигна маската и вдиша с пълни гърди пресния въздух.

— Какво стана? — избухна Джоунъс, ала като я видя, че започва да трепери, ѝ помогна да доплува до стълбата. — Успокой се — прикрепяше я здраво за гърба, докато Лиз се качваше.

— Нищо ми няма — отвърна тя, но рухна върху пейката, без да има сили да свали акваланга.

Той го махна и тялото ѝ потръпна от облекчение. С глава, отпусната между коленете, Лиз почака мъглата пред очите ѝ да се разсее.

— Никога не ми се е случвало подобно нещо — успя да изрече. — Още повече на такава дълбочина.

Джоунъс разтриваше ръцете ѝ, за да ги стопли.

— А какво стана всъщност?

— Свърши ми въздухът.

Този път наистина ядосан, той я хвана за раменете ѝ и я вдигна да седне в изправено положение.

— Как така ти свърши въздухът? Та това е непростимо нехайство! Даваш уроци и наставляваш другите, а на самата теб не ти стига умът да следиш показанията!

— Следих ги — тя отново си пое дълбоко дъх и издиша бавно. — Бяха ми останали още десет минути.

— Ти даваш екипировка под наем, за Бога! Как може да си толкова небрежна към своята? Можеше да умреш като едното нищо!

Обидата, че се съмняваше в нейната вещина и отговорност, надви уплахата.

— Никога не съм била небрежна — сопна му се. — Най-малкото с водолазното снаряжение, което давам на хората, или пък с моето

собствено. — Свали маската от главата си и я хвърли на пейката. — Сам виж, като не вярваш. Показва още десет минути.

Джоунъс така и направи, ала това съвсем не укроти яда му.

— Значи е трябвало да бъде проверен! Спускаш ли се долу с неизправни уреди, означава сам да си просиш белята.

— Винаги са били проверявани. Лично аз го правя след всяко гмуркане и всичко му беше наред, когато го прибрах. Бутилките също ги напълних собственоръчно — лицето й, и така бледо, сега побеля като платно. — Господи, Джоунъс, ами да, нали аз сама ги напълних! Проверих всяко нещо последния път.

Той така силно стисна ръцете й, че Лиз премига.

— Държиш ги в павилиона, в онзи шкаф отзад, нали?

— Да, и го заключвам.

— Колко са ключовете?

— Моят... И още един на резервната връзка в чекмеджето. Тя рядко се ползва, защото оставям моята, когато излизам с лодките.

— Но резервните може някой да ги е взел, докато ни нямаше тези два дни.

Лиз отново се разтресе. Този път не й се удаде тъй лесно да овладее треперенето.

— Да.

— И този някой е използвал ключа от шкафа, за да отвори и бърника екипировката ти.

Тя облиза устни.

— Да.

Яростта направо го заслепи. Нима не си беше обещал да бди над нея и да я пази? С едва сдържани от гняв движения свали плавниците.

— Връщаш се в къщи и си събираш багажа, после те качвам на самолета! Ще останеш при родителите ми, докато това тук не приключи.

— Не.

— Ще направиш точно каквото ти казвам!

— Не — повтори Лиз и събра сили да стане. — Никъде не отивам. За втори път вече някой заплашва живота ми.

— Нова възможност повече няма да имат.

— Само че аз няма да напусна дома си.

— Не се прави на глупачка! — Джоунъс стана. Разкопча ципа на неопрена и започна да го изхлузва. — Бизнесът ти няма да пострада. Ще се върнеш веднага щом стане безопасно.

— Няма да замина! — направи тя крачка към него. — Ти пристигна тук да търсиш отмъщение. Щом го постигнеш, ще си тръгнеш доволен. А пък аз търся отговори. Отговорите са тук, затова не мога да се махна.

Като се стараеше да е кротък и нежен, той хвана в длани лицето ѝ.

— Аз ще ги намеря вместо теб.

— Много добре знаеш, че не е така, Джоунъс. Истината не значи нищо, ако не я откриеш сам. Искам дъщеря ми да се върне у дома и да съм спокойна за нея. А това не може да стане, докато не разбере отговора, докато истината не се изясни и престане да съществува опасност.

Лиз сложи ръце на лицето му и за миг двамата застинаха като едно цяло.

— Сега и ти, и аз имаме причина да разберем какво точно се е случило — каза.

Той седна отново и взе от пейката пакета с цигари.

— Ерика е мъртва — рече безизразно.

Решимостта, която ѝ даваше сили, трепна неуверено.

— Какво?

— Убита — гласът му отново бе суров, отново студен. — Преди няколко дни се срещнах с нея, платих ѝ за едно име.

Тя се подпря на парапета.

— Името, което даде на Моралес.

Джоунъс запали цигарата. Каза си, че имаше право, че бе длъжен да върне страха в очите ѝ.

— Точно така. Задала е някои въпроси и е получила някои отговори. Съобщи ми, че въпросният Пабло Манчес е лош човек. Той е професионален убиец. Джери е бил убит от професионалист. Също, както се оказва, и Ерика.

— Застреляна ли е била?

— Намушкана с нож — отвърна той и видя как Лиз неволно посегна към шията си. — Точно така — каза натъртено. Дръпна силно

от цигарата, сетне я хвърли зад борда и се изправи. — Заминаваш за Щатите, докато всичко това тук не свърши.

Тя се извърна с гръб. Трябваше да е сигурна, че ще има сили.

— Няма да замина, Джоунъс. И двамата имаме един и същи проблем.

— Лиз...

— Не! — обърна се отново. Брадичката ѝ беше вирната, погледът ясен. — Разбираш ли, това, че преди бягах от проблемите, по никакъв начин не решаваше нещата.

— Не става въпрос за бягане, а за проява на здрав разум.

— Ала ти оставаш, нали?

— Нямам друг избор.

— Нито пък аз.

— Лиз, не искам да пострадаш.

Тя наклони глава и го изгледа. Би могла да повярва на това, да намери утеха в него.

— Ти ще дойдеш ли?

— Не мога. Знаеш, че не мога.

— Аз също — прегърна го и опря буза в рамото му — спонтанен израз на безброй чувства. — Да се прибираме вкъщи — прошепна. — Хайде просто да си идем у дома.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всяка сутрин Лиз се събуждаше с увереността, че капитан Моралес ще позвъни, за да ѝ съобщи, че всичко е приключило. Всяка нощ затваряше очи с увереността, че това е въпрос само на още един ден. Времето си вървеше.

Всяка сутрин тя се събуждаше с мисълта, че Джоунъс ще ѝ каже, че си заминава. Всяка вечер заспиваше в прегръдките му с мисълта, че това е за последен път. Той не си тръгваше.

Повече от десет години Лиз имаше определена цел в живота си. Да успее. Беше започнала тази битка, за да оцелее и отгледа детето си. Някъде по пътя на борбата беше познала удовлетворението да разчита само на себе си, да се справя и успява. За тези повече от десет години тя вървеше твърдо напред, без прекъсване. Отклоненията биха означавали провал и загуба на независимостта ѝ. Едва от месец в дома и в живота ѝ се появи Джоунъс. Оттогава правият път, който бе следвала, се разклони. Опитът да се самозаблуждава, че нищо не се е променило, не помогна. Съпротивата ѝ срещу промяната също не свърши работа. Сега вече ѝ се струваше, че няма избор за посоката на пътя, който да следва.

И понеже имаше нужда от нещо, което да я крепи, всеки ден ходеше на работа, като се придържаше упорито към обичайното си ежедневие. Работата беше единствената страна на живота ѝ, която в момента се намираше под нейна власт. Макар и да успяваше да му придаде някакъв нормален ход, това не ѝ носеше душевен покой. Неведнъж се улавяше, че с подозрение се взира в клиентите си. Бизнесът вървеше все по-добре с приближаване на летния сезон. Това не ѝ изглеждаше вече така важно, както преди, ала Лиз все тъй държеше магазина отворен по седем дни в седмицата.

Джоунъс напълно промени живота ѝ. Сякаш беше издърпал няколко нишки в стегната тъкан и тя се разплиташе. Лиз стигна до извода, че едва ли някога нещата щяха да потекат в прежното си русло и да бъдат съвсем същите. Това заключение я накара да се замисли

какво щеше да прави после, когато той си заминеше. След като си заминеше, а то беше неизбежно, тя трябваше отново да се научи как да заглушава копнежите и прогонва бляновете си.

Щяха да намерят убиеца на Джери Шарп, да открият нападателя с ножа. Ако не го вярваше, Лиз никога не би могла да я кара така ден след ден. Но дори и след като опасността преминеше, след като истината излезеше наяве, нейният живот нямаше да бъде такъв, какъвто досега. Джоунъс се беше втъкал в него. Когато си отидеше, щеше да остави след себе си дупка, която тя трябваше да закърпи с цялата сила на волята си.

Не че животът ѝ и преди не беше разкъсван. Утешаваше я мисълта, че тогава бе успяла да го съшие. Формата беше друга, тъканта различна, ала Лиз се бе справила. Щеше да го направи отново. Беше длъжна да го направи.

Понякога тя лежеше с отворени очи в тъмнината, въртеше се неспокойно в късните часове на нощта и се боеше, че ще трябва да пристъпи към това още преди да бе събрала достатъчно сили.

Джоунъс я усещаше как мърда до него. Беше разбрал, че Лиз рядко спи кротко и мирно. Или пък вече не спеше кротко и мирно. Искаше му се тя да разчита на него, да се облегне и намери опора в него, но знаеше, че няма да го стори. Чувството за независимост беше от твърде съществено значение за нея, а неувереността ѝ твърде дълбока, за да признае, че има нужда от някого. Дори не желаше да подели с някой трудностите, да се отърве от част от бремето. А той искаше да я приласкае и успокои. През целия си съзнателен живот Джоунъс беше избирал за приятелки жени, които нямаха проблеми, не търсеха съвети, не се нуждаеха от утеха или подкрепа. Подобни неща изискваха емоционална обвързаност, на каквата той не бе склонен. Не от егоизъм, просто беше предпазлив. В младежките си години и после, като по-възрастен, непрекъснато му се налагаше да събира и слепя парчетата от живота на Джери, които той разпиляваше. Съзнателно или несъзнателно се зарече да не бъде повече поставян в положение да върши същото за още някой.

А ето че сега все по-силно и по-силно го привличаше жена, която изтръгваше от него чувства в най-чистия им вид, после се стараше да ги отхвърли от себе си. Джоунъс беше на път да се влюби в жена, която имаше нужда от него, ала отказваше да приеме този факт. Беше силна

и имаше както ума, така и желанието сама да се грижи за себе си. И в погледа ѝ имаше такава тиха печал, очите ѝ излъчваха такава скрита скръб, че един мъж би рискувал всичко, за да я защити, да я предпази от повече болка и страдание.

Лиз изцяло бе преиначила живота му. Беше променила простия и ясен образец, към който той се придържаше, гладкия му и подреден ход. Джоунъс беше този, който чувстваше необходимост да сподели и съпреживее, да даде утеха и закрила. И не можеше с нищо да се противопостави на тази нужда. Всеки път, щом я докоснеше, все по-ясно си даваше сметка, че не бе в състояние да стори нищо, за да промени това.

В стаята беше топло и ухаеше на цветя, които растяха под отворения прозорец. Ароматът им се смесваше с мириса на сухите треви в купата върху тоалетката. От време на време бризът си вмъкваше сред листата на палмите и прошумоляваше там, но звукът беше като шепот, който не всява тревога.

Тя лежеше до него с разпиляна по двете възглавници коса, тялото ѝ бе стройно и нежно, единственото ухание, което се разнасяше от нея, бе като на вятъра край морето. Лунните лъчи се процеждаха отвън, бледата им светлина се губеше в ъглите на стаята, ала падаше върху леглото и той различаваше фигурата ѝ. Лиз се обърна насън и Джоунъс я привлече към себе си. Усети, че тялото ѝ бе напрегнато, сякаш бе готова да отхвърли всеки жест на утешение, преди още да ѝ бе предложен. Бавно, усетил дъха ѝ върху шията си, той взе лекичко да я разтрива. Каdifена кожа и рамене, в които се таеше сила. Съчетанието му се стори неустоймо. Тя промърмори нещо и се примъкна по-близо. Джоунъс не разбра шепота ѝ, но нямаше значение.

Тук, до нея, му беше така добре, така хубаво. Всички въпроси, всички съмнения можеха да почакаят за сутринта. А до зазоряване двамата щяха да споделят нуждата, която всеки носеше в себе си. На лунната светлина, в тихите предутринни часове, всеки от тях щеше да вземе онова, което можеше да му предложи другият. Леко, съвсем лекичко докосна устните ѝ.

Лиз въздъхна едва чуто — насън, без да се събужда. Ако сега сънуваше, то това бяха приятни неща — синьо море, мека трева. Той прокара ръка по гърба ѝ. Мек и топъл. Усети как собственото му тяло

се сгрыва и започва да пулсира. Желанието, още сънено, взе да се надига.

Тя като че ли се събуждаше постепенно, на етапи. Първо кожата, после кръвта, след това мускулите един по един. Тялото ѝ оживя и потръпна, преди съзнанието да го бе догонило. Озова се в прегръдката му, обвила го здраво с ръце, вече копнееща, жадуваща. Щом устните му докоснаха нейните, Лиз им отвърна.

Този път нямаше колебание, нямаше миг на съмнение, преди страстта да надделее над разума. Искаше да му се отдаде тъй пълно и всецяло, колкото бе възможно някой да се отдава някому. Не би могла да изкаже чувствата си на глас. Думите не изразяваха дълбочината им. А и беше опасно, беше безразсъдно да му каже с думи, че сърцето ѝ бе лишено от всички защитни прегради и бе отворено за него. Можеше обаче да му го покаже и така да достави и на двамата удоволствието да се любят без пречки и ограничения, без забрани.

Притисна го още по-силно и отговори на жадната целувка. Усети как долепеното му до нея тяло изведнъж се напрегна и осъзна внезапно, че Джоунъс също можеше да бъде прелъстен. Накаран да прекрачи пределите на здравия разум, да бъде възбуден до безумие. С някакво главозамайващо удивление разбра, че тя можеше да стане изкусителката, да събуди у него неистовото желание.

Размърда се под тялото му, отначало неуверено, ала с бавен и сладен ритъм, който го накара да зашепти името ѝ почти в несвяст. Лиз инстинктивно диреше уязвимите места, откриваше ги едно по едно, учеше се от тях, правеше ги още по-податливи. Езикът ѝ прърхаше по шията и гърдите му, като търсеше и поемаше острия, особен мъжки вкус. Сърцето му удряше лудо, както неудържимо биеше и нейното. Тя се изплъзна изпод него и легна отгоре му. Цялото му тяло се озова в нейна власт.

От неопитност ръцете ѝ бяха неуверени, милувките — леки и колебливи. Това го докара до лудост. Никой не се беше опитвал досега с такава решимост да му достави удоволствие. Лиз го целуна по гърдите бавно и сякаш изучаващо, после потри лицето си в тях с докосване, което едновременно действаше отпусканско и възбуждащо.

Тялото му гореше като обхванато в пламъци и заедно с това се рееше свободно така, че усещаше свеж полъх да минава по плътта му.

Там, където тя го докосваше, огънят се разпалваше отново. Влажните ѝ устни бяха като шепот на нощен бриз, прохладен и умиротворяващ.

— Кажи ми какво искаш — Лиз вдигна глава. Луната се отразяваше в очите ѝ, бездънни и омайно красиви. — Кажи ми какво да направя.

Това беше повече, отколкото той можеше да понесе. Тази непорочна чистота на въпроса, готовността да даде. Джоунъс вдигна ръце и ги зарови в косата ѝ. Можеше да остане така цяла вечност, да я гледа надвесена над него с блестяща в дрезгавата светлина бронзова кожа, с падащи по раменете ѝ руси коси, с искрящи от желание очи. Привлече я надолу към себе си, докато устните им не се сляха. Страстта избухна и ги зашемети. Вече нямаше нужда да ѝ казват, да я учат. Собственото ѝ тяло я ръководеше, желанието ѝ направляваше и двамата.

Джоунъс прати по дяволите здравия разум и самообладанието. Хвана я за хълбоците, примъкна я нагоре, после проникна в нея със сила, която я накара да ахне от изумление и наслада. Разтърсиха я тръпки на удоволствие, пак и пак. Той намери ръцете ѝ, пръстите им се преплетоха, тя се изви назад и Джоунъс я остави на сладостното изживяване. Невероятно. Безумно. Несравнимо. Удоволствие, болка, радост, страх — всичко я връхлиташе едновременно, тласкаше я все по-нататък, все по-нагоре.

Той не бе в състояние да мисли, можеше само да чувства. До този момент не бе вярвал, че бе възможно чувствата да го обсебят така изцяло, да са тъй наситени. Усещанията го раздираха, усиляха се все повече и повече, заплашваха да го взривят и разкъсат, докато единственото, което започна да чува, бе викът на собственото си сърце, ехтящ в главата му. През полуспуснати клепачи я виждаше над себе си, гола и прекрасна в лъчите на луната. Когато го докара почти до несвяст, извън пределите на разум и действителност, когато погледът му съвсем се замъгли, Джоунъс още я виждаше. Винаги щеше да е пред очите му.

Невероятно, мислеше Лиз. Съвършено необяснимо ѝ беше как се въртеше в магазина и обслужваше клиентите, раздаваше екипировка и пишеше фактури, когато цялото ѝ същество още бе пропито със сладостните усещания, изпитани призови. При все това тя попълваше

формуляри, даваше съвети, пресмяташе цената и връщаше ресто. Но всичко вършеше механично. Прояви обаче благоразумието да не излиза с водолазните лодки в морето, а да остане на брега.

Поздравяваше клиентите си — някои познати, други нови, и се стараеше да не мисли много за списъка, който бе принудена да връчи на Моралес. Колко от тях щяха отново да дойдат в „Черния корал“ за плувни принадлежности и уроци, ако знаеха, че със самото си идване тук вече ставаха обект на полицейско наблюдение? Убийството на Джери Шарп и нейното съпричастие в тази объркана история можеха да навредят на бизнеса ѝ далеч повече, отколкото един слаб сезон или свиреп ураган.

Над цялото ѝ състрадание и съчувствие към Джоунъс, над надеждата и искреното желание той да намери покой за ума и сърцето си, стоеше отчаяната нужда да защити своите собствени, да запази това, което бе създала от нулата за дъщеря си. Колкото и да се стараеше, не можеше напълно да потисне негодуванието, че бе била въвлечена в ситуация, за което нямаше ни най-малка заслуга.

В душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Недоволството, че бе нарушен нормалният ход на живота ѝ, се сражаваше с копнежа Джоунъс да бъде част от него. Ако не бяха тези сътресения, нямаше да го има и него. Дори и да искаше, тя никога нямаше да съжалява за седмиците, които бяха прекарвали заедно. Нещо повече, беше си обещала, беше се заклела да не съжалява. Настъпило бе време да си признае, че душата ѝ не бе напълно опустошена, че там имаше огромен запас от любов, която Лиз досега беше държала под ключ. Измамена веднъж, отхвърлена и огорчена, се бе опасявала да рискува отново. Ала Джоунъс освободи пленницата, пусна я на воля. Или може би самата тя го направи. Каквото и да се случеше, както и да свършеше всичко това, важното беше, че Лиз отново бе способна да обича.

— Трудно е да ви хване човек.

Извадена от размисъла, тя вдигна стресната глава. Трябваша ѝ няколко секунди, за да си спомни физиономията и да я свърже с име.

— Господин Трайдънт — изправи се иззад бюрото и отиде към тезгяха до широкия отвор, откъдето обслужваше клиентите. — Не знаех, че сте още на острова.

— Понеже съм в отпуск само веднъж годишно, предпочитам да използвам времето максимално — той постави отпреде ѝ картонена

чаша, допълнена с лед. — Реших, че това е единственият начин да ви склоня за едно питие с мен.

Лиз погледна чашата. Запита се дали се бе държала с него просто делово или, без да иска, бе била груба. И въпреки че в момента не ѝ се щеше нищо друго, освен да е насаме с мислите си, клиентът си беше клиент.

— Много мило от ваша страна. Бях твърде заета.

— Не ще и дума — Трайдънт ѝ отправи широка усмивка, като демонстрира равни зъби и естествена, ненатрапчива привлекателност. — Или сте извън града, или вътре в морето. Тъй че се сетих за планината и Мохамед. — Той се огледа наоколо. — Май е доста спокойно.

— Обедно време е — отвърна тя. — Всички, които са имали желание, вече са отплавали с лодките, а останалите хапват или си почиват, преди да решат с какво да си запълнят следобеда.

— Островитянский начин на живот.

Лиз също се усмихна.

— Именно. Пробвахте ли се пак в подводното плуване?

Трайдънт изкриви лице.

— Оставих господин Амбъкъл да ме склони за едно нощно гмуркане, преди да си замине за Тексас. Смятам до края на отпуската си да кисна вече само в басейна.

— Водолазният спорт не е за всеки.

— Спор няма — той отпи от втората чаша, която беше донесъл, и се облегна върху плота. — Какво ще кажете за една вечеря? Вечерята поне е за всеки.

Тя вдигна вежда — леко учудена, леко поласкана от явното му намерение настойчиво да я преследва.

— Рядко ям навън.

— Аз обичам домашните ястия.

— Господин Трайдънт...

— Скот — поправи я.

— Скот, благодаря за предложението, но аз... — Как да го формулира? — Аз излизам с един мъж.

Той сложи длан върху ръката ѝ.

— Сериозно ли е?

Не съм сигурна дали бе смутена, или й бе смешно, Лиз си издърпа ръката.

— Аз по принцип съм сериозен човек.

— Е, добре — надигна пак питието Трайдънт, като не сваляше поглед от нея и я наблюдаваше над ръба на чашата. — Тогава май ще по-добре да се придържаме само към деловата част. Как гледате на това, да ми дадете урок за плуване с шнорхел?

Тя сви рамене.

— Ако можете да плувате, значи и с шнорхел няма да имате проблеми.

— Да речем, че просто съм предпазлив и искам да се застраховам. Имате ли нещо против да вляза и да хвърля един поглед?

Лиз реши, че досега вече бе проявила достатъчно нелюбезност, и му се усмихна.

— Разбира се, разгледайте каквото желаете — Трайдънт заобиколи, влезе през вратата и тя го поведе към рафтовете навътре в магазина. — Шнорхелът представлява куха тръба с мундщук — започна да обяснява, свали един и му го подаде. — Слагате тази гума между зъбите и дишате нормално през устата. С тази тръба, прикрепена към маската, може да си плувате под водата неограничено време.

— Ясно. Ами как става тая работа, дето тези тръбички непрекъснато изчезват под повърхността?

— Когато искате да се гмурнете по-надълбоко, задържате дъх и изпускате малко въздух, за да може да се потопите. Номерът е да издохате силно и да изкарате водата от тръбата, когато решите да изплувате нагоре. Щом човек му хване веднъж цаката, вече може да го прави, без дори да си показва лицето от водата.

Той завъртя шнорхела в ръце.

— Има какво да се види там, долу.

— Цял един свят.

Сега Скот беше вперил очи в нея.

— Предполагам, знаете много неща за морето и рифовете наоколо. Добре ли познавате Женския остров?

— Отлично място за гмуркане — Лиз разсеяно свали от рафта една маска, за да му покаже как да я прикрепи към шнорхела. — Предлагаме целодневни и полудневни разходки дотам. Ако имате

приключенски наклонности, подводните пещери предоставят любопитни изживявания.

— Някои са доста отдалечени — каза той уж нехайно.

— Ако се гмуркате с шнорхел, трябва да се държите близо до рифа, ала един опитен водолаз може да прекара цели дни из тях.

— И ноци — Скот продължаваше да върти шнорхела в ръцете си, без да сваля поглед от нея. — Може да слезе там, долу, през нощта и да бъде свършено несмутен от нищо.

Стори й се, че усети прокрадващо се безпокойство. Несъзнателно отпрати поглед над рамото му, там, където нейният пазител от полицията беше полузадрямал под палещото слънце. Глупости, рече си и сви рамене. Никога не бе била от тия, дето се стряскат и от сянката си.

— Мястото е опасно за нощно гмуркане — забеляза.

— Някои хора обичат опасността, особено когато е доходна.

Устата й пресъхна. Преглътна с усилие и върна маската на рафта.

— Възможно е. Но не и аз.

Този път усмивката му не беше тъй обаятелна, нито пък очите тъй дружелюбни.

— Наистина ли?

— Не ви разбирам.

— Напротив, мисля, че ме разбираш — той я стисна за ръката. — И много добре знаеш какво имам предвид. Това, което Джери Шарп измъкна горе и сложи в банковия сейф в Акапулко, е една прилична сума, нали, Лиз? — Скот се наведе по-близо и сниши глас. — Остана обаче много повече. Има още какво да се прави. Той не ти ли каза?

Внезапно и колкото със страх, толкова и с гняв, тя си припомни тикнатия в гърлото й нож.

— Нищо не ми е казвал! Нищо не зная!

Преди да бе успяла да се отскубне, Трайдънт я беше опрял с гръб в ъгъла.

— Ако започна да викам — съумя да изрече Лиз с твърд глас, — ще се събере цяла тълпа, преди още да си мигнал.

— Няма защо да викаш — той вдигна и двете си ръце нагоре, сякаш да покаже, че не възнамерява да й стори нищо. — Това е просто един делови разговор. Искам само да знам какво ти е казал Джери, преди да допусне фаталната грешка и да ядоса не когото трябва.

Тя усети, че трепери. Положи усилия да спре. Трайдънт не можеше да я сплаши. С какво би го направил, като беше само по бански и разгърдена риза и нямаше къде да скрие някакво оръжие? Лиз изпъна гръб и го погледна право в очите.

— Джери не ми е споменавал нищо. Същото казах и на приятеля ти, който ми беше опрял нож в гърлото. Това обаче явно не го е удовлетворило, защото след това е повредил акваланга ми.

— Моят съдружник е скаран с добрите обноски — отвърна неуприковано Скот. — Аз нито имам навика да нося ножове, нито разбирам достатъчно от водолазна екипировка, за да бърникам из нея. Това, което зная, се отнася до теб, и то не е малко. Че работиш, например, твърде усилено, ставаш в зори и бърхтиш до залез. Аз просто се опитвам да ти предоставя една възможност, Лиз. Да ти предложи бизнес. Само за бизнес и става дума.

Именно този кротък и благоразумен тон ненадейно я накараха да избухне. Както си беше кротък и благ, така имаше вече два трупа.

— Аз не съм ти Джери, нито Ерика, тъй че го имай предвид! Нямам представа от мръсния бизнес, с който се занимаваш, ала затова пък полицията има и е на път да научи още. Ако смяташ, че можеш да ме стреснеш и уплашиш, като размахваш нож под носа ми и повреждаш екипировката ми, да, имаш право. Но това няма да ме спре да те пратя теб и всички останали по дяволите! А сега се измитай оттук и ме остави на мира!

Той я гледа втренчено близо десет секунди, после се отдръпна леко.

— Погрешно си ме разбрала, Лиз. Казах ти, че искам просто да поговорим. Един обикновен делови разговор. Джери е мъртъв, ала опитен леководолаз лесно ще се справи с тази работа, особено някой, който познава морето наоколо. Натоварен съм да ти предложи пет хиляди долара. Пет хиляди американски долара, за да правиш това, което умееш най-добре. Да се гмуркаш. Слизаш долу, оставяш нещо и вземаш друго. Никакви хора, никакви разпавии. Донасяш ми пакетчето цяло и читаво, а аз ти връчвам твоите пет хиляди. Един-два пъти седмично и ще можеш да си създадеш хубаво малко гнезденце. Бих добавил, че за сама жена с дете парите няма да са ти излишни.

Гневът ѝ се превърна в ярост. Тя стисна юмруци.

— Казах да изчезваш! Не са ми нужни парите ти!

Трайдънт се усмихна. Протегна ръка и я докосна по бузата.

— Помисли си. Ще бъда наблизко, ако промениш решението си.

Лиз го наблюдаваше как се отдалечава и чакаше дишането ѝ да се успокои. С преднамерено бавни движения излезе, заключи павилиона и се отправи към полиция.

— Отивам си вкъщи — каза, успяла да привлече отново вниманието му. — Кажете на капитан Моралес да дойде там след половин час.

Без да дочака отговор, закрачи по пясъка.

Петнадесет минути по-късно тя се прибра. По пътя за към вкъщи не се успокои. Всяка нейна крачка се дебнеше, във всеки момент някой можеше да се появи и да я заплаши, мирът и спокойствието ѝ бяха разбити на пух и прах. Днешната случка преля чашата. Повече нямаше да търпи. Не че не можеше да се справи в момента с него, но той ѝ беше предложил сделка. Предложи ѝ пари, за да стане съучастник в контрабанда на кокаин, да замести предишния, който беше убит. Братът на Джоунъс.

Истински кошмар, мислеше, докато крачеше през стаята от единия прозорец до другия. Де да беше кошмар, обаче. Обръчът се затягаше все повече и Лиз се чувстваше хваната като в капан. Онова, което беше започнал Джери Шарп, бяха принудени да довършат те с Джоунъс. Без значение колко мъчително щеше да бъде. Без значение колко страшно. Ще го довършат, каза си твърдо. Тази примка трябваше да бъде разкъсана, независимо какво щеше да ѝ се наложи да прави. Щеше да стори всичко, за да бъде сложен край, и дъщеря ѝ да може спокойно да се върне у дома. Каквото и да трябваше да направи, тя щеше да го направи.

При шума от приближаваща кола Лиз отиде да надникне през гледащия към улицата прозорец. Реши, че е Джоунъс и сърцето ѝ се сви. Дали да му каже, че току-що се бе сблъскала лице в лице с човека, който можеше да е убиецът на брат му? Ако той узнаеше името и разбереше кой бе мъжът, щеше ли да се втурне разярен да дири разплата, за каквато всъщност и беше дошъл толкова далеч? А дори и да получише своето отмъщение, би ли разкъсало това обръча? Или напротив, щеше да продължи да се върти и върти около тях, замъглявайки всичко останало? Много се опасяваше, че можеше да стане именно така. Видя го — мъжът, служещ на закона, мъжът,

заслужаващ състрадание, завинаги окован от резултата на собствения си изблик на насилие. Как да го спаси и предпази, същевременно с това да предпази и себе си?

Ръката ѝ беше ледено студена, когато посегна да отвори вратата и да го посрещне. Джоунъс разбра, че нещо не бе наред още преди да я докосне.

— Какво правиш вкъщи по това време? Минах през павилиона и видях, че е затворено.

— Джоунъс... — направи единственото, което знаеше как да направи. Прегърна го и се притисна в него. — Моралес е на път за насам.

— Какво е станало? — в гърдите му се надигна страх. Обзе го почти ужас. — Да не ти се е случило нещо? Какво има? Да не си пострадала?

— Чакай, нищо ми няма. Ела да седнем.

— Лиз, искам да знам какво се е случило!

Тя отново чу шум от мотор и погледна надолу по улицата. Приближаващата кола нямаше отличителните белези на полицията.

— Моралес идва — отрони. — Ела вътре, Джоунъс. Предпочитам да го разказвам само веднъж.

Всъщност не ѝ предстоеше да се терзае и чуди какво решение да взема, помисли Лиз, като се дръпна от вратата. Просто ще каже на Моралес и Джоунъс името на мъжа, който беше дошъл при нея. Щеше да им изреди дума по дума всичко, което ѝ беше казал. По този начин щеше да остане встрани, щеше да се отдалечи от разследването, защото те щяха да се заемат с това, да открият кой бе той и къде се намира. Имаха причина да го търсят. Нали полицията точно това искаше, тя също. Моралес се зададе по пътеката пред къщата и Лиз погледна Джоунъс. И той го искаше. Беше му нужно. Като му го дадеше, тя щеше да се отдалечи и от него.

— Госпожице Палмър.

Моралес свали шапка, щом влезе, стрелна под око Джоунъс и зачака.

— Капитане — Лиз стоеше права до канапето, ала не седна. — Имам информация за вас. Тук, на острова, е един американец на име Скот Трайдънт. Преди по-малко от час той ми предложи пет хиляди долара, за да пренесе кокаин от рифовете край Исла мухерес.

Изразът на Моралес остана безстрастен. Пъхна шапката си под мишница.

— Има ли сте и преди вземане-даване с този човек?

— Беше на лодката при един от уроците по подводно плуване. Държеше се дружелюбно. Днес дойде при мен в павилиона, за да говорим. Очевидно е смятал, че... — тя млъкна и погледна към Джоунъс. Той стоеше съвсем неподвижно и без да се обаждат досами вратата. — Смяташе, че Джери ми е казал за сделката. Разбрал е за банковия сейф. Нямам представа как. Сякаш е наясно с всяко мое движение от седмици насам. — Нервите започнаха да й изневеряват и тя прекара ръка през косата си. — Каза ми, че мога да заема мястото на Джери, да направя размяната в пещерите край Исла мухерес и да спечеля пари. Той знае... — Наложил й се да преглътне, за да не се разтрепери гласът й. — Знае за дъщеря ми.

— Ще го разпознаете ли?

— Да. Не зная дали Трайдънт е убил Джери — погледът й се върна върху Джоунъс. В него се четеше молба. — Това не знам, но мога да го разпознам.

Моралес я наблюдаваше внимателно, после прекоси стаята.

— Моля ви, седнете, госпожице Палмър.

— Ще го арестувате ли? — искаше й се Джоунъс да се обади, да каже нещо, ала той продължаваше да стои безмълвно. — Този човек е част от канала за наркотици. Знае за убийството на Джери Шарп. Трябва да го арестувате.

— Госпожице Палмър — побутна я Моралес надолу към дивана, после сам се отпусна до нея. — Ние разполагаме с имена, знаем кои са хората. Действащият понастоящем на полуостров Юкатан контрабанден канал е под наблюдение от мексиканските и американските власти. Имената, които вие и господин Шарп ми дадохте, не ги чуваме за първи път. Но има едно, което не ни е известно. На този, който е организиран цялата операция и който несъмнено е наредил убийството на Джери Шарп. Това е името, което ни е нужно. Без него арестът на куриерите, на приносителите и пласъорите е дребна работа. Нужно ни е неговото име, госпожице Палмър. Трябват ни и доказателства.

— Нещо не разбирам. Да не искате да кажете, че просто ще оставите Трайдънт да си иде ей така? Та той ще намери някой друг да

му свърши работата!

— Няма да е необходимо да търси друг, ако вие се съгласите.

— Не — намеси се Джоунъс още преди тя да бе вникнала в думите на Моралес. Каза го тихо, толкова тихо, че ледени тръпки я полазиха по гърба. Той извади цигара. Ръцете му не потрепваха. Без да бърза, щракна запалката и я поднесе към цигарата. Дръпна силно, докато връхчето ѝ се разгоря. Издиша струя дим и прикова поглед в Моралес. — Вървете по дяволите.

— По-скоро госпожица Палмър има правото да ми го каже.

— Не си и помисляйте да я използвате. Щом искате някой отвътре, някой, който да е по-близо до имената и доказателствата, аз ще се гмурна в пещерата.

Моралес го наблюдаваше внимателно. Отбеляза железните му нерви и несекващо търпение, безспорната способност да се владее, наред със съдържания гняв. Ако имаше избор, би предпочел точно него.

— Не към вас е било отправено предложението.

— Лиз няма да слиза долу.

— Почакайте малко — тя притисна с ръце слепоочията си. — Да не би да искате отново да се видя с Трайдънт и да му кажа, че се наемам да свърша работата? Това е лудост! Каква може да е целта на подобно нещо?

— Ще послужите за примамка — Моралес сведе поглед към ръцете ѝ. Изящни, наистина, ала силни. Нямахте нещо относно Елизабет Палмър, което да не му бе известно. — Разследването напредва и кръгът се стеснява. Не бихме искали на дадения етап каналът да бъде променен. Ако операцията им върви гладко, няма да предприемат такъв ход за момента. Вие се оказахте препъникамък, госпожице Палмър, както за трафика, така и за разследването.

— Как така? — избухна Лиз и понечи да се надигне. Моралес я спря, като кротко сложи длан върху ръката ѝ.

— Джери Шарп живееше при вас, работеше при вас. Имаше слабост към жените. Нито полицията, нито наркотрафикантите можеха да са напълно сигурни каква роля играете. Сега пък братът на Джери Шарп живее в дома ви. Освен това ключът от банковия сейф се намираше у вас.

— Виновна по косвени улики, така ли, капитане? — гласът ѝ придоби онзи режещо леден оттенък, който Джоунъс беше чувал само

един-два пъти преди. — Намирам се под закрила на полицията или под нейно наблюдение?

Тонът на Моралес не се промени.

— И едното, и другото имат обща цел.

— Щом ме подозирате, не се ли замисляте, че мога просто да взема парите и да избягам?

— Точно това и искаме от вас да направите.

— Много умно! — Джоунъс не беше сигурен дали още дълго щеше да е в състояние да сдържа гнева си. Би му доставило огромно удоволствие лично да изхвърли Моралес от къщата. От живота на Лиз. — Тя вече на два пъти им се изпречва на пътя и им създава неприятности, с което достатъчно е вбесила главатаря на шайката. Ще сметнат за необходимо да я отстранят, както отстраниха и брат ми.

— С тази разлика, че госпожица Палмър е била охранявана от полицията и двата пъти. Ако сега нещата протекат съгласно начертания план, случаят ще приключи и трафикантите, наред с убиеца на брат ви, ще бъдат заловени и наказани. Нали това е вашето желание?

— Не и ако това означава Лиз да бъде изложена на риск. Сами си свършете работата, Моралес.

— Не разполагаме с време. С вашето съдействие, госпожице Палмър, ще приключим бързо. А без него, ще ни отнеме месеци.

Месеци? И един ден в повече й се струваше прекалено много.

— Ще го направя.

В следващия миг Джоунъс се озова до нея и я вдигна от канапето.

— Лиз...

— Дъщеря ми се връща след две седмици — тя се опря с две ръце в гърдите му. — Не може да си дойде при това положение.

— Отведи я някъде другаде — той я стисна за раменете. — Да идем и тримата другаде.

— Къде? — попита Лиз рязко. — Всеки ден си повтарям, че ще се измъкна от тази история и всеки ден това не става. Забърках се в нея от мига, в който Джери прекрачи прага на къщата ми. Не можем да променим нещата. Докато всичко не свърши, ама наистина да свърши, нищо няма да е наред.

Той разбираше, че е права, знаеше го от самото начало. Но имаше неща, които бяха се променили. Твърде много променили. Изпълни го мрачна злост, каквато не бе очаквал, че може да изпитва. Не към нея. Заради нея.

— Върни се в Щатите с мен! Тогава на всичко това ще бъде сложен край!

— Дали? Ще забравиш ли, че брат ти е бил убит? Ще престанеш ли да мислиш за убиеца му?

Юмруците му се свиха, очите му потъмняха, ала не каза нищо. Тя въздъхна примирено.

— Не, Джоунъс, няма да има край, докато сами не се погрижим той да настъпи. Бягала съм преди, но съм се зарекла да не го правя повече.

— Може да те убият.

— Не бях направила нищо, а на два пъти едва не ме убиха — Лиз отпусна глава на гърдите му. — Моля те, помогни ми.

Джоунъс видя, че няма да я разубеди. Две от нейните качества, които предизвикваха възхищението му, бяха способността ѝ да дава и волята твърдо да стои на своето. Можеше да я моли, да спори с нея, ала не можеше да я лъже. Ако тя побегнеше, ако двамата побегнеха, никога нямаше да се избавят от всичко това. Прегърна я. Косата ѝ ухаеше на слънце и на море. Преди края на лятото, обеща си той, тя щеше да бъде свободна. И двамата щяха да бъдат свободни.

— Ще ида с нея — изглежда Моралес над главата ѝ.

— Вероятно няма да е възможно.

— Ще го направя възможно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никога досега не бе живяла в такъв постоянен страх. Всеки ден отваряше павилиона в очакване Скот Трайдънт да се появи отново. Всяка вечер затваряше, прибираше се вкъщи и чакаше телефонът да зазвъни. Джоунъс приказваше малко. Тя вече не знаеше какво прави той през времето, когато не бяха заедно, но усещаше, че крои свои планове, замисля собствени ходове. Това само я плашеше още повече.

Изминаха два дни и нервите ѝ се опънаха до скъсване. На плажа хората спяха или четяха, влюбените се разхождаха, хванати за ръка, децата припкаха и вдигаха врява, плувци с шнорхели шляпаха край скалите. Лиз се чудеше защо нищо не ѝ изглеждаше нормално и дали изобщо някога щеше да бъде. На залез-слънце изпразни кутията с парите, прибра плувното снаряжение и взе да затваря.

— Какво ще кажеш за онова питие?

Макар да смяташе, че бе подготвена за този момент, тя се стресна. Главата ѝ започна да пулсира бавно и тежко, което, знаеше, ще продължи с часове. Цялата изстина и стомахът ѝ се сви от страх. Ала оттук нататък нямаше място за паника. Обърна се.

— Питам се дали ще дойдеш пак.

— Нали ти казах, че ще съм наблизко. Ясно ми е, че на хората им е нужно време да обмислят нещата.

Имам определена роля в тази игра, напомни си Лиз. И съм длъжна да я изиграя добре. Заклучи, без да бърза, и отново се извърна към Скот. Не се усмихна. Предстоеше делови разговор, сух и лаконичен.

— Можем да идем ето там — посочи близкото заведение с тръстиков покрив, кацнало над скалите. — Оживено е.

— Става.

Предложи ѝ ръка, но тя пренебрегна жеста и тръгна.

— Била си и по-дружелюбна.

— Бил си клиент — Лиз му хвърли кос поглед. — А не делови партньор.

— Значи... — той се огледа надясно, после наляво. — Премислила си.

— На теб ти трябва гмуркач, а на мен ми трябва пари.

Тя се качи по двете дървени стъпала и избра стол с гръб към морето. Секунди, след като седна, един мъж се настани на ъгловата маса срещу тях. От хората на Моралес, помисли Лиз и положи усилия да се държи спокойно. Бяха я карали да репетира отново и отново. Знаеше какво трябва да каже, как да го каже, както и това, че келнерът, който им сервираше, носеше полицейска значка и пистолет.

— Джери не ми е казал кой знае колко — започна, след като си поръча безалкохолно питие. — Само това, че се спуска долу и прибира парите.

— Биваше го в гмуркането.

Пред погледа ѝ изплува лицето му върху бялото пясъчно дъно и тя с труд преглътна стисналия я за гърлото ѝ ужас.

— Аз съм по-добра.

Скот се ухили.

— Така разправят.

Доловила движение редом, Лиз вдигна очи. И замръзна. Мургав мъж със сипаничаво лице седнаше на стола до нея. Знаеше, че на китката си носи тънка сребърна гривна, преди още да я бе видяла.

— Пабло Манчес, Лиз Палмър — представи ги Скот. — Макар, струва ми се, да сте се срещали.

— Сеньорита... — Манчес хвана ръката ѝ и тънките му устни се разтеглиха.

— Кажи на твоето приятелче да си държи ръцете прибрани — Джоунъс спокойно издърпа четвъртия празен стол и също седна. — Защо не ме запознаеш, Лиз?

Понеже тя само го гледаше втрещено и мълчеше, той се облегна назад и сам заговори:

— Казвам се Джоунъс Шарп. С Лиз сме съдружници — отправи поглед към Манчес. Ето го, значи, мъжът, заради когото беше изминал хиляди километри, за да го намери. И да го убие. Усети как се надига омразата, как го обзема свирепа, сляпа ярост. Ала Джоунъс умееш да обуздава чувствата си и да чака. — Предполагам, е познавал брат ми.

Манчес пусна ръката на Лиз.

— Брат ти беше алчен глупак.

Лиз затаи дъх, видяла Джоунъс да посяга към джоба си. Той бавно извади пакет цигари.

— Аз също съм алчен — отвърна Джоунъс невъзмутимо и запали. — Но не съм глупав. Търсих те — добави с каменна усмивка и протегна пакета, предлагайки му цигара.

Манчес взе една и откъсна филтъра. Ръцете му бяха красиви, с дълги, тънки пръсти и тесни длани. При вида им Лиз едва не се разтрепери.

— Ето, че ме намери.

Джоунъс си поръча бира. Продължаваше да се усмихва.

— Нужен ти е водолаз.

Скот отправи на Манчес предупредителен поглед.

— Имаме си — каза.

— Това, което имате, е екип. Ние с нея работим заедно — Джоунъс издуха струя дим. — Нали така, Лиз?

Той ги искаше. И нямаше да се откаже, докато не ги получи. А тя нямаше избор.

— Така е.

— Не ни трябва екип — нагани се Манчес да става.

— Точно ние вие трябваме — взе Джоунъс бирата, която му бяха донесли. — Вече доста поназнайваме за вашата далавера. Джери не беше от тия, дето си траят. Трудно пазеше тайни. — Той надигна бутилката. — Лиз и аз сме по-дискретни. Та, значи, пет хиляди на гмуркане?

Скот замълча за миг, после вдигна ръка да спре Манчес.

— Пет. Щом искате да работите в екип, ваша работа е как ще си гиделите.

— По равно — Лиз обви с пръсти бирата на Джоунъс. — Единият слиза долу, другият стои в лодката.

— Утре вечер. В единайсет. Ще дойдеш в павилиона. Влизаш. Вътре ще намериш непромокаемо куфарче. Заключено е.

— И павилионът е заключен — подметна Лиз. — Как ще се озове куфарчето вътре?

Манчес издуха цигарения дим между зъбите си.

— Нямам проблеми с влизането.

— Просто взимаш куфарчето — прекъсна ги Скот. — Листче с координатите ще бъде прикрепено към дръжката. Изкарваш лодката,

гмуркаш се с куфарчето и го оставяш долу. После излизаш и чакаш точно един час. След това отново се гмуркаш. Там ще те чака друго куфарче и от теб се иска само да го върнеш в павилиона и да го оставиш там.

— Звучи гладко — обади се Джоунъс. — Кога ще ни се плати?

— След като свършите работата.

— Половината предварително — Лиз отпи дълга глътка от шишето с надеждата сърцето ѝ да забие по-кратко. — Оставяте две и петстотин при куфарчето или никакво гмуркане.

Скот се ухили.

— Не си доверчива като Джери.

Тя го изглежда студено.

— Освен това възнамерявам да остана жива.

— Стига да спазваш правилата.

— Кой ги определя? — взе си Джоунъс обратно бирата.

Лиз спусна ръка под масата и я постави твърдо върху коляното му.

— Нямай грижа за това — посъветва го Манчес. Ухили се, стиснал цигарата между зъбите си. — Той, във всеки случай, знае кои сте.

— Само внимавайте за координатите и си гледайте часовника — Скот остави на масата банкнота и се изправи. — Останалото е лесно.

— И умната, братко на Джери — озъби се в усмивка Манчес. — Адиос, сеньорита.

Двамата тръгнаха, а Джоунъс спокойно довърши бирата.

— Не беше предвидено да се намесваш по време на срещата — зашепна ядосано Лиз. — Моралес каза...

— По дяволите Моралес! — той смачка цигарата в пепелника и погледна как пушекът се извива нагоре. — Това ли е онзи с ножа?

Ръката ѝ неволно посегна към гърлото. На половината път тя стисна пръсти и ги постави в юмрук на масата.

— Нали ти казах, че не можах да го видя.

Джоунъс вдигна очи. Както и преди, те отново ѝ заприличаха на замръзнал дим.

— Той ли беше?

Не бе нужно да му казва. Лиз се наведе напред и заговори кротко:

— Искам това да свърши, Джоунъс. Не искам отмъщение. Нали трябваше да ме оставиш сама да се срещна със Скот и да уредя нещата?

С отсъстващ вид той наведе свещта, поставена в средата на масата, и я запали.

— Промених решението си.

— Дяволите да те вземат, можеше всичко да объркаш! Да не мислиш, че ми е много драго да се захващам с това? Ала единственият начин да се измъкнем, е просто историята да приключи. Сега откъде да знаем дали няма да се откажат, щом и ти се намеси?

— Няма, защото ти си в центъра на нещата, при това от самото начало — Джоунъс хвана ръката ѝ, преди да се бе обадила отново. Приблужи лице, гласът му беше спокоен и твърд: — Имах намерение да те използвам. Още щом прекрачих прага на къщата ти, аз реших да те използвам, за да стигна до убиеца на Джери. Ако трябваше да те прегазя, да те махна от пътя си или да те повлека заедно с мен, все едно, смятах да те използвам. Точно както и Моралес смята да те използва. Както и останалите искат да го направят. — Пламъчето на свещта трептеше помежду им. — Също както и Джери те използваше.

Тя преглътна. С усилие се противопостави на болката.

— А сега?

Той не отговори. Седяха толкова близо, че виждаше отражението си в очите ѝ. Виждаше също съмненията и непокорството. Премести ръка зад врага ѝ и усети тежките удари на сърцето. Със сдържана сила я привлече към себе си и я целуна по устните. Пламък на страст, проблясък на надежда — не знаеше кое да ѝ даде. Или да вземе. Затова я пусна.

— Повече никой няма да ти причини зло — прошепна. — Най-малко аз.

Това бе най-дългият ден в живота ѝ. Работеше в павилиона и чакаше часовете да се изнижат. Хората на Моралес се бяха смесили с почиващите на плажа. Струваше ѝ се, че толкова бият на очи, така си личат, сякаш бяха белязани, та бе чудно как никой друг не им обръщаше внимание. Лодките с клиентите отплаваха в морето, върнаха се, после пак тръгнаха. Тя проверяваше, раздаваше акваланги и плувно снаряжение. Попълваш формуляри и връчваше разписки, приемаше кредитни карти, като че тази делнична дейност имаше някакво

значение. Искаше денят да свърши. Щеше ѝ се вечерта ни кога да не настъпва.

Хиляди пъти решаваше да каже на Моралес, че не може да го направи. Хиляди пъти се наричаше страхливка. Но когато слънцето се спусна ниско, разбра, че смелостта не бе нещо, което можеше да се постигне със силата на волята. Би избягала, ако имаше избор. Ала не можеше. Тъй като я грозеше опасност, покрай нея и Фей беше в опасност. Щом слънцето залезе, Лиз приключи работата и затвори павилиона, сякаш беше най-обикновен ден. Слагаше ключовете в джоба си, когато редом изникна Джоунъс.

— Още има време да се откажеш.

— И после какво? Да се крия? — тя обходи с поглед брега, морето, острова, който беше неин дом. И неин затвор. Защо ли никога не бе мислила за това място като за затвор? Докато не се беше появил Джоунъс. — Нали сам ме упрекуваше, че бягам и се крия?

— Лиз...

Тя поклати глава, за да не продължава.

— Нямам сили да говоря за това. Предпочитам просто да го направя.

Пътуваха към къщи в мълчание. Лиз преповтаряш наум дадените ѝ инструкции, всяко нещо, всяка дума, на които Моралес бе наблегнал. Щеше да спази всички наставления, да остави куфарчето долу в пещерата, да вземе другото с парите и да го предаде на полицаите, които щяха да я чакат недалеч от пристана. А тя щеше да чака следващия ход. И докато чакаше, край нея, на не повече от пет метра, щеше да има полицай. Изглеждаш съвсем просто. Но стомахът ѝ се свиваше.

По улицата пред къщата ѝ човек разхождаше куче. От хората на Моралес. Другият мъж, дядо нещо върху верандата на съседа, носеше пистолет под доченото си облекло. Лиз се постара да не спира поглед върху нито единия от двамата.

— Сега ще пийнеш нещо, хапваш и лягаш да поспиш — нареди Джоунъс и я побутна през вратата.

— Само спането.

— В такъв случай първо спането — той заключи и я последва в стаята ѝ. Пусна щорите. — Искаш ли нещо?

Беше ѝ много трудно да моли.

— Ще легнеш ли с мен?

Джоунъс се приближи. Тя вече се бе свила на кълбо. Той се изтегна, прегърна я през гърба и я притисна до себе си.

— Ще можеш ли да заспиш?

— Дано — в съня щеше да намери избавление, та дори и временно. Ала не затвори очи. — Джоунъс?

— Ъ-ъ?

— След тази вечер... След като всичко свърши, ще ме прегръщаш ли пак така?

Той докосна с устни косата ѝ. Нима би могъл да я обича повече от това? Но беше почти сигурен, че ако ѝ го кажеше, Лиз щеше да се отдръпне от него.

— Стига ти да искаш. Сега заспивай.

Тя остави очите ѝ да се затворят и умът ѝ да потъне в забрава.

Куфарчето не беше голямо, с обичайния размер на дипломатическо куфарче. Видът му бе твърде обикновен и по нищо неотличаващ се, за да бъде възприемано като носител на опасност и заплаха. До него върху плота в павилиона лежеше илик. Вътре имаше лист хартия с напечатани цифри — географските координати. Също и две хиляди и петстотин долара в банкноти от по сто.

— Спазили са своята част от уговорката — отбеляза Джоунъс.

Лиз пхна плика в чекмеджето.

— Ще си взема екипировката.

Той я проследи с поглед. Предпочита да действа сама, каза си. Предпочита да не мисли, че има към кого да се обърне, на кого да се опре. Ала скоро ще разбере, че имаше не само това, а значително повече.

— Какви са координатите?

— Същите като в бележника на Джери.

Тя се чувстваше удивително спокойна. Изчака го да излезе и заключи след него. Беше наясно, че ги наблюдават. Моралес бе разположил хората си в хотела досами плажа. Но точно толкова сигурна беше, че и Манчес бе някъде наблизо.

Двамата с Джоунъс не разговаряха повече, докато не се качиха на лодката и не потеглиха.

— Ето, че му се вижда краят — рече Лиз, след като пое по курса.

— Вижда му се.

Тя замълча за миг. Цяла вечер бе мислила какво ще му каже и как да му го каже.

— Джоунъс, какво се каниш да правиш?

Пламъчето на запалката изсъска, лумна, после пак стана тихо.

— Каквото трябва.

Страхът предизвика метален вкус в устата ѝ. Той обаче нямаше нищо общо с нея, бе изцяло насочен към Джоунъс.

— Ако тази нощ направим размяната на куфарчетата и отнесем второто на Моралес, те ще се появят. Ще трябва да излязат на открито. Манчес и онзи, който дава нарежданията.

— Какво целиш с тия приказки, Лиз?

— Манчес е убил брат ти.

Джоунъс отправи поглед встрани. Морето чернееше. Небето беше черно. Единствено бръмченето на двигателя нарушаваше тишината.

— Той само е натиснал спусъка.

— Ще го убиеш ли?

Джоунъс бавно извърна глава. Въпросът беше спокоен, ала не и очите ѝ. Те изпращаха послание, изтъкваха причини, съдържаха молба.

— Това не те засяга.

Заболя я. Силно, дълбоко. Тя само кимна.

— Може би. Но ако ти позволиш омразата да направлява действията и мислите ти, никога не ще се отървеш от нея. Манчес ще умре, ала това няма да върне Джери, а ти... — Лиз се обърна, за да го погледне. — Ти никога повече няма да си истински жив.

— Не съм изминал целия този път и не съм изгубил всичкото това време, за да оставя Манчес да се измъкне. Той убива за пари и защото това му доставя удоволствие. Доставя му удоволствие — повтори натъртено. — Вижда се в очите му.

Тя беше видяла. Но не Манчес я интересувахе. Пет пари не даваше за него.

— Помниш ли как веднъж ми каза, че всеки има право на защита?

Той помнеше. Помнеше всичко, в което някога бе вярвал. Помнеше и как изглеждаше Джери на студената бяла светлина в моргата.

— То няма нищо общо с това тук.

— Значи следваш други правила, когато си засегнат лично.

— Той беше мой брат.

— Ала е мъртъв — Лиз въздъхна и подложи пламналото си лице на вятъра. — Извинявай, Джоунъс. Джери обаче наистина е мъртъв, а ако ти направиш това, което си намислил, ще убиеш и нещо в себе си. — Както, макар и да не можеше да му го каже, в нея самата. — Нямах ли вяра на правосъдието?

Той хвърли цигарата във водата и се облегна на парапета.

— От години се занимавам с него. То е последното нещо, на което бих имал вяра.

Искаше й се да го разбере, да проумее и оправдае чувствата му. Не знаеше как. Но каквото и да направеше Джоунъс, тя щеше да е до него.

— В такъв случай, трябва да вярваш на себе си. Аз също ще ти повярвам.

Той бавно се приближи. Взе лицето й в шепи и се взря в очите. Мъчеше се да разбере какво му казва и какво премълчава.

— Наистина ли?

— Да.

Наведе се и я целуна по челото. Испита нужда, отчаяно желание да й каже да кара напред, да насочи лодката в открито море и да не спира. Ала това нямаше да помогне. На никой от тях. И двамата стояха на кръстопът.

— В такъв случай, почни отсега.

Целуна я отново, обърна се и вдигна една от подвижните пейки. Лиз се навъси, като го видя да вади водолазен костюм.

— Какво правиш?

— Разбрах се с Луис да ми го остави тук.

— Защо? Не можем и двамата да се спуснем долу.

Джоунъс се съблече по плувки.

— Точно така. Аз слизам, ти оставаш в лодката.

Тя застина неподвижно. Нямаше никаква полза да избухва в момента.

— Всичко вече е уговорено, Джоунъс. Аз трябва да ида.

— Променям уговорката — преди да я погледне отново, той намъкна костюма до кръста. — Няма да те излагам повече на никакви

рискове.

— Ти не ме излагаш на рискове, сама се излагам. А и никога не си се гмуркал там нощно време. Аз съм го правила.

— Сега и аз ще го направя.

— Последното, което ми е нужно тъкмо сега, е да се вживяваш в ролята на покровител и ангел — пазител.

Джоунъс за малко не се разсмя. Натегна неопрена върху раменете си.

— Много жалко, защото точно тази роля съм подготвил.

— Казах на Манчес и Трайдънт, че аз ще се гмурна.

— Вярно, репутацията ти силно ще пострада, като лъжеш убийци и наркотрафиканти.

— Джоунъс, нямам настроение за шеги.

Той прикрепи водолазния нож, сложи си колана с тежестите и взе маската.

— Може би. Както може би не си в настроение да чуеш и следното. Тревожа се и се вълнувам за теб. Твърде много при това — протегна ръка и я хвана за брадичката. — Брат ми те замеси в цялата тази каша, защото не го беше еня за никой, не си даваше труд да мисли за когото и да било през целия си живот. Аз те вълвлякох още по-надълбоко, защото единствената мисъл в главата ми беше отмъщението. Сега обаче мисля за теб, за нас. Няма да слизаш долу. Ако трябва, ще те вържа за руля и пак няма да слезеш.

— Не искам ти да отиваш — опря Лиз юмруци на гърдите му. — Ако ида аз, ще мисля само за това, което трябва да свърша. Остана ли тук, горе, ще се безпокоя и притеснявам да не ти си случи нещо.

— Засечи времето — Джоунъс вдигна акваланга и й го подаде. — Помогни ми да го сложа.

Не си ли бе казала тя още в самото начало, че не й приличаше на човек, който ще се остави да го надговорят в спор? Ръцете й леко трепереха, когато нахлузи презрамките на раменете му.

— Не съм свикнала да бъда покровителствана.

Той намести кислородните бутилки и се обърна.

— Тренирай.

Лиз затвори очи. Нямаше смисъл да спори, беше късно за разпавии.

— Като се гмурнеш, дръж на североизток. Пещерата е на около трийсетина метра. — Тя се поколеба за миг, после извади пистолет. — Внимавай за акули.

Джоунъс се прехвърли през борда и Лиз му подаде куфарчето. След малко той изчезна, а морето отново стана черно и безмълвно. Мислено тя го следваше метър по метър. Под водата щеше да е тъмно като в рог, тъй че Джоунъс трябваше да се опира на приборите и тънкия лъч от фенерчето. Нощните същества щяха да са излезли на лов. Сепии, змиорки, баракуди. Акули. Опита се да отпъди мисълта.

Трябваше тя да иде. Но как би могла да му се наложи? Лиз отметна косата от лицето си и закрачи по палубата. Беше отишъл вместо нея, за да я предпази. Направи го, защото се вълнуваше за нея. Стана ѝ студено. Седна и потри ръце да се стопли. Тресеше я, ала не само от хладния нощен въздух. Това ли беше един мъж да изпитва чувства към теб? Означаваше ли, че трябва просто да седиш и да чакаш? Скочи пак и отново закрачи. Твърде дълго бе живяла, непрекъснато вършейки нещо, за да може така, изведнъж, да стои напълно бездейна. И все пак... Беше ѝ казал, че се вълнува за нея. Тя седна и зачака.

Четири пъти беше погледнала часовника, преди най-сетне да го чуе до въжената стълба, праметната през борда. Въздъхна с облекчение и отиде да му помогне.

— Втория път аз слизам — подхвана.

Джоунъс махна маската, после свали акваланга.

— Хич и не помисляй — не ѝ даде да възрази и я притегли към себе си. — Имаме един час — прошепна в ухото ѝ. — В караница ли искаш да го прекараме?

Беше мокър и студен. Лиз го прегърна и се притисна до него.

— Не обичам да ми нареждат и заповядват.

— Някой друг път ти ще ми заповядаш — той се отпусна на скамейката и я дръпна до себе си. — Бях забравил какво е нощем долу. Фантастично! — И е на път всичко да свърши, добави наум. Първата крачка беше предприета, оставаше да бъде направена и следващата.

Видях гигантска сепия. Уплаших я до смърт с фенерчето. Бас ловя, че беше над десет метра дълга.

— Стават и по-големи — тя сложи глава на рамото му и опита да се отпусне. Имаха цял час. — Един път, когато се гмуркахме с татко,

видяхме една, която сигурно имаше двајсет метра.

— Уплаши ли се?

— Ами! Бях очарована. Помня, че доплувах близо и я докоснах по едно от пипалата. После, когато излязохме, се наложи да изслушам от баща ми двајсетминутно конско.

— Представям си как би постъпила по същия начин с Фейт, ако го направи.

— Бих се гордяла с нея — заяви Лиз и се засмя. — После двајсет минути щях да ѝ чета конско.

За първи път тази вечер Джоунъс забеляза звездите. Небето беше осеяно с тях и изглеждаше като живо. Сети се за люлеещия се стол на майка му върху верандата и летните нощи.

— Разкажи ми за нея.

— Не ме карай да започвам.

— Карам те — той я прегърна през рамото. — Хайде, разкажи ми.

Усмивната леко, тя притвори очи. Беше ѝ хубаво да мисли за Фейт, да говори за Фейт. Пред Джоунъс взе да се оформя образа на жизнерадостно момиченце, което обича да ходи на училище, защото там е интересно и весело. Чувахе обичта в гласа на майка ѝ, усещаше гордостта ѝ, долавяше тъгата и копнежа. Видя пред очите си мургавото, загоряло от слънцето лице на момиченцето от снимката, узна, че говори два езика, обича баскетбола и мрази зеленчуците.

— Винаги е била много сладка — продължи Лиз. — Но съвсем не е ангел. Голям инат е и, щом не става нейната, доста се цупи. Исква сама да прави всичко. Спомням си, когато беше още само на две години, страшно се сърдеше, ако ѝ помагах да слиза по стълбите.

— Желанието за независимост изглежда е семейна черта.

Тя сви рамене.

— Налагало се е.

— Да си мислила някога за съвместен живот?

Лиз се стегна.

— При съвместния живот човек трябва да се откаже от някои неща. Аз никога не съм могла да си позволя да изоставя каквото и да било.

Такъв отговор и очакваше той. Ала смяташе да го промени.

— Хайде, време е за второто гмуркане.

Тя пак му помогна с акваланга.

— Вземи пистолета. Джоунъс... — той беше вече до парапета и Лиз изтича при него. — Не се бави — прошепна. — Искам да си идем вкъщи. Искам да се любим.

— Крайно подходящо време за подобно хрумване, няма що! — Джоунъс се изсмя и се преметна назад във водата.

През следващите пет минути тя отново кръстосваше палубата. Защо не се сети да донесе малко кафе? Ето, ще отпъди всички други мисли и ще се съсредоточи върху тази. Как след по-малко от час ще седят уютно в кухнята, кафеварката тихичко ще къкри и ще разнася приятен аромат. Какво от това, че полицията бе обкръжила къщата? Те с Джоунъс щяха да са вътре. Заедно. Може би Лиз грешеше относно съвместния живот. Може би... Когато чу пляска в борда, за миг се озова до парапета.

— Джоунъс, да не се случило нещо? Защо...

Насреща ѝ зееше дулото на 22-калибров револвер.

— Сеньорита... — Манчес хвърли маската и шнорхела върху пейката и се покатери в лодката. — Буенас ночес.

— Какво правиш тук? — опита се гласът ѝ да звучи възмутено, но кръвта се оттегли от лицето ѝ. Не, тя наистина не притежаваше смелост, помисли си. Ама никаква. — Нали имахме уговорка?

— Ти си аматьорка — отвърна той. — Също като Шарп. Да не смяташ, че просто ей така ще забравим за парите?

— Не зная нищо за парите, които е взел Джери — Лиз бе стиснала парапета до побеляване на пръстите. — През цялото време ти го повтарям.

— Шефът реши, че много ни се мотаеш из краката, хубава госпожице. Ти ни правиш услуга с тази доставка и ние ти правим услуга. Ще те убием бързо и безболезнено.

Тя не гледаше в револвера. Не смееше.

— Ако така си убивате водолазите, скоро ще останете без бизнес.

— Все едно, приключваме с Косумел. Щом приятелят ти изплува с куфарчето, го взимам и отивам в Мерида. Обичам да живея в разкош. Твоето изобщо не е живот.

Искаше ѝ се да седне, защото коленете ѝ трепереха и краката едва я държаха. Остана права, защото мислеше, че ако седне, повече няма да е в състояние да стане.

— Щом приключвате на Косумел, защо беше това спускане?

— Кленси обича нещата да са изпипани докрай.

— Кленси?

Спомни си, че това беше името, споменато от Дейвид Мериуърт. Напрегна се да чуе някакъв звук откъм водата.

— Долу има няколко хиляди в кокаин, там е цялата хватка. Няколко хиляди долара в куфарчето, което ще бъде извадено. Шефът го е замислил да изглежда така, като че вие двамата с Шарп свършвате операцията, а после се скарвате и се застрелвате един друг. Чиста работа и случаят приключва.

— Ти си убил и Ерика, нали?

— Задаваше много въпроси — той поклати револвера. — Ти също много питаш.

Светлината обля лодката и морето наоколо тъй внезапно, че Лиз в първия момент замръзна на място. Преди още да бе осъзнала какво прави, в следващия миг вече скачаше във водата и се гмурна с главата надолу.

Как да предупреди Джоунъс? Продължи като обезумяла да се спуска слепешката, а над нея светлините подскачаха по повърхността. Нямахше акваланг, нямахше маска. Всеки момент той можеше да изплува, без да подозира за опасността. Нямахше кой да го предпази, освен тя.

Ала без водолазната екипировка беше напълно безпомощна, щеше да издържи още съвсем малко. Като се стараеше, колкото бе възможно, да се държи близо до въжената стълба, Лиз напругаше дробове, които всеки момент щяха да се пръснат. Тогава усети движение във водата. Обърна се към лъча от фенерчето.

Когато Джоунъс я видя, тя приличаше на призрак, прилепен до корпуса на лодката. Косата ѝ се развяваше от течението, лицето бе бяло като платно. Преди умът му да си бе задал каквито и да било въпроси, той извади мундщука с тръбата от устата си и бързо го пхна в нейната — глътка живителен въздух. Можеха да общуват само чрез чувствата си. Усети страха ѝ. Стисна здраво пистолета и изплува.

— Господин Шарп — насочи към него Моралес лъча от прожектора. — Всичко е под контрол.

Лиз също се показва от водата. Видя Манчес на палубата с белезници на ръцете, охраняван от двама мъже във водолазно облекло.

— Навярно ще откарате моите хора и заловения обратно на острова? — продължи Моралес.

Тя почувства как Джоунъс се напрегна. Държеше пистолета зареден и насочен. Стори ѝ се, че дори и през маската вижда очите му да горят със студен леден блясък.

— Джоунъс, моля те! — но той вече се качваше по стълбата. Лиз се прехвърли през парапета и тупна върху палубата — измръзнала, със стичаща се по тялото ѝ вода. — Джоунъс, недей! Всичко свърши.

Той едва чуваше гласа ѝ. Всичките му усещания бяха фокусирани върху мъжа, който стоеше само на няколко крачки. Очите им бяха приковани един в друг. Не изпита задоволство от кръвта, стичаща се по лицето на Манчес, нито от трескавия, див блясък в очите му при мисълта за туй, което предстоеше да се случи. Нали за това беше дошъл, това си бе обещал. Монетата върху верижката на врата му се люшна и напомни за Джери. Брат му беше мъртъв. Никакво удовлетворение нямаше в това. Той отпусна пистолета.

Манчес отметна назад глава.

— Аз ще изляза — рече спокойно. Устата му се разтегли в усмивка. — Ще изляза.

Пистолетът гръмна и куршумът се заби в палубата между краката му. Лиз видя как злорадата усмивка замръзна на лицето му, миг преди да се появи върху устните на Джоунъс.

— А аз ще те чакам.

Нима наистина всичко свърши? Това беше първата ѝ мисъл, когато се събуди на топло и сухо в собственото си легло. Вече нищо не я заплашваше, нито нея, нито Джоунъс, а наркотрафикантският канал на Косумел бе разбит. Джоунъс, естествено, беснееше. Манчес е бил следен, без да им кажат, тях също са ги наблюдавали, ала полицията издаде присъствието си едва когато Лиз се озова пред дулото на револвера. Джоунъс обаче постигна това, за което бе дошъл, помисли тя. Убиецът на брат му бе задържан и се намираше зад решетките. Очакваше го процес. Щеше да се изправи пред закона и правосъдието. Дано това се окаже достатъчно за Джоунъс.

На нея самата ѝ стигаше това утро. Едно спокойно, нормално утро. Тя се протегна доволно, извъртя се и се притисна в Джоунъс. Той я прегърна.

— Хайде да си лежим тук до обяд.

Лиз се засмя и го погъделичка.

— Не може. Имам...

— Работа — довърши вместо нея Джоунъс.

— Именно. При това за първи път от седмици насам мога да я върша, без да се озъртам през рамо. Щастлива съм. — Тя го изглежда, после обви ръце около врата му. — Толкова съм щастлива!

— Достатъчно щастлива ли, за да се омъжиш за мен?

Лиз се вцепени. После бавно се отдръпна.

— Какво?

— Омъжи се за мен. Да се върнем двамата у дома. Да заживеем заедно.

Щеше ѝ се да каже „да“. Порази я как сърцето ѝ крещеше „да!“ Да откаже бе най-трудното нещо, което някога беше правила.

— Не мога.

Той я спря, преди да се бе измъкнала от леглото. Заболя го повече, отколкото бе очаквал.

— Защо?

— Джоунъс, ние сме напълно различни, всеки от нас двамата със съвършено различен, отделен свой живот.

— Животът ни престана да е отделен преди повече от месец — той хвана ръцете ѝ. — И никога повече няма да е отделен.

— Ще е — тя се издърпа. — Като се върнеш във Филадельфия, не след дълго едва ще си спомняш как изглеждам.

Джоунъс пак я хвана. Стисна я здраво. Гневът, който обикновено така рядко го спохождаше, редом с нея сякаш винаги тлееше.

— Защо правиш така? — попита ядосано. — Защо никога не можеш просто да вземеш това, което ти дават? — Претърколи я върху леглото, докато не се озова отгоре ѝ. — Обичам те.

— Недей — Лиз затвори очи. Желанието почти замъгли разума ѝ. — Не ми казвай това нещо.

Тя го отрязва. Гони го. Хлопва му вратата. Той усети първо страх, после яд. Накрая решителност.

— Ще ти го казвам. Ще ти го повтарям непрекъснато, докато рано или късно повярваш. Да не мислиш, че всички тези нощи са били само игра? Нима не почувства? Нищичко ли не изпита?

— Навремето също смятах, че чувствам.

— Тогава си била дете! — Лиз взе да клати глава и Джоунъс я стисна още по-силно. — Да, именно дете. И все още си по един или друг начин. Но аз зная какво ти е, когато си с мен. Усещам го. Аз не съм призрак, Лиз, не съм спомен! Аз съм истински и те желая!

— Страхувам се от теб — промълви тя. — Страх ме е, защото ти ме караш да искам това, което не мога да имам. Няма да се омъжа за теб, Джоунъс, защото достатъчно рискове съм поемала през живота си и не искам да го правя с живота на детето си. Моля те, остави ме.

Той я пусна, ала щом Лиз се надигна, отново я прегърна.

— Нещата между нас не са приключили.

Тя отпусна глава на гърдите му, притисна лице.

— Нека да изживея тези няколко дни, които ни остават заедно. Моля те, остави ме да ги изживея спокойно.

Джоунъс повдигна брадичката ѝ. Всичко, което желаше да разбере, го видя в очите ѝ. Щом човек има твърдото намерение да победи, той може да си позволи да чака.

— Досега май не ти се е случвало да се разправяш с някой поупорит от теб. А с мен тепърва ти предстои да си имаш работа — нежно я погали по косата. — Хайде, обличай се. Ще те откарам.

Понеже Джоунъс се държеше така, сякаш нищо не е било, Лиз се успокои. Добре си даваше сметка, че то бе невъзможно. Познавах се едва от няколко седмици, и то при обстоятелства, които неминуемо усилвах, придавах по-голяма острота на всички усещания. Вярваше, че не му е безразлична, че изпитва чувства към нея, но любовта, такава любов, каквато бе необходима, за да бъде създадено семейство, беше твърде сериозно нещо. И твърде рисковано.

Тя самата го обичаше. Обичаше го дотолкова, че да го отблъсне, когато цялото ѝ същество жадуваше да го притисне по-близо, да се слее с него. Той трябваше да се върне към своя живот, имаше нужда от своя свят. След време, ако се сетеше за нея, с признателност щеше да си мисли как Лиз правилно бе затворила вратата, която той неволно бе открял. Тя щеше да мисли за него. Винаги.

Вече приближавайки плажа, Лиз беше взела решение.

— Какво ще направиш днес?

— Аз ли? — Джоунъс също беше взел решение. — Ще седя на слънце и няма да правя нищо.

— Как така, съвсем нищо? — изглежда го невярващо тя. — Целия ден?

— Известно е под името почивка или свободен ден. Ако са няколко подред, се нарича отпуск. Аз и бездруго съм в отпуск. Уж щях да го прекарам в Париж.

Париж! Подхождаше му. Как ли миришеше въздухът в Париж?

— Ако ти стане скучно, на лодките със сигурност ще приветстват допълнителната работна ръка.

— Благодаря, предостатъчно ми дойде гмуркането напоследък.

Той се отпусна на един шезлонг пред павилиона. Оттам бе най-удобно да я държи под око.

— Подранил си тази сутрин, Мигел.

Лиз по навик потърси с поглед Луис.

— Дойдох заедно с Луис. Той е на кея, проверява водолазната лодка. Днес имаме ранен курс.

— Да, зная — само че не й се щеше да поверява павилиона в ръцете на Мигел за дълго време. Надали самичък щеше да се справи добре. — Защо не отидеш с него да му помагаш? А пък аз ще остана тук.

— Буено. А-а, там двама души се въртят край рибарската лодка. Навярно искат да я наемат.

— Ще видя. Ти върви — тя се върна и се наведе над Джоунъс. — Наглеждай, моля те, за малко тук, става ли? Двама клиенти ме чакат при „Изгнаник“.

Той намести слънчевите очила.

— Колко плащаш на час?

Лиз присви очи.

— Пък аз, значи, смятах да сготвя нещо вкусно довечера...

Джоунъс се засмя, стана и се упъти към павилиона.

— Върши си спокойно работата, не бързай.

Тя също се разсмя. Тръгна по пътеката към пристана и пое с наслада утринната свежест. Един непредвиден курс нямаше да й дойде зле. Водните колелета бяха поръчани, ала още неплатени. Освен това на самата нея добре щеше да й се отрази разходката в морето. Това я накара да си спомни нежелания улов на Джоунъс преди няколко седмици. Засмя се пак и приближи двамата мъже, стоящи до лодката.

— Буенос диас — поздрави. — О, господин Амбъкъл! — Лиз грейна в усмивка и протегна ръка. — Не знаех, че пак сте тук. Едно от краткотрайните ви прескачания за почивните дни?

— Точно така — почти напълно голата му глава блестеше на слънцето. Потупа я свойски по ръката. — Щом ме прихванат дяволите, зарязвам всичко и тръгвам.

— Този път на риболов ли смятате да се отдадете? Едра плячка?

— Ха, добре го рекохте! Тъкмо разправях на приятелчето ми тук, че ходя само за едър улов.

— За едър улов — повтори другият и се обърна. Бутна назад сламената си шапка. — Точно така, Кленси.

— Не шавай, скъпа. И не се обръщай... — пръстите на Амбъкъл се впиха здраво в ръката ѝ. Тя и така се бе вкаменила при вида на Скот Трайдънт. — Сега ще се качиш на лодката кротко и мирно. Трябва да си поговорим първо, после ще направим едно малко пътешествие.

— Откога използвате магазина ми за контрабанда?

Лиз мярна пистолет под сакото на Скот. Нямаше как да привлече вниманието на Джоунъс. Не смееше.

— През изминалите две години магазинът ти се оказа с незаменимо местоположение. Стоката, значи, се товари в Колумбия и доставя в Маями. Както е напечено напоследък, голям риск е да се използват обичайните маршрути. Тъй отнема повече време, но затова пък губя по-малко стока.

— Значи ти си организаторът — промълви тя. — Човека, когото полицията издирва.

— Аз съм бизнесмен — отвърна той с усмивка. — Да се качваме на борда, госпожичке.

— Полицията е по петите ти.

— Полицията си има Манчес. Ако не се беше опитал да шмекерува, последната доставка щеше да мине гладко.

— Да шмекерува ли?

— Ами да — обади се Скот, застанал плътно до нея. — Пабло реши, че може да изкара повече като свободен предприемач, отколкото в комбина.

— А след като докладва на работодателя си, господин Трайдънт получи повишение — допълни Амбъкъл. — В моята организация действа принципът на поощрението.

Скот му се ухили.

— Желязна система.

— Ти си наредил да убият Джери Шарп — като се мъчеше с всички сили да проумее какво става, Лиз гледаше втренчено ниския кръгъл мъж, който толкова пъти си беше бърбил с нея и наемал от магазина ѝ водолазно снаряжение. — Наредил си да го застрелят.

— Той ми задигна много пари — лицето на Амбъкъл се изпъстри с червени петна, като говореше за това. — Твърде много. Заповядах на Манчес да го очисти. Истината е, че по едно време смятах да привлека теб в операцията. Обаче ми се стори по-просто само да използвам магазина ти. Жена ми много те харесва.

Лиз си представи добре облечената жена с вид на матрона, която носеше старомоден бански костюм с поличка.

— Тя знае ли, че се занимаваш с наркотици и убийства?

— Жена ми мисли, че имаме страхотен борсов посредник — ухили се Амбъкъл. — От десет години превозвам снежец, а тя не би различила кокаин от пудра захар. аз държа семейството и бизнесът да са две отделни неща. Горката женица ще се поболее, щом разбере, че с теб се е случило нещастие. А сега ще се поразходим малко. Ти ще ми разкажеш за тристата хиляди, които нашият приятел Джери ми отмъкна под носа. Потеглай, Скот.

— Не!

Като мислеше единствено как да се спаси, Лиз се метна към борда. С един замах Амбъкъл я бутна обратно на палубата. Поклати укорително глава, изтупа ръце и рече:

— Не исках работата тъй да се оплеска. Мислех, видиш ли, че като ти повредя акваланга, здравата ще се стреснеш и ще дадеш заден ход. Всъщност, винаги си ми харесвала, малка госпожичке. Ама, какво да се прави, бизнесът си е бизнес — въздъхна той театрално и се обърна към Скот. — След като си заел мястото на Пабло, предполагам знаеш как да се оправиш.

— Има си хас да не знам! — той измъкна пистолета. Очите му се приковаха в Лиз. Тя занемя, а Трайдънт извърна дулото към Амбъкъл. — Арестуван си — с другата ръка извади полицейска значка. — Имаш право да мълчиш...

Това бе последното, което Лиз чу, преди да зарови лице в шепи и да се разридае.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искам да знам, по дяволите, какво става тук! Намираха се в кабинета на Моралес, но Джоунъс не пожела да седне. Беше застанал зад стола на Лиз, стиснал с ръце облегалката. Само някой да се приближеше до нея, първо щеше да удря, после да пита. Вече беше проснал на земята нещастния детектив, който се бе опитал да го спре, когато се втурна на палубата на „Изгнаник“, видял я да стои там със Скот.

С ръце, скръстени върху бюрото, Моралес го изгледа продължително.

— Вероятно обяснението би трябвало да дойде от вашия сънародник.

— Специален агент Доналд Скот. — Мъжът, когото Лиз познаваше като Скот Трайдънт, беше приседнал върху ъгъла на бюрото. — Извинявам се за измамата, Лиз.

Гласът му, привидно спокоен, не можеше да скрие вълнението, което сякаш бълбукаше в него. Той сръбна от кафето си и впери поглед в Джоунъс. Обясненията нямаше да минат лесно пред този тук, помисли. Винаги бе вярвал обаче, че целта оправдава средствата.

— По дирите съм на този кучи син от три години, — отпи пак, сякаш вкусваше триумфа. — Отне ни две, преди да проникнем в организацията им, ала дори тогава не можах да установя контакт с главатаря на шайката. За да се добера до него, трябваше да мина през повече канали, отколкото човек да стигне до тайните служби. Крайно предпазлив бе негодникът. През последните осем месеца работех с Манчес като Скот Трайдънт. Той беше най-близо стоящия до Амбъкъл, на когото успях да попадна.

— Вие я използвахте — Джоунъс постави ръка на рамото ѝ. — Напъхахте я на вълка в устата.

— М-да. Проблемът беше, че дълго време не бяхме сигурни дали тя не бе замесена и доколко. Знаехме за павилиона ти, Лиз. Знаехме

също, че си опитен водолаз. Всъщност, няма нещо за теб, което да не ни е известно. Някое време ти беше заподозряна номер едно.

— Заподозряна? — скръстила прилежно ръце в скута си, сега тя бе готова да кипне. — Подозирали сте мен?

— Напуснала си Щатите преди десет години. Нито веднъж не си се връщала. Имаш както контакти, така и начини да ръководиш един контрабанден канал. Държиш дъщеря си далеч от острова през по-голямата част от годината, при това тя посещава едно от най-добрите училища в Хюстън.

— Това си е моя работа.

— Такива подробности стават и наша работа. Когато прибра Джери Шарп в къщата си и му даде работа, взните на подозренията ни се наклониха още повече към теб. Той самият не мислеше така, но ние тогава го използвахме не за да му искаме мнението.

Лиз усети как пръстите на Джоунъс се впиха в стола. Вдигна ръка и я постави върху тях.

— Как така сте го използвали?

— Свързахме се с Джери Шарп в Ню Орлийнс. Той беше другият, за когото знаехме всичко. Беше далавераджия, играч, ала притежаваше стил — Скот отново надигна чашата с кафе, като не сваляше очи от Джоунъс. — Предложихме му сделка. Да се промъкне вътре в организацията и да ни снабдява с информация, а ние да забравим някои негови... Прегрешения. Аз харесвах брат ви, господин Шарп. Наистина го харесвах. Ако само бе могъл да се укроти малко, от него щеше да стане превъзходно ченге. „Обуздаване на лошите момчета“ — така го наричаше той.

— Да не искате да кажете, че Джери е работил за вас? — попита изумено Джоунъс. В душата му се надигаше хаос от чувства. Картината, която с усилие се бе мъчил да приеме, сега се променяше.

— Точно така — Скот извади цигара, щракна клечка кибрит и впери поглед в пламъчето. — Като казвам, че го харесвах, това е самата истина. Той гледаше на нещата по такъв начин, който те кара да забравиш колко те са противни.

Да, такъв си беше Джери, помисли Джоунъс. Трябваше му време да приведе в ред чувствата си. Без да бърза, отиде до прозореца. Морето кротко се плискаше в корпусите на лодките. Слънчеви зайчета подскачаха по водата, деца тичаха по вълнолома. Почти същата

картина беше видял при първото си стъпване на острова. Някои неща си оставаха същите, други непрекъснато се променяха.

— Какво стана?

— Беше му трудно да изпълнява заповеди. Искаше да ги притисне прекалено силно, прекалено бързо. Веднъж ми каза, че трябвало да докаже нещо на самия себе си и на другата своя половина. По-добрата половина.

Джоунъс бавно се извърна. Болката отново се появи, неочаквана и остра. Лиз я видя в очите му, стана и отиде при него.

— Продължавайте — отрони той дрезгаво.

— Беше си наумил да отмъкне парите от една пратка. Не знаех за това, докато не ми позвъни от Акапулко. Смяташе, че е поставил главатаря им в положение, при което ще е принуден да действа лично. Казах му да стои там и да не предприема нищо и че го оттегляме от операцията. Щяхме да го върнем обратно в Щатите и да го държим някъде в безопасност, докато случаят приключи — Скот пусна в пепелника върху бюрото кибритената клечка, която още държеше. — Той не ни послуша. Върна се на Косумел и опита сам да се разпрям с Манчес. Това го узнах, след като всичко бе свършило. Дори и да го знаех, не съм убеден, че бих могъл да го предотвратя. Не обичаме да губим хора, господин Шарп. Още по-малко приятели.

Постепенно гневът отшумяваше. Отцеждаше се капка по капка и попиваше в пресъхналата му като пустиня душа. Толкова в стила на Джери беше всичко това. Риск, приключение, възбуда, непредсказуемост.

— Продължавайте.

— Беше ни наредено да окажем натиск върху Лиз — Скот издаде приличен на смях звук, в който нямаше нищо весело. — Заповедта беше еднаква и от двете страни. До връщането ви от Акапулко не бяхме сигурни дали тя не е замесена в трафика. Тогава от заподозряна се превърна в примамка.

— Но аз дойдох в полицията! — Лиз погледна Моралес. — Дойдох при вас. Защо нищо не ми казахте?

— Не бях в течение за самоличността на агент Скот до вчерашния ден. Знаех само, че имаме човек на острова и че се налага да използваме вас.

— Ти беше охранявана — допълни Скот. — Нямаше ден, през който край теб да не бдяха хората на Моралес и моите също. Вашето присъствие тук — обърна се към Джоунъс, — усложни нещата. Напирахте твърде много. Мисля, че с Джери си приличате не само външно.

Джоунъс усети тежестта на верижката около врата си.

— Може би.

— И така, стигнахме до момента, в който трябваше да си уредим сметките с Манчес и някои други или да заложим капан. Спряхме се на капана.

— Нашето спускане долу. Било е нагласено.

— Манчес е имал нареждане да прави каквото сметне за необходимо, ала да върне парите, които Джери беше взел. Не са знаели за банковата касета — Скот издиха струя дим. — Налагаше ми се да им играя по свирката, за да запазя прикритието си. Но тогава пък и ние още не знаехме за касетата, докато вие не ни отведохте при нея. Колкото до Амбъкъл, той смяташе, че парите са у вас и искаше да си ги прибере обратно. Идеята му е била да представи нещата така, като че вие двамата сте ръководили контрабандния канал. А намерят ли ви мъртви, разследването ще приключи и опасността ще го подмине. Възнамерявал е да се притаи за известно време, после отново да подхване бизнеса на друго място. Всичко това го разбрах от Манчес. Да, вашето участие беше нагласено, предварително замислено — потвърди той. — Както и неговото. Отидох при Мериуърт, раздухах как Манчес се готви да ги измами и сам да отмъкне парите, с което целях да привлека за момента вниманието върху него. Когато Манчес е доплувал до лодката, аз разговарях по телефона с човек, когото знаех под името Кленси. Получих повишение и Кленси дойде сам да се разправи с вас.

Лиз се опитваше да види нещата като него, да си ги представи като шахматна игра, като някаква игра с участието на пионки. Не ѝ се удаде.

— Още вчера сутринта си знаел кой е той и въпреки това ме остави да се кача на лодката.

— Наоколо имаше разположени десетина снайперисти. Аз имах пистолет, а Амбъкъл не беше въоръжен. Искахме да го принудим да нареди убийството ти, Лиз, както и да се разприказва пред теб, да

изтърве колкото е възможно повече. Защото искаме да има достатъчно материал за пред съда. И да го пхнем зад решетките за дълго. Вие сте адвокат, господин Шарп. Знаете как стоят нещата. Може да имате куп доказателства, всичко да изглежда в кърпа вързано и пак да загубите. Виждали сме много такива мръсници да се измъкват. — Той издуха през зъби цигарения дим. — Този обаче се отправя директно към федералния затвор.

— Остава още въпросът дали тези хора ще бъдат съдени във вашата или в моята страна — Моралес говореше кротко и не помръдна, когато Скот се извърна към него.

— Вижте, Моралес...

— Това ще го обсъдим по-късно. Приемете моите благодарности и извинения — каза на Лиз и Джоунъс. — Съжалявам, че не намерихме друг начин.

— Аз също — промърмори Лиз, после се обърна към Скот. — Струваше ли си всичко това?

— Амбъкъл е вкарал хиляди килограми кокаин в Щатите. Носи отговорност за повече от петнадесет убийства в Съединените Щати и Мексико. Да, заслужаваше си.

Тя кимна.

— Надявам се, разбираш, че не искам да те виждам никога повече — каза. После постави длан върху ръката на Джоунъс и се помъчи да се усмихне. — А ти беше способен ученик.

— Жалко, че така и се разминахме с онова питие — рече Скот, после отново погледна към Джоунъс: — Съжалявам за много неща.

— Признателен съм за това, което казахте за брат ми. За мен то е много важно.

— Предложил съм го за почетно отличие. Ще бъде изпратено на родителите ви.

— Това за тях ще е от голямо значение — той протегна ръка. Искрено. — Вие сте си вършили работата, разбирам. Всички правим това, което сме длъжни да правим.

— Все пак, това не означава, че не съжалявам.

Джоунъс кимна. Нещо вътре в него се беше освободило, напълно освободило.

— Колкото до това, което причинихте на Лиз през последните няколко седмици...

Много бавно сви ръката си в юмрук и здраво го фрасна в челюстта на Скот. Той политна, рухна върху един стол и го строши на две.

— Джоунъс! — ахна смаяно Лиз и само се втрещи.

После, колкото и немислимо да беше, я напуши смях. Закри уста с ръка, облегна се на Джоунъс и прихна.

Моралес седеше с доволен вид зад бюрото и сърбаше от кафето.

Скот опипа предпазливо брадата си.

— Всички правим това, което сме длъжни да правим — измърмори.

Джоунъс му обърна гръб.

— Довиждане, капитане.

Моралес остана на мястото си.

— Довиждане, господин Шарп.

Стана и в рядък изблик на чувства взе ръката на Лиз и я целуна.

— Вайя кон Диос.

Изчака, докато вратата се затвори зад тях, и тогава обърна поглед надолу към Скот.

— Вашето правителство, естествено, ще заплати стола.

Той си тръгна. Тя го отпрати. След близо две седмици Лиз се будеше всяка сутрин с една и съща мисъл. Джоунъс си беше отишъл. Толкова по-добре, опитваше се близо две седмици да убеди себе си. Ако беше послушала сърцето си, щеше да каже „да“ още в мига, когато той я помоли да се омъжи за него. Би изоставила всичко, съградено с двете й ръце, и да го последва. С което да разруши живота му, навярно и своя.

Джоунъс се бе върнал в неговия свят. Разлистваше книги по право, изправяше се пред съдебните заседатели, посещаваше изискани вечери и светски приеми. Сигурна беше, че прекараното на Косумел време вече му изглеждаше като през мъгла. В крайна сметка, не беше писал. Не се и обади. Замина си на другия ден, след като Амбъкъл беше задържан под стража, без повече нито една дума за любов. Настигнал своите призраци в лицето на Манчес, той просто си тръгна по живо, по здраво.

Нямаше го и тя отново беше сама. Както бе пожелала. Онова, което му даде, го стори без условия или очаквания. Кое то Джоунъс й

даде, щеше да остане с нея завинаги.

Слънцето продължаваше да грее ярко, въздухът беше омаен като нежна мелодия. Мъжът, когото обичаше, не беше при нея, но и Лиз бе жива и здрава. Един месец, наситен със спомени, щеше да ѝ стигне за цял живот. Освен това Фейт си идваше у дома.

Лиз зави към паркинга, заслушана в тътена на излитащ самолет. Точно сега самолетът на Фейт и родителите ѝ прекосява Залива. Тя остави мотопеда и се отправи към чакалнята. Беше глупаво да нервничи така, каза си, ала нищо не можеше да направи. Беше глупаво и да идва на летището час по-рано, но вкъщи не можеше да си намери място. Мина край леха с невен и здравец и реши да купи цветя. Майка ѝ обичаше цветята.

Вътре в залата беше прохладно и шумно. Туристи пристигаха и заминаваха, сновяха насам-натам, ала рядко минаваха край множеството магазини и открити щандове, без да направят някоя покупка в последния момент. Лиз също влезе в едно от магазинчетата, после продължи да ги обикаля, като непрестанно купуваше по нещо, ей така, каквото ѝ хрумне. Когато стигна до изхода за пристигащите, вече бе натоварена с две големи торби и букет алени карамфили.

Всеки миг, мислеше. Всеки миг ще е тук. Премести торбите в една ръка и нервно отметна косата си. Пътниците очакваха полетите си, дремеха в черните пластмасови столове или прелистваха пътеводители. Видя една жена да оправя червилото си в малко огледалце и ѝ мина през ум дали и тя да не се отбие в тоалетната, за да провери как изглежда. Облиза устни и реши, че не може да се отдалечава нито за минута. Не я свърташе обаче и затова не седна, а закрачи напред-назад покрай голямата стъклена преграда, като наблюдаваше как самолетите кацат и излитат. Закъсняваше. Самолетите винаги закъсняват, щом ги чакаш. Небето беше синьо, чисто и ясно. Знаеше, че и в Хюстън времето е хубаво, беше проверявала ежедневно. Самолетът обаче закъсняваше. Обзета от нетърпение, Лиз се приближи до един униформен служител да попита какво става. Можеше и да си спести труда.

Получи в отговор вдигане на рамене и мексиканския еквивалент на фразата „Ще дойде, щом дойде.“ След още десет минути бе готова да заплаче. И тогава го видя. Не ѝ бе нужно да чува съобщението за

пристигащия полет, за да разбере, че бе точно този, който чакаше. Сърцето ѝ заудря глухо.

Фейт беше облечена в три четвърти сини панталонки и бяла блуза. Косата ѝ е пораснала, помисли Лиз, като гледаше как дъщеря ѝ слиза по стълбичката. Цялата е пораснала, макар че нямаше смисъл да ѝ го казва, защото тя щеше само да сбърчи нос и да подбели очи нагоре. Дланите ѝ бяха влажни. Да не си посмяла да плачеш, заповядваше си сама Лиз, но сълзите вече напиреха в очите ѝ. В този момент Фейт вдигна глава и я видя. Засмя се, помахаше с ръка и се втурна напред. Лиз пусна торбите и протегна ръце.

— Мамо, седях до прозореца, ама не можах да видя нашата къща! — Фейт дърдореше и прегръщаше майка си през врата до задущаване. — Донесох ти подарък!

Лиз бе заровила лице в гушката на детето и поемаше миризмата му — на сапун и нежна детска кожа, на шоколад от петното върху предницата на бялата блузка.

— Чакай да те видя... — отдръпна я леко и я попи с поглед. Красива е, осъзна внезапно. Не просто сладка, мила и хубавичка, както досега. Дъщеря ѝ беше красива. Не мога да я пусна отново. Мисълта бе като удар изневиделица. — Паднало ти е едно зъбче — успя да изрече, като пригладжаше косата ѝ назад.

— Две са — Фейт зяпна да покаже празното място. — Баба каза да ги турна под възглавницата, ама аз ги взех с мен, за да ги сложа под истинската ми възглавница. Ще получа ли песос?

— Да — целуна я Лиз по едната буза, после по другата. — Добре дошла у дома.

Хванала здраво Фейт за ръка, тръгна да посрещне родителите си. Миг-два ги съзерцава, като се мъчеше да ги види с очите на един страничен човек. Баща ѝ беше висок и все още снажен, макар косата му отпред да бе оредяла. Усмиваше ѝ се така, както когато тя правеше нещо, което изключително го радваше. Майка ѝ стоеше до него и изглеждаше чудесно по нейния си грижлив, изряден начин. И сега, както винаги ѝ се бе струвало, имаше вид на жена, която не би се справила с по-тежък проблем от едни прегорели филийки. При все това Лиз знаеше, че бе твърда и надеждна като скала. Нищо, че в очите ѝ сега имаше сълзи. Внезапно се запита дали майка ѝ в началото на

лятото се чувстваше тъй празна, както самата тя, щом настъпеше краят на лятото.

— Мамо — тръгна напред и се озова в прегръдките ѝ. — Господи, толкова ми липсвате! Да знаеш колко много ми липсвате!

„Искам у дома.“ Мисълта назря вътре в нея и за малко да бъде изречена на глас. Жадуваше да си иде вкъщи.

— Мамо — дърпаше я Фейт за джоба на джинсите. — Мамо!

Замаяна, Лиз се обърна и я подхвърли във въздуха на ръце.

— Да, да, да!

Покри лицето ѝ с целувки, докато Фейт не взе да се киска и брани. После утихна и се сгуши до нея.

— Трябва да кажеш „здравей“ на Джоунъс.

— Какво?

— Той дойде с нас. Кажи му „здрасти“.

— Как...

И тогава го видя. Облегнат на стъклото, наблюдаваше... И чакаше търпеливо. Кръвта се устреми от главата към сърцето ѝ, което още малко и щеше да се пръсне. Прегърнала Фейт през рамо, тя стоеше като вкопана. Той се приближи, взе лицето ѝ в шепи и силно я целуна.

— Радвам се да те видя — каза, наведе се и вдигна торбите, които Лиз бе изтървала. — Доколкото разбирам, цветята са за вас — подаде букета на майка ѝ.

— Да — рече припряно Лиз, като се мъчеше да събере мислите в главата си. — Забравих ги.

— Прекрасни са — усмихна се майка ѝ. — Джоунъс ще ни откара в хотела. Поканих го на вечеря довечера. Надявам се, нямаш нищо против. И бездруго винаги готвиш по много.

— Не, аз... Разбира се.

— Е, ще се видим по-късно — тя я целуна още веднъж по бузата. — Знам, че бързаш да заведеш Фейт вкъщи и да си поседите двете заедно. Ще се видим довечера.

— Но аз...

— Багажът ни вече е тук. Сами ще се оправим през митницата. Преди да бе успяла да каже нещо, Лиз и Фейт останаха сами.

— Ще спрем ли при сеньор Песадо?

— Да — отвърна разсеяно Лиз.

— Ще ми купиш ли шоколад?

Лиз погледна многозначително петното върху блузката ѝ.

— Вече си яла.

Фейт само се усмихна хитро. Знаеше, че може да разчита на сеньор Песадо.

— Хайде да си тръгваме вече.

Лиз изчака, докато багажът на Фейт бе разопакован, кристалната птичка, която ѝ донесе като подарък, бе окачена на прозореца и палачинките бяха излапани с чаша мляко.

— Фейт... — старееше се гласът ѝ да звучи непринудено. — Как се запознахте с господин Шарп?

— С Джоунъс ли? Ами той дойде у бабини.

Фейт обръщаше насам-натам купената ѝ от Лиз нова кукла и я подлагаше на обстоен оглед.

— Така ли? Кога?

— Не знам — вече беше решила да нарече куклата Касандра, защото беше красива и имаше дълга коса. — Може ли сега да ям сладолед?

— Ъ-ъ... Да, разбира се — Лиз стана, за да го вземе от хладилника. — Фейт, знаеш ли защо Джоунъс дойде у бабини?

— Искаше да говори с баба. Май и с дядо също. Остана за вечеря. Знам, че баба го хареса, защото направи черешовия сладкиш. Аз също го харесах. Може да свири на пиано, ама много хубаво — Фейт гледаше сладоледа и остана доволна, когато майка ѝ добави още една лъжица. — Заведе ме в зоопарка.

— Какво? — купичката за малко не се изплъзна от ръката ѝ. — Джоунъс те е завел в зоопарка?

— Миналата събота. Дадохме пуканки на маймуните, но повечето си ги изядохме ние — тя захихика, като поглъщаше лакомо сладоледа. — Той разказва смешки. Ударих си коляното.

Тя нави крачола, за да покаже раната.

— О, душицата ми! — ожуленото беше хванало коричка и почти заздравяло, ала Лиз се наведе да го целуне. — Как стана?

— В зоопарка. Защото тичах. Мога да тичам много бързо с новите маратонки, но паднах. Изобщо не плаках.

Лиз спусна крачола обратно.

— Не се и съмнявам.

— Джоунъс не се уплаши или нещо такова. Почисти го с носна кърпа. Всичко се омаза, защото течеше много кръв — тя се усмихна, довольна от себе си. — Той каза, че имам хубави очи, също като твоите.

Лиз се постресна от последното, ала не можа да се въздържи.

— Така ли каза? А друго какво още?

— Ами, говорихме си за Мексико и за Хюстън. Попита ме къде ми харесва повече.

Лиз сложи ръце на коленете ѝ. Ето кое е от значение, помисли си. Само това е наистина важното.

— А ти какво му отвърна?

— Че ми харесва там, където си ти — Фейт стържеше дъното на купичката. — Каза, че и на него там му харесва. Той гадже ли ще ти бъде?

— Ъ-ъ... — Лиз едва сподави смеха си. — Не.

— Майката на Шърлийн си има гадже, ама не е толкова висок, като Джоунъс, и, струва ми се, изобщо не е водил Шърлийн в зоопарка. Джоунъс каза, че някой път може би ще идем да видим Камбаната на свободата. Мислиш ли, че ще идем?

Лиз взе купичката от сладоледа и отиде да я измие.

— Ще видим — измърмори.

— Виж, някой идва — скочи като пружина Фейт и хукна към вратата. — Джоунъс е! — викна радостно и през глава се затича навън.

— Фейт!

Лиз излезе бързо от кухнята и стъпи на верандата точно навреме, за да я види как дъщеря ѝ се хвърля в прегръдките на Джоунъс. Той я вдигна със смях във въздуха, подхвърли я и я върна обратно на земята така привично, сякаш го беше правил цял живот. Лиз мачкаше кърпата за чинии в ръцете си.

— Хубаво, че дойде рано — увеси се радостно Фейт на ръката му. — Тъкмо си говорехме за теб.

— Сериозно? — Джоунъс разроши косата ѝ, но гледаше към Лиз. — Виж ти какво нещо, пък аз тъкмо си мислех за вас.

— Ще направим паеля, защото дядо най-много я обича. Ти ще помагаш.

— Фейт...

— С удоволствие — прекъсна я Джоунъс. — Ала първо ще поговоря с майка ти. — Той спря и се наведе към Фейт. — Само че

искам да приказвам с нея насаме.

Фейт изкриви устнички.

— Защо?

— Трябва да я склоня да се омъжи за мен.

Не обърна внимание на слисаното ахване на Лиз, тъй като следеше реакцията на детето. Фейт примижа подозрително и се нацупи.

— Тя каза, че не си й гадже. Питам я.

Джоунъс се засмя и се наведе по-близо.

— Точно за това искам да я придумам.

— Баба казва, че никой не може да придума мама за нищо. Тя е твърдоглава.

— Аз също, освен това си изкарвам хляба с вразумяване на твърдоглавци. Но ти сигурно би могла да споменеш някоя и друга добра дума за мен после.

Фейт се замисли, след това очичките ѝ светнаха.

— Става. Мамо, може ли да ида при Роберто, ако си е вкъщи? Нали ми каза, че имал малки кученца.

Лиз разглади кърпата и отново я сви на топка.

— Върви, ала само за малко.

Джоунъс се изправи и проследи с поглед Фейт, която препусна през улицата към съседната къща.

— Добра работа си свършила с това дете, Елизабет.

— Заслугите са си повече нейни.

Той се обърна. Напрегнатото ѝ лице не го притесни. Дори напротив. Но си спомни израза ѝ на летището, когато протегна ръце да прегърне Фейт. Искаше, страшно искаше да види този сияещ поглед отново.

— Вътре ли искаш да говорим? — попита и взе да се качва по стълбите. — Или тук?

— Джоунъс, не зная защо си се върнал, но...

— Знаеш, разбира се. Не си глупава.

— Няма за какво да говорим.

— Добре.

Той бързо прекоси дялящото ги разстояние. Лиз не се възпротиви, макар да си повтаряше наум, че трябва. Остави се в

обятията му. Отвърна на жадната му целувка без колебание и за миг, само за миг, всичко в света отново си дойде на мястото.

— Щом не искаш да говорим, влизаме вътре и ще се любим, докато не погледнеш на нещата малко по-ясно.

Тя опря ръце на гърдите му и се отдръпна.

— Виждам ги достатъчно ясно.

— Обичам те — каза Джоунъс.

Почувства я как трепна, видя радостното пламъче в очите ѝ. После Лиз ги извърна встрани.

— Джоунъс, това е невъзможно.

— Грешиш. Напълно възможно е — всъщност, то вече е факт. Истината, Лиз, е, че ти имаш нужда от мен.

Тя присви очи.

— Сама се грижа за това, което ми е нужно.

— Точно затова те обичам — отвърна той просто, с което я накара да свие платна.

— Джоунъс...

— Да не смяташ да ми разправяш, че не съм ти липсвал? — Лиз отвори уста, ала пак я затвори, без да продума. — Така, дотук ясно. А сега ще отречеш ли, че през последните две седмици си прекарала не една безсънна нощ в мисли за това, което се случи между нас? Смяташ ли да стоиш тук, да ме гледаш и да твърдиш, че не ме обичаш?

Никога не ѝ се бе удавало да лъже добре. Обърна се и прилежно разстла кърпата върху перилото на верандата.

— Джоунъс, не мога да се оправя в живота, ако изхождам само от чувствата си.

— Оттук нататък можеш. Хареса ли ти подаръка, който Фейт ти донесе?

— Какво? — тя се обърна с недоумение. — А, да, разбира се.

— Чудесно — той извади от джоба си малка кутийка. При блясъка на диаманта Лиз неволно понечи да скрие ръка зад гърба си, ала Джоунъс я хвана и решително нахлузи пръстена. — Този път е официално.

Тя не смееше дори да го погледне. Не искаше. Но не се сдържа. Диамантът беше във формата на капка, прозрачен и чист като сълза.

— Това е безумие — промълви, ала не ѝ стигнаха сили да го свали. — Ти си луд.

— Ще се омъжиш за мен — хвана я той за раменете и я опря в парапета. — Това не подлежи на обсъждане. След което има няколко възможности. Аз напускам работа и оставам на Косумел. Ти ме издържаш.

Лиз изпръхтя.

— Сега вече наистина откачи.

— Не ти харесва. Добре, на мен също. Другият вариант е — ти идваш с мен във Филадельфия, аз те издържам.

Тя вирна глава.

— Нямам нужда някой да ме издържа.

— Чудесно. За първите две възможности сме на едно мнение — Джоунъс прекара ръце през косата ѝ и откри, че съвсем не бе въоръжен с безгранично търпение, както си мислеше. — Тъй, по-нататък. Ти се връщаш в Щатите. Взимаме карта, затваряш очи и посочваш място. Където уцелиш, там ще живеем.

Лиз се отдръпна и закри напред-назад.

— Не може по този начин да уреждаме живота си — но част от нея започваше да вярва, че могат. — Нима не съзнаваш колко е неразумно? — попита повече себе си, отколкото него. — Ти имаш своята кариера. А аз своята работа. Никога няма да бъда подходяща съпруга за човек като теб.

— Ти си единствената подходяща съпруга за такъв като мен — пак я сграбчи за раменете. Не, съвсем не бе толкова търпелив. — По дяволите, Лиз! Единствената си. Ако бизнесът е толкова важен за теб, запази го. Нека Луис да го ръководи тук. Можем да идваме по пет-шест пъти в годината. Ако искаш, започни някъде другаде. Ще идем във Флорида, Калифорния, където пожелаеш и където имат нужда от добро плувно снаряжение. Или... — Той млъкна, за да се увери, че го слуша внимателно. — Можеш да се върнеш в колежа.

Видя всичко в очите ѝ — смайване, блян, отказ.

— С учението е свършено.

— Друг път е свършено! Погледни се — точно това искаш! Задръж магазина, отвори друг, десет други, ала дай нещо и на себе си!

— Беше преди повече от десет години.

Джоунъс изви вежда.

— А не каза ли веднъж, че за нищо не съжаляваш?

— Да, но да се върна сега, след всичкото това време...

— Страх ли те е?

Тя сведе очи.

— Да.

Той се засмя доволно.

— Жено, през последните няколко седмици извървя пътя до ада и обратно. А сега се боиш от някакви си уроци?

Лиз въздъхна и се извърна.

— Може да не се справя.

— И какво от това? — извъртя я обратно Джоунъс. — Какво, ако се препънеш? Аз ще бъда до теб, ще падаме заедно. Време е да поемеш някакъв риск, Лиз. Заради двама ни.

— Господи, как искам да ти повярвам — тя сложи ръка на бузата му. — Искам. Обичам те, Джоунъс. Толкова много.

— Нуждая се от теб, Лиз. Няма да се върна без теб.

Тя се притисна за миг до него. Беше готова да повярва.

— Ала въпросът не опира само до мен. Трябва да разбереш, че не мога да правя каквото ми харесва.

— За Фейт ли става дума? — отстъпи той назад, за да я погледне. — Напоследък прекарах известно време с нея. За да я опозная, но главната ми цел в началото беше да се подмажа и спечеля благоразположението ѝ. Смятах, че единственият начин да се добера до теб е чрез нея.

Така и подозираше. Вече се бе досетила.

— Следобедите в зоопарка?

— Именно. Само дето не предполагах, че човек да си падне по нея е така лесно, както и по майка ѝ. Аз я искам.

Лиз беше вдигнала ръка да оправи косата си. Тя там и замръзна.

— Не те разбирам.

— Искам да е моя — юридически и емоционално. Искам да дадеш съгласието си да я осиновя.

— Да я осиновиш... — бе очаквала всичко, но не и това. — Ами тя е...

— Твоя ли? — прекъсна я Джоунъс. — Не, ще бъде наша. Налага се да я поделиш с мен. А ако много държиш да ходи на училище точно в Хюстън, тогава ще живеем в Хюстън. След година надявам се да има братче или сестриче, защото тя се нуждае от семейство, както и ние с теб.

Той ѝ предлагаше всичко, всичко, за което някога бе мечтала, ала отказвала да повярва, че бе възможно. Достатъчно бе само да протегне ръка. Мисълта я уплаши. Не, направо я ужаси.

— Тя е дете на друг мъж. Нима би могъл да го забравиш някога?

— Тя е твое дете — напомни ѝ Джоунъс собствените ѝ думи. — Нали сама ми каза, че е единствено твоя? А сега ще бъде и моя. — Повдигна ръцете ѝ и ги целуна. — Както и ти.

— Джоунъс, съзнаваш ли какво правиш? Искаш жена, която трябва да започне от нулата, няма опит и нищо друго, освен едно почти пораснало дете. Усложняваш си живота.

— Да, и може би го спасявам.

Нейния също. Сърцето ѝ отново заби, тялото пламна. За първи път от години насам можеше да погледне на живота си с надежда и упование, без преследващите я сенки на миналото. Затвори очи и си пое дълбоко дъх. После го изгледа сериозно.

— Бъди сигурен — прошепна. — Бъди повече от сигурен, че ако дам воля на чувствата си, ако кажа „да“ и после ти промениш решението си, ще те намразя до края на живота си.

Той я хвана за блузата.

— До седмица отиваме при родителите ми в Ланкастър, викаме местния свещеник, мирови съдия или какъвто там имат и се женим. Междувременно подготвяме документите за осиновяването. Като семейство ще носим една и съща фамилия. Ти, Фейт и аз.

Лиз въздъхна и се облегна на парапета. Взря се в лицето му. Красиво е, реши. Силно, страстно, одухотворено. И търпеливо. Животът ѝ ще бъде свързан с това лице. То бе истинско, от плът и кръв, и скъпоценно като мечта. Мъжът, когото обичаше, бе тук, детето ѝ бе при нея и нямаше нищо невъзможно на този свят.

— Когато те видях за първи път, си помислих, че си човек, който винаги постига това, което иска.

— Правилно си преценила — Джоунъс отново взе ръцете ѝ в своите. — Сега какво ще кажеш на Фейт? — попита.

Тя бавно се усмихна.

— Май ще трябва да си призная, че си успял да ме придумаш.

Издание:

Нора Робъртс. Карибски романс

Редактор: Людмила Харманджиева

ИК „Коломбина прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.